ELFHAME KRALI

ÖYKÜLERDEN NEFRET ETMEYE NASIL BAŞLADI

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

HOLLY BLACK

Resimleyen ROVINA CAI

Bil Gerettas'

DE X 100

Cumhuriyetimiz 100 Yaşında

ELFHAME KRALI

ÖYKÜLERDEN
NEFRET ETMEYE
NASIL BAŞLADI

ELFHAME KRALI

ÖYKÜLERDEN NEFRET ETMEYE NASIL BAŞLADI

HOLLY BLACK

RESİMLEYEN ROVINA CAI

ÇEVİREN DENİZ BAŞKAYA

DEX 100
Cumhuriyetimiz 100 Yaşında

DELİ'DE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Peri Halkı Serisi
Zalim Prens
Lanetli Kral
Kötülüğün Kraliçesi

ELFHAME KRALI ÖYKÜLERDEN NEFRET ETMEYE NASIL BAŞLADI

Orijinal adı: How the King of Elfhame Learned to Hate Stories
© 2020 by Holly Black
Illustration copyright © 2020 by Rovina Cai
Yazan: Holly Black
Çeviren: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Baror International, INC. Armonk, New York, USD ve Nurcihan Kesim Lit. Ajency. Dumankaya Vizyon, Esentepe mh Milangaz Cd. No:77 A1 Blok Kat:23 D:128 Kartal-İstanbul, Tu aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Mart 2023 / ISBN 978-625-6932-06-7
Sertifika no: 44919

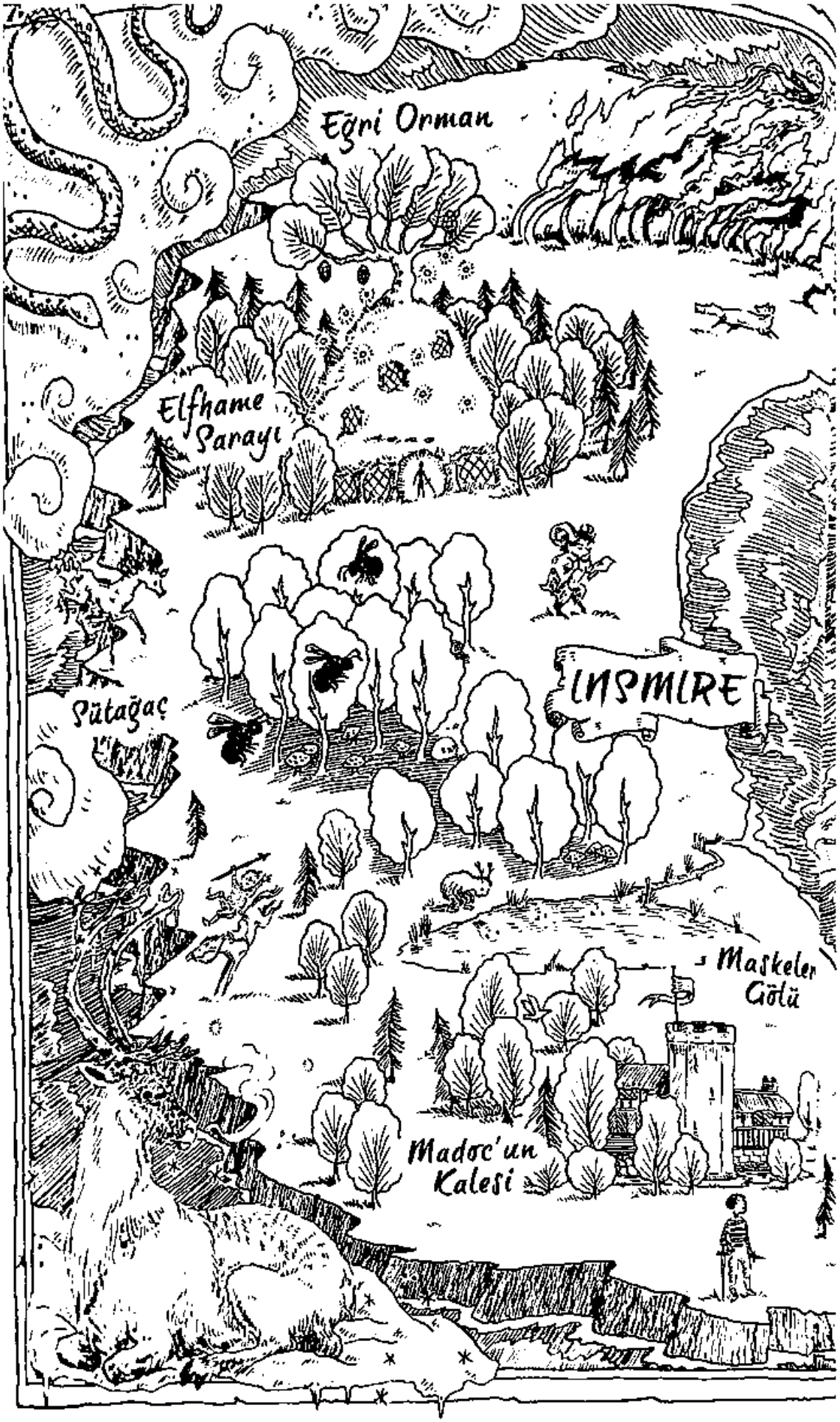
Sayfa ve kapak uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Esenler/İstanbul
Sertifika no: 44452

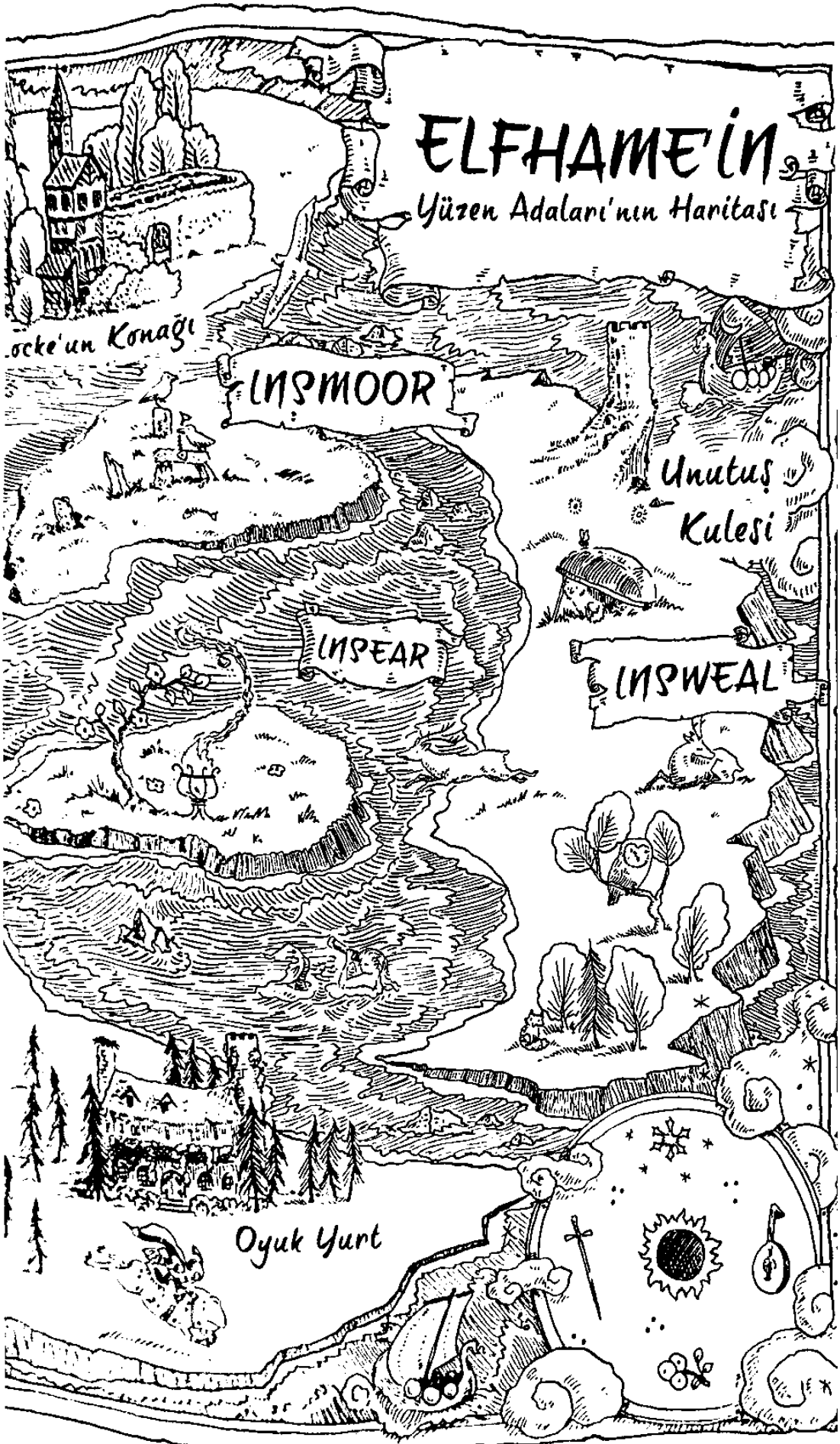
Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel: (212) 373 77 00 / Faks: (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Brian ve Drake,

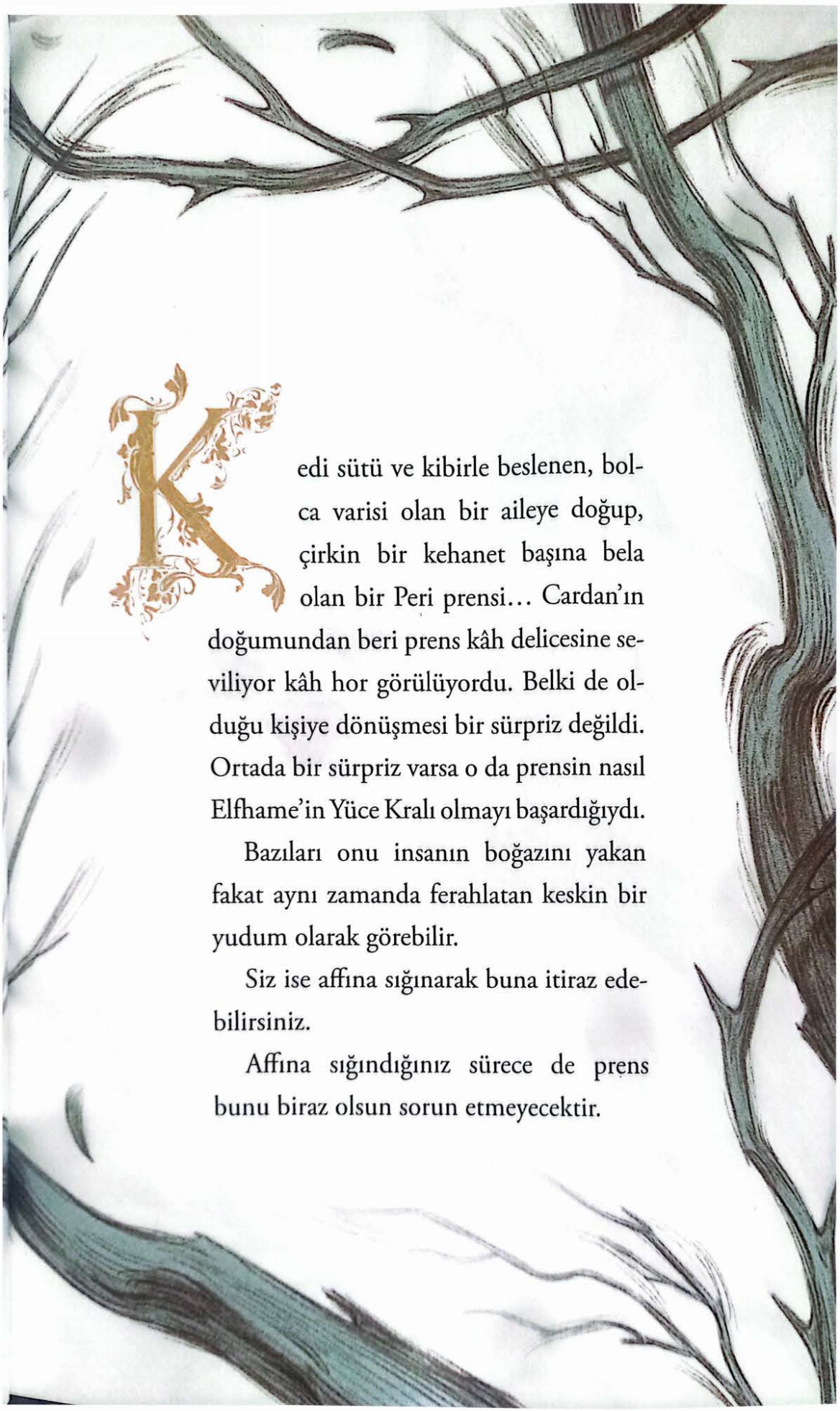
en çok da Theo için

Eğri Orman
Elfhame Sarayı
Sütağaç
LNSMLRE
Maskeler Gölü
Madoc'un Kalesi

ELFHAME'İN
Yüzen Adaları'nın Haritası
ocke'un Konağı
INSMOOR
Unutuş
Kulesi
INSPEAR
INSWEAL
Oyuk Yurt

Kedi sütü ve kibirle beslenen, bolca varisi olan bir aileye doğup, çirkin bir kehanet başına bela olan bir Peri prensi... Cardan'ın doğumundan beri prens kâh delicesine seviliyor kâh hor görülüyordu. Belki de olduğu kişiye dönüşmesi bir sürpriz değildi. Ortada bir sürpriz varsa o da prensin nasıl Elfhame'in Yüce Kralı olmayı başardığıydı.

Bazıları onu insanın boğazını yakan fakat aynı zamanda ferahlatan keskin bir yudum olarak görebilir.

Siz ise affına sığınarak buna itiraz edebilirsiniz.

Affına sığındığınız sürece de prens bunu biraz olsun sorun etmeyecektir.

ELFHAME KRALI

ÖYKÜLERDEN NEFRET ETMEYE NASIL BAŞLADI

I

Elfhame Kralı Ölümlüler Dünyasını Ziyaret Ediyor

öyle mi?" diye sordu; aşağıdaki dalgalara bakarak. "*Böyle* mi yolculuk ettin? Ya, Vivi yanında değilken sihir tükenseydi?"

Jude rahatsız edici bir serinkanlılıkla ona, "Herhalde gökten yere çakılırdım" dedi. Yüzündeki ifade ise "*korkunç riskler benim için sıradan*" der gibiydi.

Cardan'ın, kanarya otu küheylanların hızlı olduğu ve ellerini yapraklardan bir yeleye dolayıp gökte hızla yol almanın heyecan verici bir yanı olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Biraz tehlikeden hoşlanıyordu. Sadece *bazılarının* aksine buna bayılmıyordu. Gözlerini kestirmesi güç, ölümlü Yüce Kraliçesine çevirdi. Vahşi kahverengi saçları

öyle mi?" diye sordu; aşağıdaki dalgalara bakarak. "*Böyle* mi yolculuk ettin? Ya, Vivi yanında değilken sihir tükenseydi?"

Jude rahatsız edici bir serinkanlılıkla ona, "Herhalde gökten yere çakılırdım" dedi. Yüzündeki ifade ise "*korkunç riskler benim için sıradan*" der gibiydi.

Cardan'ın, kanarya otu küheylanların hızlı olduğu ve ellerini yapraklardan bir yeleye dolayıp gökte hızla yol almanın heyecan verici bir yanı olduğunu kabul etmesi gerekirdi. Biraz tehlikeden hoşlanıyordu. Sadece *bazılarının* aksine buna bayılmıyordu. Gözlerini kestirmesi güç, ölümlü Yüce Kraliçesine çevirdi. Vahşi kahverengi saçları

rüzgârda dalgalanıyor, kehribar rengi gözleri krala bakarken parlıyordu.

İşin aslı sonsuza dek düşman kalması gereken iki kişiydi onlar.

Kral şansına inanamıyor, bu noktaya nasıl geldiğine şaşıyordu.

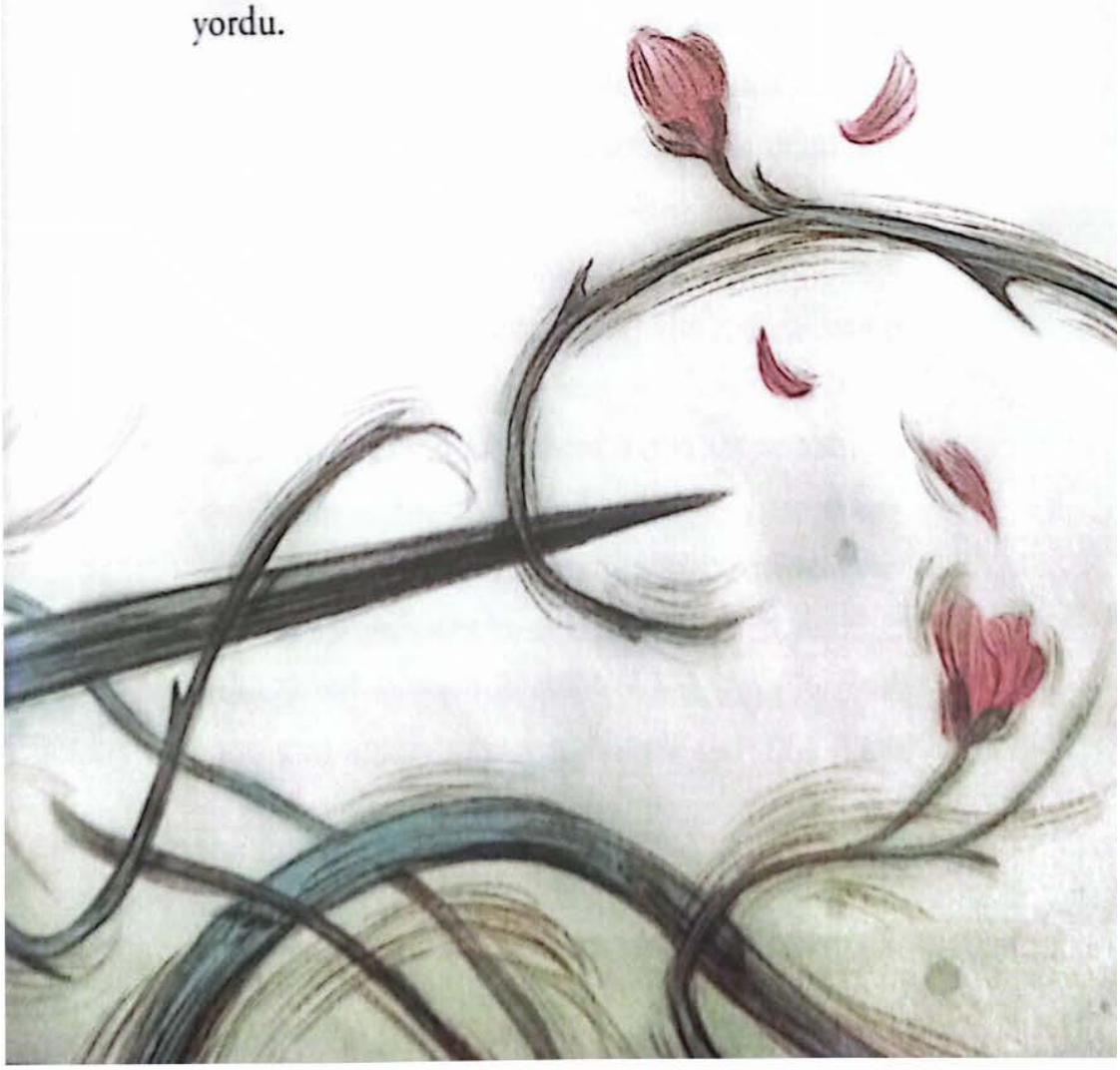
Rüzgârda sesini duyurmak için yükselten kral, "Senin tarzında yolculuk etmeyi kabul ettiğime göre" dedi, "bana istediğim bir şeyi vermelisin. Tıpkı, hoşlandığın bile söylenemeyecek yalnız bir kaçığı etkilemek için bir canavarla savaşmayacağına söz verdiğin gibi."

Jude ona bir *bakış* attı. Kralın ikisi saray okulunda öğrenciyken bir kez bile kraliçede görmediği bir ifadeydi bu. Fakat ilk gördüğü anda bunun onu en doğru yansıtan ifade olduğunu anladı. Entrikacı. Gözüpek. Cesur.

O bakış olmasa da kral eşinin yanıtının ne olduğunu biliyordu aslında. Elbette ki kraliçe itiraz edecekti, her ne olursa olsun. Kraliçeye sürekli ispatlaması gereken şeyler varmış gibi geliyordu. Başındaki tacı tekrar tekrar hak etmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Cardan'a Madoc'la onu ilaçla uyuşturmasının ardından zehir etkisini henüz göstermeden nasıl yüzleştiğinin öyküsünü anlatmıştı. Cardan diğer odada şarap içip sohbet ederken Jude koruyucu babasına kılıç sallıyor, zaman kazanmaya çalışıyordu.

Beni dönüştürdüğün şeyim ben. Dövüşürlerken Madoc'a böyle söylemişti.

Cardan, Madoc'un kraliçeyi olduğu kişiye dönüştüren tek kişi olmadığını biliyordu. Bunda kendisinin de payı vardı.

Bazen Jude'un onu sevdiği fikri kendisine saçma geliyordu. Elbette ki Cardan bunun için minnettardı. Fakat bu ona sadece Jude'un yaptığı o gülünç, saçma, tehlikeli şeylerden biri gibi geliyordu. Jude canavarlarla savaşmayı, bir zamanlar öldürme hayalleri kurduğu oğlan olan Cardan'ın âşığı olmasını istiyordu. Kolay, güvenli, kesin olan hiçbir şeyden hazzetmiyordu.

Hiçbir şey ona yeterince iyi gelmiyordu.

Jude, "Bryern'ı etkilemeye çalışmıyorum" dedi. "Kimse bana iş vermeye yanaşmazken bana iş verdiği için ona borçlu olduğumu söylüyor. Sanırım haklı da."

"Bence bu cüret bir ödülü hak ediyor" dedi kral hissiz bir tonda. "Fakat ne yazık ki senin ona vermeye niyetlendiğin düşü değil."

Kraliçe iç çekti. "Yalnız Halk'ın içinde bir canavar varsa bu konuda bir şeyler yapmamız gerek."

Bu sözler karşısında kralın korkuyla ürpermesi, üzerinden atamadığı bir huzursuzluk hissetmesi için hiçbir neden yoktu.

Cardan, "Bize hizmet etme yemini eden şövalyelerimiz var" dedi. "Şan uğruna onlardan birine ihanet ediyorsun."

Jude hafifçe homurdandı. Gür, siyah saçlarını geriye atıp gözlerinin üzerine düşmesin diye altın tacının içine tıkıştırmaya çalıştı. "Tüm kraliçeler zamanla açgözlü olurlar."

Cardan kendi kendine bu tartışmayı yeniden açma sözü verdi. Belli ki Yüce Kral olarak başlıca görevlerinden biri kraliçeye her can sıkıcı sorunu çözmekten ve Elfhame'in dört bir yanındaki her can sıkıcı idamı gerçekleştirmekten bizzat sorumlu olmadığını hatırlatmaktı. Kral şurada burada biraz eziyet çektirmekten geri kalmasa da kraliçenin ikisinin konumlarına bakış açısı gereğinden fazla angarya içeriyordu. "Bu Bryern denen kişiyle buluşup öyküsünü dinleyelim. Bu şeyle mücadele etmek zorundaysan, yalnız gitmen için hiçbir neden yok. Yanına bir şövalye taburu alabilirsin ya da beni."

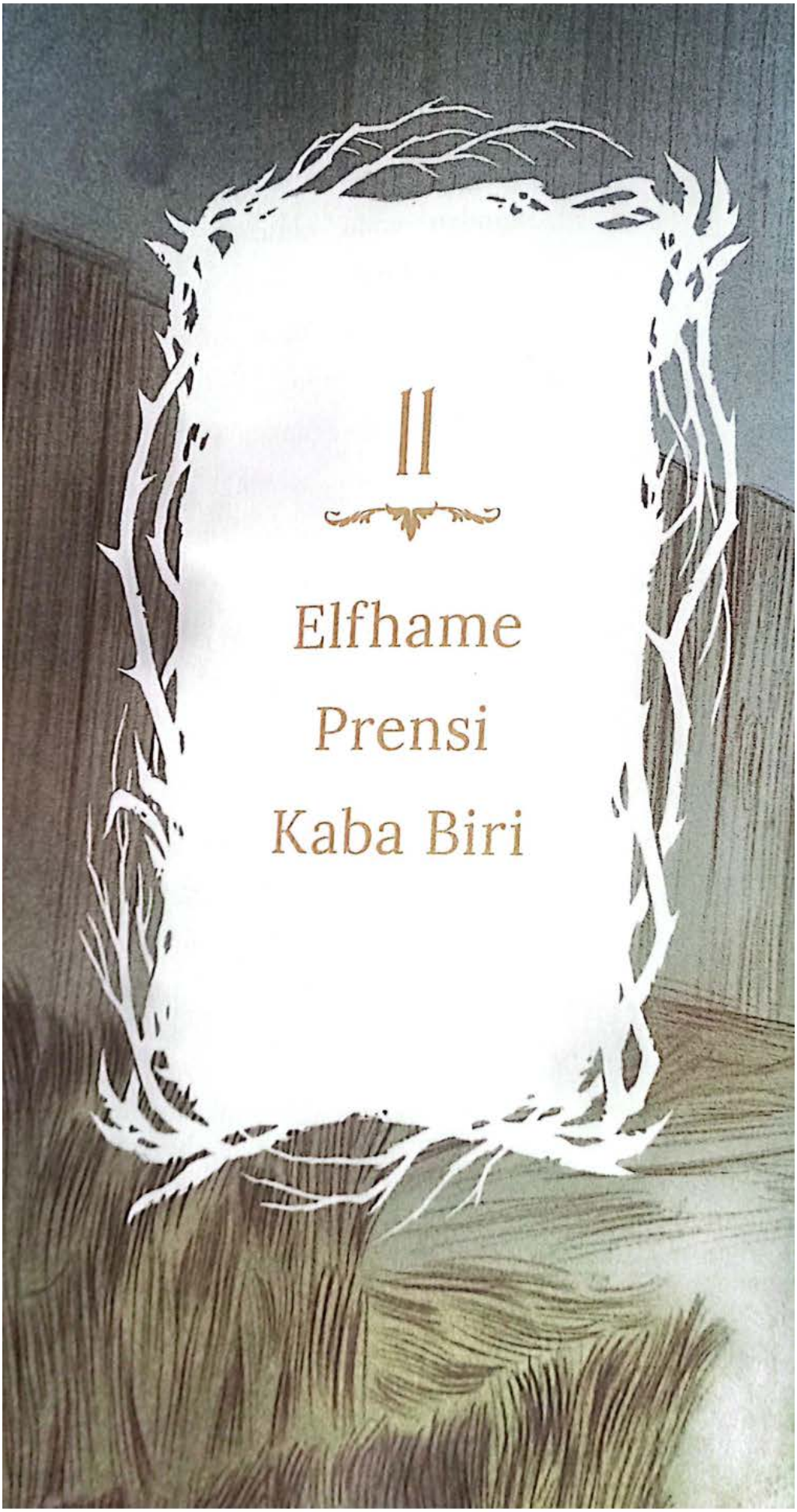
Kraliçe gülümseyerek "Tek başına bir tabur şövalyeye denk olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Krala sorarsanız olabilirdi. Her ne kadar ölümlüler dünyasının büyüsü üzerinde nasıl bir etkisi olacağından emin olunamasa da. Bir defasında denizin dibinden yüzeye bir ada çıkarmıştı. Bunu kraliçeye hatırlatmasına gerek olup olmadığını merak ediyordu. "Uygun bir mücadelede hepsini alt edeceğimden eminim. Belki içki üzerine bir mücadele olabilir."

Kraliçe kahkaha atarak kanarya otu küheylanını mahmuzladı. "Alacakaranlıkta Bryern'la buluşacağız" diye seslendi. Sırıtışından kralla yarışmak istediği anlaşılıyordu. "Sonra da kimin kahramanı oynayacağına karar veririz."

Kötü adamı oynamayı kısa süre önce bırakan Cardan kendisini yanında gökte yarıştığı kraliçeyle bu hiç aklına gelmeyecek yere getiren, yeni sorunlar açmaktansa bir sorunu çözme planları yapar halde bulmasına neden olan çetrefilli kararlar silsilesini bir kez daha düşündü.

II

Elfhame Prensi Kaba Biri

ayatının ilk dokuz yılında Prens Cardan annesi onu süitlerinde istemediği için ahırda, samanların üzerinde defalarca uyumuştu. Ahır sıcaktı ve prens orada saklanıyormuş gibi yapabiliyor, diğerleri onu bulamadığında bunun nedeni sadece son derece zekice bir saklanma yeri seçmesiymiş gibi hayal edebiliyordu.

Bir gece eski püskü pelerinine sarılmış, peri küheylanlarının burunlarını çekerken çıkardıkları sesleri, geyiklerin seslerini hatta büyük binek kurbağalarının vıraklamalarını dinlerken bir troll kadını ahırın önünde durdu.

"Prensçik" dedi kadın. Teninin rengi sert nehir taşlarının maviye çalan grisiydi. Çenesinde üç sarı

tüyün çıktığı bir siğil vardı. "Eldred'in çocuklarının en küçüğüsün sen, değil mi?"

Cardan samanların arasında gözlerini kırpıştırdı. Elinden geldiğince amirane bir ses tonuyla, "Git buradan" dedi.

Bu sözleri cadıyı güldürdü. "Sırtına eyer vurup sana bahçelerde binerek biraz nezaket öğretmeliyim."

Cardan şaşkındı. "Benimle böyle konuşamazsın. Babam Yüce Kral benim."

"İyisi mi git de babana şikâyet et beni" dedi cadı. Kaşlarını kaldırıp parmaklarını çıbanındaki sarı tüylerde gezdirdi, tüyleri bir kıvırıp bir düzeltti. "Gitmeyecek misin?"

Cardan hiçbir şey söylemedi. Yanağını bastırdığı samanların tenine sürtünüşünü hissetti. Kuyruğu endişeyle seğirdi. Yüce Kral'ın kendisiyle hiç ilgilenmediğinin farkındaydı. Belki bir erkek ya da kız kardeşi yakınlarında olsa onun adına araya girerlerdi. Bunu yapmak onları eğlendirebilirdi fakat öyle olup olmayacağını asla bilemeyecekti.

Annesi orada olsa troll kadınına tokat atıp çekip gitmesini emrederdi. Fakat annesinin geleceği yoktu. Troll'ler tehlikeliydi. Güçlüydüler, asabiydiler ve neredeyse yenilmezdiler. Güneş ışığı on-

ları taşa çevirse de bu ancak bir sonraki gece karanlığının ardından gerçekleşebilirdi.

Troll kadını parmağını suçlarmış gibi Cardan'a doğrulttu. "Dev Girda'yı dize getiren, Yoz Orman'ın cadısını zekâsıyla alt eden, yedi yıl boyunca Kraliçe Gliten'in hizmetinde çalışan Batının Aslog'uyum ben. Yedi uzun yıl boyunca kraliçenin buğday değirmenini çevirdim ve öyle ince ve halis buğday öğüttüm ki o buğdaydan yapılan ekmekler Elfhame'in her yerinde dillere destan oldu. O yedi yılın sonunda bana toprak ve unvan vaat edildi. Fakat son gecemde kraliçe bana oyun edip beni değirmentaşından uzaklaştırıp anlaşmayı geçersiz kıldı. Buraya adalet için geldim. Eldred'in önünde şikâyetimi dile getirip yardım istedim. Fakat baban bana yüz çevirdi prensçik. Hem de ne sebeple biliyor musun? Çünkü astı olan kralların saray meclislerine karışmak istemiyormuş. Fakat söyle bana çocuk, hiçbir işe karışmayacak bir Yüce Kral ne işe yarar?"

Cardan siyasetle ilgilenmese de babasının kayıtsızlığına gayet aşinaydı. "Sana yardım edebileceğimi sanıyorsan, edemem. Benden de hoşlanmıyor."

Troll kadını –Cardan kadının adının gerçekten söylediği gibi Batının Aslog'u olduğunu varsayıyordu– kaşlarını Cardan'a çattı. Nihayet, "Sana bir öykü anlatacağım" dedi. "Sonra sana bu masaldan ne anlam çıkardığını soracağım."

"Bir başka öykü mü? Bu da mı Kraliçe Gliten hakkında?"

"Zekânı vereceğin yanıta sakla."

"Ya verecek yanıtım yoksa?"

Aslog ona epey tehditkâr bir ifadeyle gülümsedi. "O zaman sana büsbütün farklı bir ders veririm."

Cardan hizmetçilere seslenmeyi düşündü. Seyislerden biri yakında olabilirdi. Fakat kendisini hiçbirine sevdirmemişti ki. Hem ellerinden ne gelecekti? En iyisi troll'ün suyuna gidip aptalca masalını dinlemekti.

Aslog ona, "Bir zamanlar" dedi, "sivri dilli bir oğlan varmış."

Cardan gülmemeye çalıştı. Troll'den biraz korksa da yanlış olacağını bilse de olabilecek en kötü anlarda ciddiyetsizliği tutuyordu.

Aslog anlatmaya devam etti. "Aklına gelen her berbat şeyi söylüyormuş. Fırıncıya ekmeğin içinden taşlar çıktığını, kasaba çirkin olduğunu ve

turpa benzediğini, kendi erkek ve kız kardeşlerine fırıncının berbat ekmeğinin kırıntılarını kemiren dolaptaki fareler kadar işe yaramaz olduklarını söylüyormuş. Oğlan epey yakışıklı da olsa köyün bütün kızlarını kurbağadan farksız olduklarını söyleyerek küçümsüyormuş."

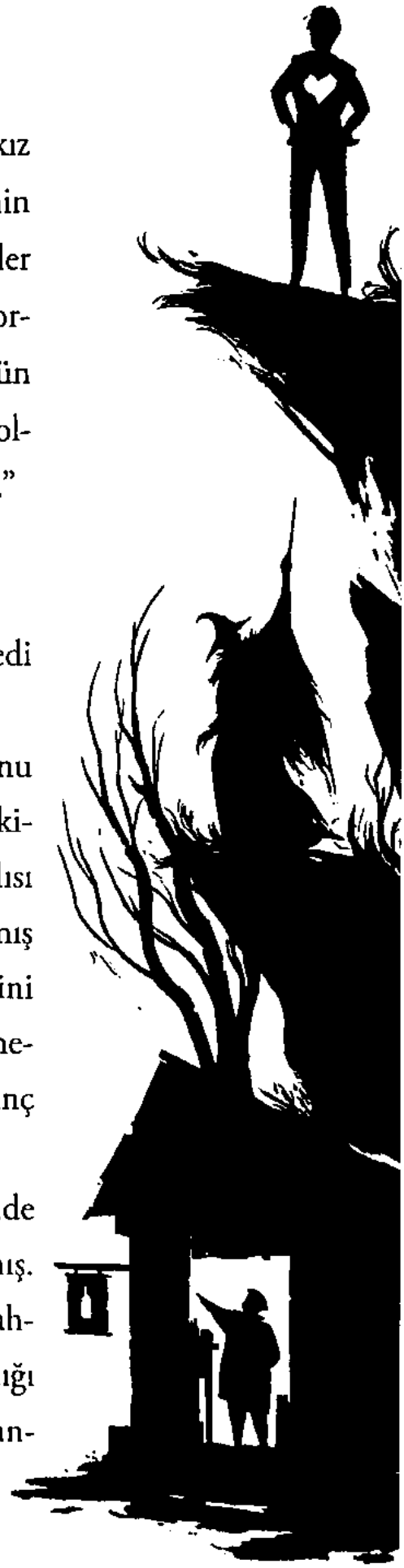
Cardan dayanamayıp güldü.

Aslog ona sert bir bakış attı.

Omuz silkip "Oğlanı sevdim" dedi Cardan. "Komik biriymiş."

Aslog, Cardan'a "Eh, oysa kimse onu sevmiyormuş" dedi. "İşin aslı köydekileri öyle kızdırıyormuş ki köyün cadısı onu lanetlemiş. Oğlan yüreği taştanmış gibi davrandığından cadı onun kalbini taşa çevirmiş. Artık hiçbir şey hissetmeyecekmiş. Ne korku ne sevgi ne sevinç duyacakmış.

"O günden sonra oğlan göğsünde ağır ve sert bir şey taşımaya başlamış. Tüm mutluluğunu kaybetmiş. Sabahları uyanmak için bir sebep bulamadığı gibi geceleri uyumak ona daha da an-

lamsız gelir olmuş. Artık alaycılık bile onu eğlendirmiyormuş. Nihayet annesi ona hayata atılıp para kazanmasının zamanının geldiğini söylemiş. Belki bu arada laneti kaldırmanın bir yolunu bulabilirmiş."

"Böylece oğlan ceplerinde fırıncının elinden çıkma, zamanında fazlasıyla karaladığı bir somun ekmekle yola çıkmış. Yürümüş, yürümüş, ta ki bir kasabaya varana dek. Neşeyi, kederi hissetmese de açlığı hissediyormuş ve bu kadarı da iş araması için yeterli bir sebepmiş. Yaptığı birayı şişelere doldurması için kendisine para verecek bir hancı bulmuş. Karşılığında oğlan bir kâse çorba içecek, ateşin kenarında oturacak ve birkaç sikke alacakmış. Üç gün çalışmasının ardından işini bitirdiğince hancı oğlana üç bakır sikke vermiş.

"Oğlan gidecekken sivri dili yine söyleyecek keskin bir söz bulmuş fakat taştan kalbi söyleyeceği sözlerden keyif almasına engel ol-

duğundan ilk kez zalimce sözlerini kendisine saklamış. Bunun yerine adama yanında çalışabileceği birini tanıyıp tanımadığını sormuş.

"Hancı ona, 'Sen iyi bir delikanlısın, bu yüzden sana söyleyeceğim bir şey var, aslında söylemesem daha iyi olurdu ya' demiş. 'Baron kızını evlendirmek istiyor. Kız öyle korkunçmuş ki odasında hiçbir adam üç gün geçiremiyormuş. Fakat bunu başarırsan kızla evlenir, çeyizini de alırsın.'

"'Hiçbir şeyden korkmam ben' demiş oğlan. Taş kalbi her tür duyguyu imkânsız kıldığı için."

Cardan araya girdi. "Öykünün verdiği ders gayet açık. Oğlan hancıya karşı kaba davranmadığından adam ona sonunda ödül olan bir maceradan bahsetmiş. Cadıya karşı kaba davrandığı için ise lanetlenmiş. Yani oğlanın kaba davranmaması gerekirdi, öyle değil mi? Kaba oğlanlar cezalarını bulurlar."

"Fakat cadı onu lanetlemese o maceradan haberi de olmayacaktı, değil mi?" dedi troll kadını. "Evde kalacak, sivri diliyle zavallı bir mum satıcısını rahatsız edecekti." Uzun parmağıyla Cardan'a işaret etti. "Biraz daha dinle prensçik."

Cardan sarayda büyümüştü. Saraylıların şımarttığı, Yüce Kral'ın hor gördüğü, ele avuca sığmaz bir çocuktu. Kimsenin onu pek de sevdiği yoktu.

Cardan da kendisine kimseyi umursamaması gerektiğini söylüyordu. Bazen babasının gözüne nasıl girebileceğini, saray meclisinin saygısını ve sevgisini nasıl kazanabileceğini düşünse de bu düşüncelerini kendisine saklıyordu. Kesinlikle kimseden kendisine öyküler anlatmasını istemese de bir öykü dinlemek hoşuna gitmişti. Bu düşüncesini kendisine sakladı.

Aslog boğazını temizleyip yeniden konuşmaya başladı. "Oğlan kendisini barona tanıttığında yaşlı adam ona hüzünle bakıp demiş ki, 'Kızımla hiç korkmadan üç gece geçirirsen onunla evlenir ve tüm mirasıma sahip olabilirsin. Fakat seni uyarıyorum, hiçbir adam bunu başaramadı. Çünkü kızım lanetlendi.'

"Oğlan ona 'Ben hiçbir şeyden korkmam' demiş.

"'Vah vah' demiş baron.

"Gündüz oğlan baronun kızını görmemiş. Akşam olunca hizmetçiler oğlanı yıkayıp ona içinde kuzu kızartma, elmalar, pırasalar ve ekşi yeşillikler olan bir ziyafet çekmişler. Kendisini neyin beklediğinden zerre kadar korkmayan, o güne dek o kadar güzel bir yememiş olan oğlan karnını tıka basa doyurmuş. Sonra da gecenin gelişini beklemek üzere dinlenmeye çekilmiş.

"Nihayet oğlan ortasında bir yatak ve bir köşesinde tırmık izli bir kanepenin olduğu bir odaya götürülmüş. Dışarıdaki hizmetçilerin öyle yakışıklı bir delikanlının o kadar erken ölmesinin ne büyük bir trajedi olacağı hakkında fısıldaştıklarını işitmiş."

Kendini öyküye epey kaptıran Cardan öne eğildi.

"Ay pencerenin ötesinde yükselirken oğlan beklemiş. Sonra içeri bir şey girmiş: Kürkle kaplı, ağzı üç sıra ustura keskinliğinde dişlerle dolu bir canavar. Diğer taliplerin hepsi ya dehşet içinde kaçmış ya da panik içinde prensese saldırmışlar. Fakat oğlanın taş kalbi onu meraktan başka bir şey hissetmekten alıkoymuş. Dişlerini gösteren prenses oğlanın korkmasını beklemiş. Fakat oğlan korkmayıp bir de yatağa girmiş. Prenses de ardından gelip iri bir kedi gibi yatağın ucuna kıvrılmış.

"Yatak çok rahatmış. Bir hanın zemininde yatmaktan çok daha rahat. Çok geçmeden ikisi de uyumuş. Oğlan uyandığında yalnızmış.

"Oğlan yatak odasından çıkınca saray ahalisi çok sevinmiş. Çünkü daha önce

kimse canavarla bir gece bile geçirememiş. Oğlan gün boyunca bahçelerde yürümüş. Fakat bahçelerin muazzam güzelliğine rağmen hiç mutlu olamaması ona dert olmuş. İkinci gece oğlan akşam yemeğini yatak odasına getirip yere bırakmış. Canavar içeri girince oğlan kendi payını yemeden önce prensesin yemeğini bitirmesini beklemiş. Prenses oğlanın yüzüne kükrese de oğlan yine kaçmamış. Yatağa girince prenses de girmiş.

"Üçüncü gece saray ahalisi müthiş bir beklenti içine girmiş. Oğlanı damat gibi giydirip şafakta bir düğün planlamışlar."

Cardan, Aslog'un sesinde sonrasında beklentilerin boşa çıkacağını sezdiren bir ton fark etti. "Ya sonra?" diye sordu. "Oğan laneti kaldırmamış mı?"

Troll kadını Aslog, "Sabırlı ol" dedi. "Üçüncü gece canavar dosdoğru oğlanın yanına gelip tüylü çenesini ona sürtmüş. Belki de prenses lanetin kalkmasına sadece saatler kaldığı için heyecana kapılmış. Belki de oğlana karşı sevgi duymuş. Belki de lanet, oğlanın hırsının sınanmasını gerektiriyormuş. Sebep ne olursa olsun oğlan yerinden kımıldamayınca prenses neşeyle başını oğlanın göğsüne sürmüş. Fakat prenses kendi gücünün

farkında değilmiş. Oğlan sırtını duvara çarpınca göğsünün içinde bir şeyin kırıldığını hissetmiş."

"Taş kalbi" dedi Cardan.

"Evet" dedi troll kadını. "Ailesine karşı hissettiği büyük sevgi bir anda içini sarmış. Çocukluğunun geçtiği köye özlem duymuş. Sonra lanetli gelinine karşı tuhaf, şefkatli bir sevgi duymuş.

"Prensese, 'Beni iyileştirdin' demiş oğlan. Gözyaşları yanaklarını ıslatmış.

"Canavar bu gözyaşlarını bir korku emaresi olarak görmüş.

"Prensesin devasa ağzı açılmış, dişleri parıldıyormuş. Kocaman burnu avın kokusunu almasıyla seğirmiş. Oğlanın kalbinin hızlandığını işitebiliyormuş. O anda sıçrayıp oğlanı parçalara ayırmış."

Cardan öfkeyle, "Bu korkunç bir öykü" dedi. "Evden hiç ayrılmasa onun için çok daha iyi olurmuş. Ya da hancıya kötü sözler söylese. Masalın anlamsız, tabii ki her şeyin anlamsız olduğunu anlatmıyorsa."

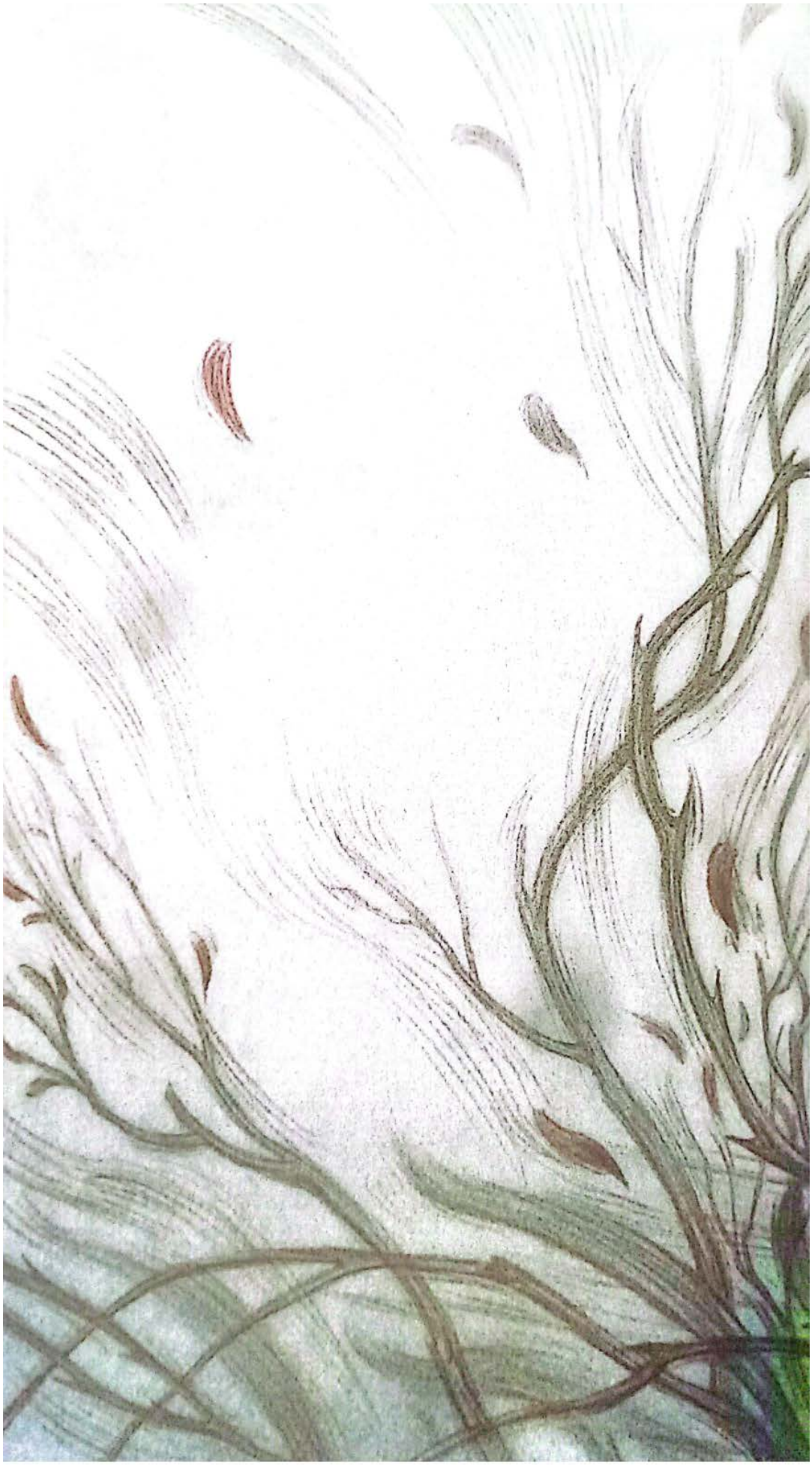
Troll kadını Cardan'a baktı. "Ah, bence bu öyküde bir ders var prensçik: Sivri bir dil, sivri dişlerin dengi değildir."

III

Elfhame Prensi (Neredeyse) Her şeyden ve Herkesten Nefret Ediyor

enüz aradan uzun yıllar geçmemişti. Cardan bir gün kendisini en büyük abisinin evinde, cilalı kapısına bakar halde buldu. Kapıda kötücül bir yüz kabartması vardı. Cardan'ın bakışları altında yüzün ağzı yukarı çevrilip daha da tehditkâr bir görünüm aldı.

Beni korkutamazsın, diye düşündü Cardan.

Kapı, "Hoş geldiniz prenslerim" dedi. Sonra açılıp Cardan'ı ve Balekin'i meşum isimli Oyuk Yurt'a aldı. Cardan kapıdan geçerken ahşap bir göz ona dostça bir tavırla göz kırptı.

Arkadaşım da olamazsın, diye düşündü Cardan.

Balekin en küçük erkek kardeşini kadifeyle ve ipekle dolu bir odaya götürdü. Bir kadın bir köşede

dikiliyordu. Üzerinde donuk gri giysiler vardı. Yer yer gümüş telleri olan saçları sıkı bir topuz yapılmıştı. Avucunda yıpranmış, deri bir kamçı vardı.

Balekin, "Demek *senden* doğru dürüst bir Elf-hame prensi çıkarmam gerekiyor" dedi. Ayı postundan yakası olan kalın paltosunu sırtından attı ve yere düşen paltoyu hizmetçilerden biri gelip alsın diye tekmeledi. Ardından alçak, lüks kanepelerden birine kuruldu.

"Ya da hoş bir şekilde uygunsuz bir prens" dedi Cardan. Balekin'in kendisini kanatları altına almasına değecek türde bir küçük kardeş gibi davranmaya çalışıyordu. Balekin sarayın en geniş ve nüfuzlu gruplarından biri olan, üyeleri hayatlarını hazza ve sefaya adayan Grackles'ın lideriydi. Oyuk Yurt'taki eğlencelere katılan asilzadelerin tembel ve haz düşkünü olduğu herkesin malumuydu. Belki aralarında Cardan'a da yer vardı. O da tembeldi! O da haz peşinde koşuyordu!

Balekin gülümsedi. "Bu dediklerin neredeyse hoşuma gidecekti küçük kardeşim. Hem beni övsen iyi olur çünkü seni grubuma katmasaydım o aşağı seviye saray meclislerinden birinde yetiştirilecektin. Önemsiz bir Elfhame prensinin eğlence malzemesi olacağı birçok yer var. Hiçbirinde de rahat edemezsin."

Cardan hiçbir tepki vermedi. Fakat ilk kez, o âna dek korkunç şeylerin olduğunu fark etse de, ileride daha da kötülerinin olabileceğini anladı.

Dain, Cardan'ı oyuna getirip babasının sevgilisini öldüren oku Cardan'a aitmiş gibi gösterdiğinden, annesi Cardan'ın sözde suçundan dolayı Unutuş Kulesi'ne gönderildiğinden ve Eldred

gerçekleri işitmeye yanaşmadığından beri, Cardan saraydan utançla gönderildiğinden beri Cardan kendisini Aslog'un öyküsündeki oğlan gibi hissediyordu. Kalbi taşa dönmüştü.

Balekin konuşmaya devam etti. "Seni buraya getirdim çünkü Dain'i olduğu gibi kabul eden birkaç kişiden birisin ve bu da benim için değerli. Fakat senin bir yüz karası olmadığın anlamına da gelmiyor bu.

"Konumuna uygun giysiler seçeceksin ve artık kirli, yırtık pırtık giysiler giymeyeceksin. Mutfaklardan yiyecek aşırmayı, ziyafetlerden yiyecek çalmayı bırakıp elinde çatal kaşıkla masada oturacak, o çatal kaşığı da kullanacaksın. Kılıç kullanmayı biraz da olsa öğreneceksin ve senden ne istenirse yapmanı umduğum saray okuluna gideceksin."

Cardan dudağını büktü. Saray hizmetçilerinden biri üzerine zorla mavi bir ceket geçirmiş, sonra sertçe tıraş edilmiş, kuyruğunun ucundaki tüy tutamı bile taranmıştı. Fakat üzerindeki giysiler eskiydi. Manşetlerinden sökük ipler sarkıyordu. Pantolonunun kumaşı yıpranmış, dizleri incelmişti. Fakat bunlar onu daha öncesinde ra-

hatsız etmediğinden şimdi etmesine izin vermeyecekti. "Sen ne istiyorsan yapılacak kardeşim."

Balekin'in gülümsemesi hımbılca bir hal aldı. "Şimdi sana başarısız olursan neler olacağını göstereceğim. Tanıştırayım, Margaret. Margaret, buraya gel." Balekin gümüşi saçları olan insan kadına el etti.

Kadın onlara doğru gelmeye başladı. Fakat hareketlerinin huzursuz edici bir yanı vardı. Uykuda yürüyordu sanki.

"Onun nesi var?" diye sordu Cardan.

Balekin esnedi. "Büyülendi. Kendi aptalca pazarlığının kurbanı oldu."

Cardan'ın ölümlülerle fazla deneyimi olmamıştı. Bazıları Yüksek Meclis'ten geliyordu. Büyüyü arzulayan ve bulan müzisyenler, sanatçılar ve âşıklar. Bir de Baş General Madoc'un çalıp öz kızlarıymış gibi davranmakta ısrar ettiği, başlarının tepesinden öpüp uzun tırnaklı ellerini korumacı bir tavırla omuzlarına koyduğu ölümlü ikiz çocuklar vardı.

"İnsanlar fareler gibi" diye ekledi Balekin. "Gözleri açılmadan ölüp gidiyorlar. Neden bize hizmet etmiyorlar ki? Kısa hayatlarına anlam katardı bu."

Cardan, Margaret'e baktı. Gözlerindeki boş ifade onu hâlâ huzursuz etse de elindeki kamçı daha da fazla ediyordu.

"Seni cezalandıracak" dedi Balekin. "Sebebini biliyor musun peki?"

Cardan dudak bükerek, "Beni bu konuda aydınlatacağından eminim" dedi. Dilini tutmasının bir faydası olmayacağını bilmek neredeyse bir ferahlıktı. Çünkü bunu pek de beceremiyordu.

"Çünkü ellerimi kirletmeyeceğim" dedi Balekin. "Senden aşağı seviyede bir yaratıktan dayak yemenin verdiği aşağılanma hissini deneyimlemen daha iyi olacak. Ne zaman çopur yüzleri, çürüyen dişleri ve kırılgan, yetersiz zihinleriyle ölümlülerin ne denli iğrenç olduklarını düşünsen bir ölümlüden bile aşağı olduğun şu anı aklına getirmeni istiyorum. Ayrıca nasıl kendi rızanla boyun eğdiğini de hatırlamanı istiyorum. Çünkü bunu yapmazsan Oyuk Yurt'tan ve merhametimden mahrum kalacaksın.

"Şimdi, küçük kardeşim, kendine bir gelecek seçmelisin."

Cardan'ın taştan bir kalbi olmadığı ortaya çıkmıştı. Gömleğini çıkarıp dizlerinin üzerine çöker-

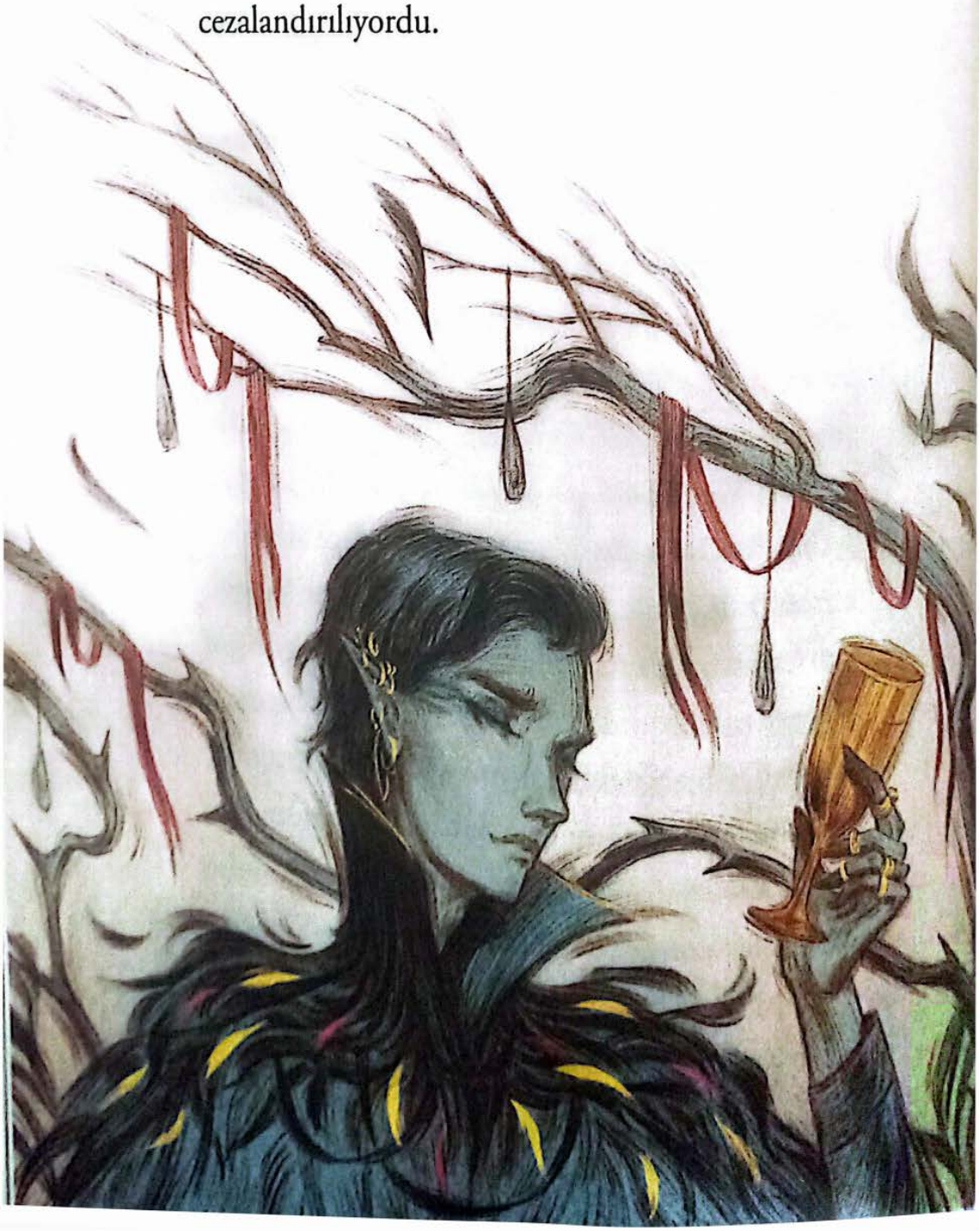
ken, ellerini yumruk yapıp kamçı indiğinde bağırmamaya çalışırken nefretle yanıp tutuşuyordu. Dain'den, babasından, onu aralarına almayan kardeşlerinden ve kabul eden kardeşinden, alıp götürülürken ayaklarının dibine tüküren annesinden, iğrenç ölümlülerden, bütün Elfhame'den ve içinde yaşayan herkesten nefret ediyordu. Bu öyle ateşli bir nefretti ki içini gerçekten ısıtan ilk şey oldu. Kendisini öyle iyi hissettiren bir nefretti ki bu, seve seve o nefretin kendisini tüketmesine razı geldi.

Taştan değil, ateşten bir kalbi vardı.

Balekin'in vesayeti altında Cardan kendisini yeniledi. Çok farklı şarapları bol bol içmeyi, kendisini güldürüp yere yıkan ve hiçbir şey hissetmemesini sağlayan tozları kullanmayı öğrendi. Abisiyle dokumacıları ve terzileri ziyaret edip tüylerden manşetleri, kibar nakışları, kulakları kadar sivri yakaları ve kuyruğunun ucundaki püskül kadar yumuşak kumaşları olan giysiler

seçti. Kuyruğunu saklıyordu. Çünkü kuyruğu yüzüne gizlemeyi öğrettiği şeyi fazlasıyla açık ediyordu. Zehirli bir çiçeğin parlak renkleri, bir kobranın boynunu şişirmesi gibi yırtıcıların gösterişten kaçınmaması gerekiyordu. Cardan ise tam da bunu yapması için terbiye ediliyor, bu yüzden cezalandırılıyordu.

Göz alıcı giysilerle saraya dönüp Eldred'e karşı kusursuz bir hürmet sergilediğinde, kardeşi tarafından evcilleştirilmiş bir şahin gibi takdim edildiğinde herkes artık Cardan gözden düşmemiş gibi davranmaya başladı. Sonrasında Balekin, Cardan için belirlediği kuralları yumuşatıp onun babasının öfkesini üzerine çekmediği sürece ne isterse yapmasına izin verdi.

O baharda, Elfhame, Kraliçe Orlagh'ın yapacağı resmi ziyaretin hazırlıklarının telaşı içindeydi ve serseri prensi düşünecek pek zamanları olmayacaktı.

Deniz Altı'ndaki rakiplerine karşı elde ettiği gaddarca ve hızlı zaferleriyle tanınan Orlagh'ın henüz dalgaların altında her şeye hâkim olmasa da yakında olacağına dair söylentiler vardı. Ayrıca Kraliçe Orlagh kızını karada yetiştirmek istediğini de duyurmuştu. Elfhame Yüksek Meclisi'nde.

Bir onurdu bu. Bir fırsattı da. Tabii biri bu fırsatı değerlendirecek kadar zeki çıkarsa.

Prens Cardan bir saraylının konuşmasına kulak misafiri olmuştu. *Orlagh kızın Elfred'in çocuklarından biriyle evlenmesini umuyor. Sonrasında kraliçe o çocuğun Elfhame'in bir sonraki hükümdarı olması için dolaplar çevirecek. Böylece kızı Nicasia hem karaya hem denize hükmedecek.*

Sonra da muhtemelen eşi bir kaza geçirecek, diye ekledi bir başkası.

Fakat bazılarının düşüncesi buysa da, diğerleri bu tür bir ittifaktan kısa vadede faydalanabileceklerini düşünüyorlardı. Balekin ve iki kız kardeşi Prenses Nicasia'yla arkadaş olmaya kararlıydılar. O arkadaşlığın ailedeki güçler dengesini değiştireceğini hayal ediyorlardı.

Cardan onların ahmak olduklarını düşünüyordu. Babaları zaten, ikinci çocuğu olan Prenses Elowyn'i kayırıyordu. Prenses kralın varisi olarak seçilmezse de entrikalarıyla Prens Dain varis olacaktı. Diğerlerinin biraz olsun şansları yoktu.

Cardan'ın umurunda bile değildi bu.

Denizden gelen kıza son derece kötü davranmaya karar verdi. Balekin bunun için onu ne kadar cezalandırırsa cezalandırsın. Kimseye bu komedinin bir parçası olduğunu düşündürmeyecekti. Prensese ona tepeden bakma fırsatını vermeyecekti.

Kraliçe Orlagh ve Prenses Nicasia geldiğinde büyük salon mavi kumaşlara bezenmişti. Soğuk, dilimlenmiş deniz tarakları ve küçük karidesler tepsilerde yanlarında bal petekleriyle ve yulaflı keklerle servis ediliyordu. Müzisyenler enstrümanlarıyla deniz insanlarının şarkılarını çalıyor, işittiği müzik Cadan'ın kulağına yabancı geliyordu.

Cardan mavi kadifeden bir ceket giymişti. Kulaklarından altın küpeler sarkıyor, parmaklarını yüzükler süslüyordu. Kara üzüm gibi koyu saçları yanaklarını örtüyordu. Saraylılar ona baktıklarında Cardan onların karşılarında yeni birini, kendilerine çekici gelen ve biraz korktukları birini gördüklerini fark edebiliyordu. Şarap kadar baş döndürücü bir histi bu.

Sonra geçit alayı geldi. Bir fetih ordusu gibi giyinmişlerdi. Dişlerle, kemiklerle ve postlarla kaplıydılar. Başlarında Orlagh vardı. Kraliçe iğneli vatozdan yapılmış bir elbise giymişti ve siyah

saçlarına inciler takılmıştı. Boynundan bir köpekbalığının altçenesi sarkıyordu.

Cardan, Yüce Kral'a kızını tanıştıran Kraliçe Orlagh'ı izledi. Kızın saçları denizin koyu mavi tonundaydı ve mercandan tokalarla geriye yatırılmıştı. Gri, köpekbalığı derisi bir elbise giymişti ve kısa reveransından kendi değerini hiç sorgulamamış biri olduğu anlaşılıyordu. Gizlemediği bir küçümsemeyle gözlerini odada gezdirdi.

Cardan, Balekin'in bir çırpıda prensesin yanına geçişini izledi. Balekin hiç şüphesiz küçük iltifatlarla dolu basit ve cazip bir sohbete koyulmuştu. Cardan prensesin güldüğünü gördü.

Prens Cardan hâlâ kıvranan çiğ karideslerden birini ısırdı. Tadı iğrençti. Karidesi sıkıştırılmış topraktan yapılmış zemine tükürdü. Deniz Altı muhafızlarından biri onu süzdü. Belli ki bunun bir hakaret olduğunu düşünmüştü.

Cardan kaba bir el hareketi yapınca muhafız gözlerini kaçırdı.

Cardan kocaman bir tabak dolusu, bal sürülmüş yulaflı keki kendisine ayırıp kekleri çaya banarken Prenses Nicasia yanına geldi. Cardan yarım kalan lokmasını aceleyle yuttu.

"Siz Prens Cardan olmalısınız" dedi prenses.

"Siz de balıkların prensesi." Cardan prensesten etkilenmediğini dudak bükerek belli etti. "Herkesin bunca yaygara koparmasının nedeni."

"Çok kabasınız" dedi prenses Cardan'a. Cardan odanın diğer yanından kendilerine hızla yaklaşan Prenses Caelia'yı gördü. Mısır püskülü saçları arkasında uçuşuyordu. Yürüyen uluslararası bir felaket olan en küçük erkek kardeşini durdurmakta çok geç kalmıştı.

"Daha beter birçok niteliğim vardır."

Şaşırtıcı bir şekilde Cardan'ın bu sözleri Nicasia'yı gülümsetti. Hoş, zehirli, küçük bir sırıtış. "Öyle mi? Bu harika çünkü bu saraydaki diğer herkes bana renksiz göründü."

Bir anda Cardan olup biteni anladı. Dehşet verici Orlagh'ın Deniz Altı'nın amansız, uçsuz bucaksız

derinliklerinde hüküm sürmesi beklenirken, o doğuştan gelen bu hakkına sıcak bakmıyordu. Elbette ki içi boş övgüleri hor görecek ve kardeşlerinin ahmakça yaltaklanmalarını küçümseyecekti. Cardan şakaya ortak olup prensese sırıtarak karşılık verdi.

O anda Prenses Celia geldi. Ağzı açıktı. Belli ki onur konuklarının dikkatini zaten pek de ehlileştirilmemiş olması muhtemel sefil küçük kardeşinden uzaklaştıracak bir şeyler söylemeye hazırdı.

Prenses tek kelime edemeden, "Ah, uzaklaş Celia" dedi. "Deniz prensesi seni sıkıcı buluyor."

Kız kardeşinin ağzı hızla kapandı. Yüzünde gülünç bir hayret belirdi.

Nicasia güldü.

Kardeşlerinin tüm cazibesine ve saygın görünümlerine rağmen Deniz Altı'nın gözüne giren Cardan olmuştu. İlk defa göze girmişti.

Yanında Nicasia'yla, Cardan yanına başkalarını da çekti. Ta ki Elfhame'in adalarını bela bulmak için arşınlayan kötücül bir dörtlü oluşturana dek. Birlikte kıymetli duvar halılarını söküp Eğri

Orman'ın bir kısmını ateşe verdiler. Saray okulundaki öğretmenlerini ağlatıp saraylıları yollarına çıkmaktan korkar hale getirdiler.

Valerian, bazılarının şiiri sevdiği gibi zalimlikten keyif alıyordu.

İçinde diledikleri gibi kudurabilecekleri boş bir evi olan Locke'un eğlenceye bitmez tükenmez bir iştahı vardı.

Karayı hor görmesinden dolayı tüm Elfhame'e ayakkabısını öptürmeye heves eden Nicasia.

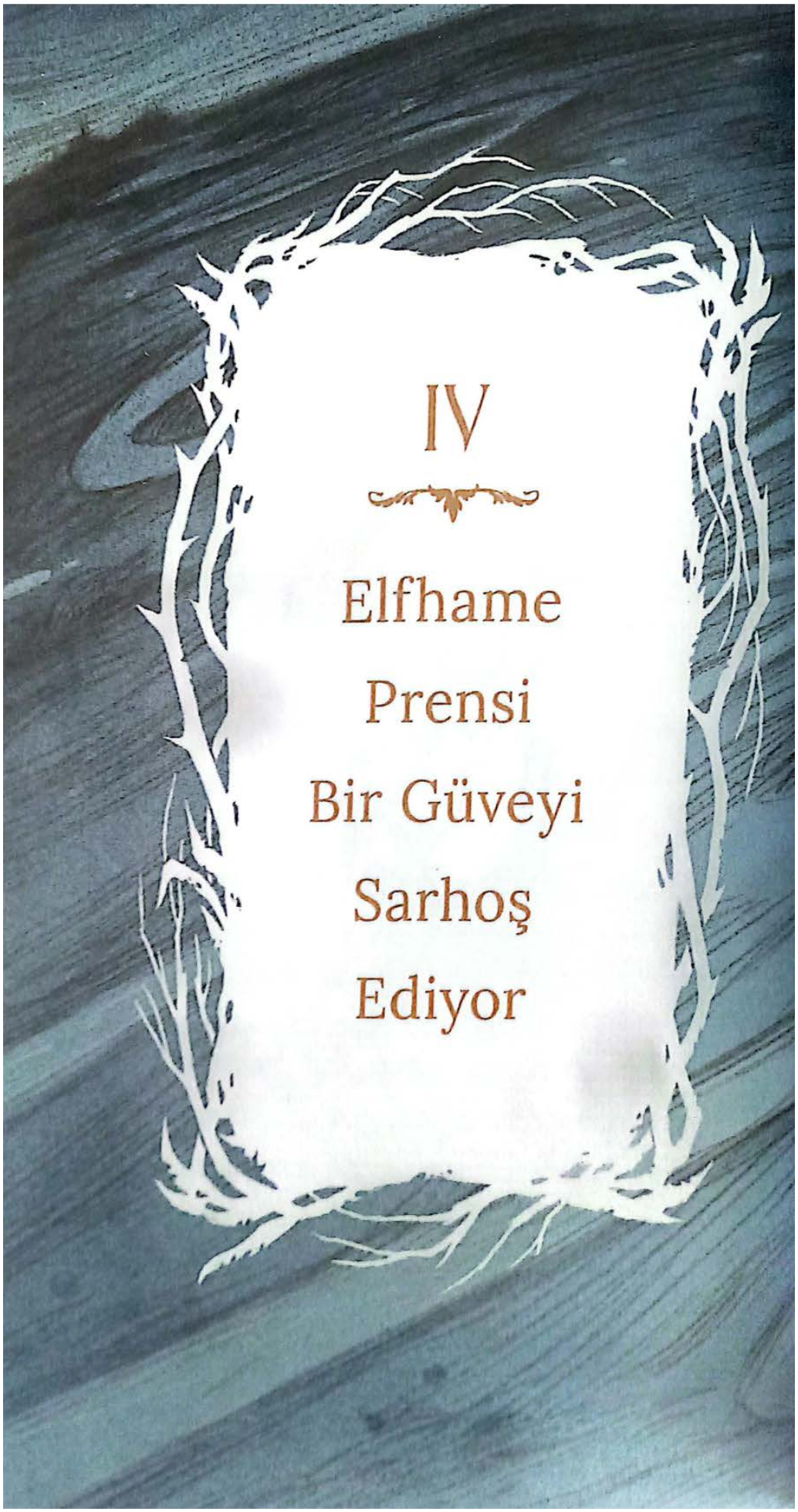
Ve en büyük abisini örnek alarak konumunu Halk'a diz çöktürmek, yaltaklık yaptırmak, boyun eğdirmek ve onları yalvartmak için kullanmayı öğrenen, kötü olmaktan keyif alan Cardan.

Kötüler harika oluyordu. Zalim ve bencil oluyor, ayna karşısında süslenip püsleniyor, elmaları zehirliyor ve kızları cam dağlarda esir ediyorlardı. En kötü güdülerini doyururken en küçük bir muhalefetin intikamını alıyorlar, istedikleri her şeyi elde ediyorlardı.

Şüphesiz sonları, çivilerle tutturulmuş fıçılara sokulmak ya da ateşte ısıtılmış demir ayakkabılarla dans etmek oluyordu. Ölmekle kalmıyor, küçük düşürülerek çığlıklar atıyorlardı.

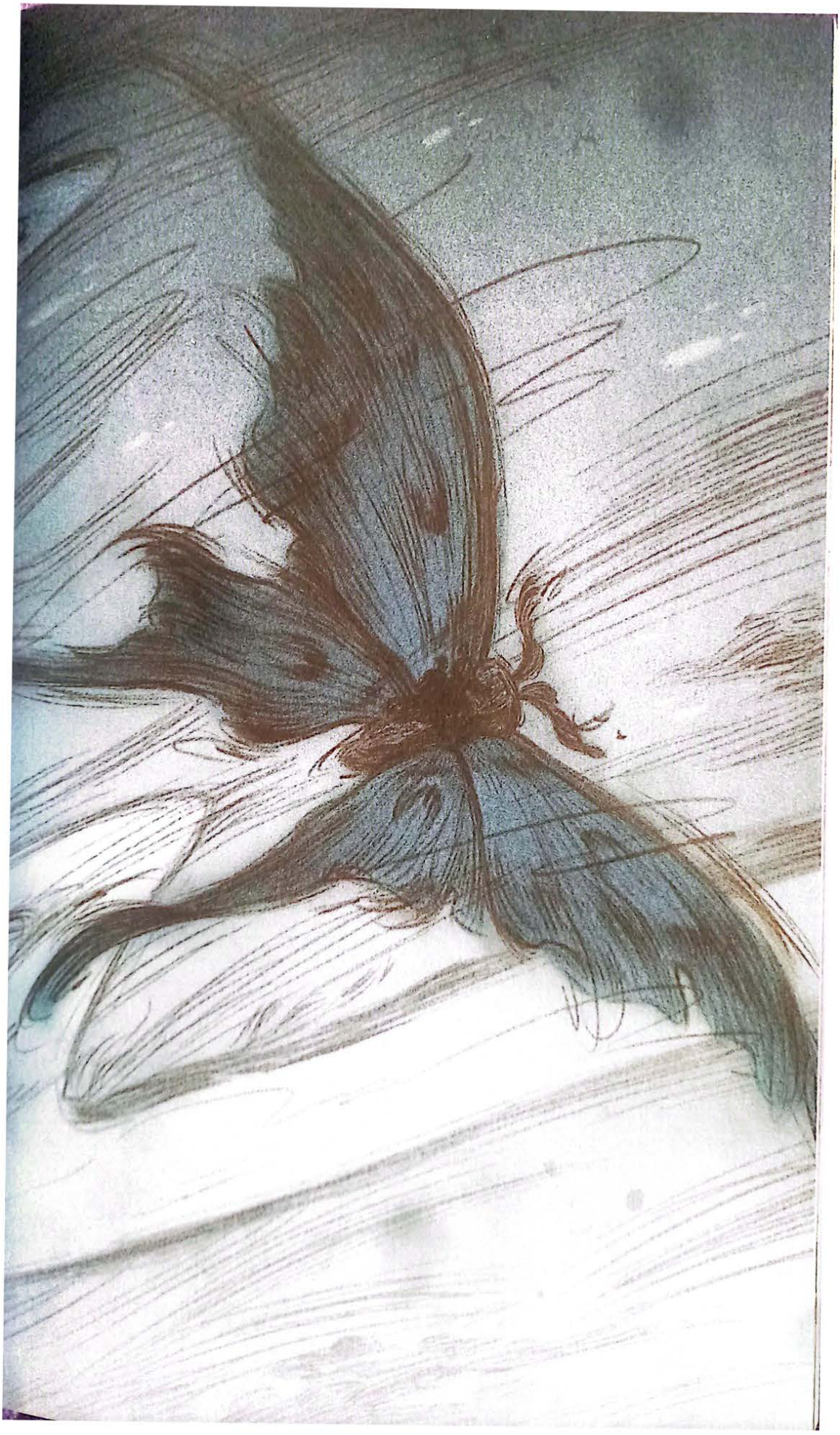
Fakat daha ne olup bittiğini anlamadan ülkenin en iyileri olmak zorunda kalacaklardı.

IV

Elfhame Prensi Bir Güveyi Sarhoş Ediyor

ir öğleden sonra, devasa bir güvenin sırtında denizin üzerinde uçarken Cardan kendisini hiç de öyle zalim hissetmiyordu. Güve, zamanında annesine ait olan bir yaratıktı ve balla, şarapla ehlileştirilip Eğri Orman'dan getirilmişti. Kraliçe Unutuş Kulesi'nde hapsedildiğinde güve durgunlaşmış, Cardan güveyi birkaç yudum bal likörü içirerek kolayca hizmetkârı yapmıştı.

Güvenin kanatlarının çıkardığı toz Cardan'ı hapşırtıyordu. Güveye ve kendi kötü planlarına bir kez, beline sıkıca sarılan orta yaşlı kadına ise iki kez küfretti.

Kendi kendine bunun kötü bir şakadan, Balekin'e karşı kötü muamelesinin de bir özürden ibaret olduğunu söylüyordu.

Cardan kadını kurtarmıyordu. Bunu bir daha asla yapmayacaktı da.

Kaşlarını çatıp Margaret'a, "Senden hoşlanmadığımı biliyorsun" dedi.

Margaret yanıt vermedi. Cardan sert esen rüzgârın ortasında kadının onu işitebildiğinden bile emin değildi. "Balekin'e bir söz verdin, aptalca bir söz. Fakat söz sözdür. Başına gelen her şeyi..." Cümlenin sonunu getiremedi. *Başına gelen her şeyi hak ettin.* Bu bir yalandı. Halk'ın oyunlar çevirip aldatmaya gücü vardı. Fakat dudaklarından gerçek olmayan hiçbir söz çıkamazdı.

Cardan öfkeyle yıldızlara baktı. Yıldızlar ona suçlarcasına göz kırptı.

Zayıf değilim. Böyle haykırmak istese de bunu yüksek sesle söyleyemiyordu.

İnsan hizmetçileri görünce huzursuz oldu. Boş gözlerini ve çatlak dudaklarını görünce. Saray okulundaki ikizlere hiç mi hiç benzemiyorlardı.

Kitabının tepesinde kaşlarını çatan, kahverengi bir saç lülesini tuhaf bir kavisi olan kulağının arkasına sıkıştıran kızlardan birini aklına getirdi.

Sonra kızın ona bakışını, kaşlarını nasıl kuşkuyla çattığını düşündü.

Kınayan ve tetikte bir ifade. Uyanık. Canlı.

Onu akılsız bir hizmetçi olarak hayal etti ve bir türlü sıyrılamadığı bir şey hissetti... Korku, bu-

nun yanında bir tür korkunç ferahlama. Büyülenmiş hiçbir insan Cardan'a onun gibi bakamazdı.

Kıyı şeridinden elektrik ışıklarının parıltısı geliyordu. Güve ışıklara doğru dalışa geçince Cardan'ın yüzüne yine kanat tozu sıçradı. Bir öksürük nöbeti onu düşüncelerinden kopardı.

Öksürüklerin arasında güçlükle "Sahile" diyebildi.

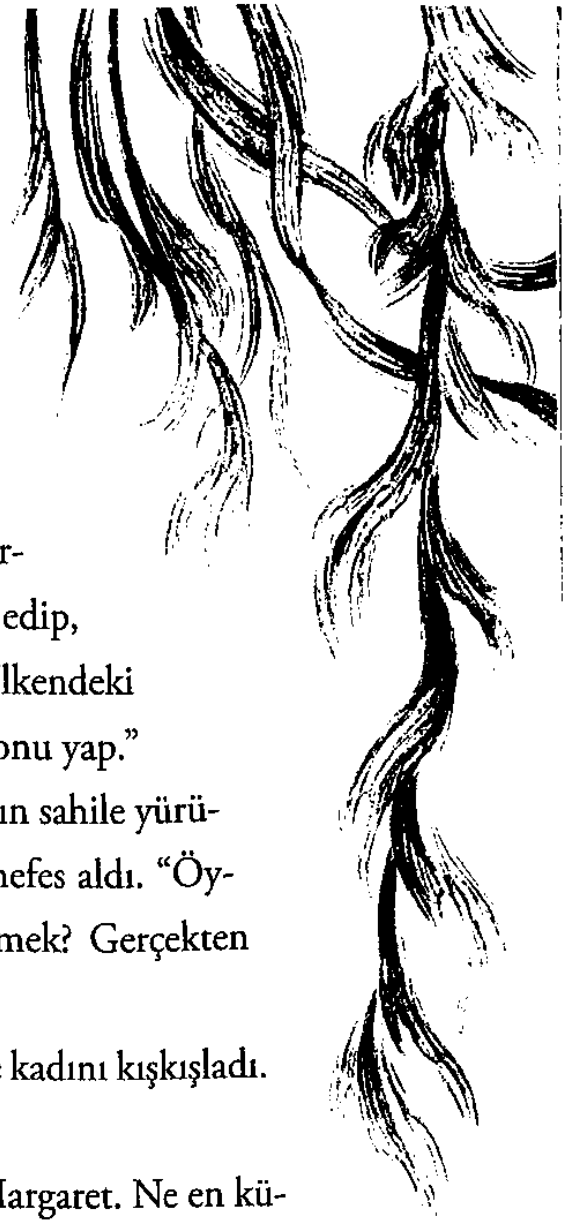
Margaret, Cardan'ın belini daha da sıkıca kavradı. Cardan'a kadın onun kaburgalarından birine tutunmaya çalışıyormuş gibi geldi; kuyruğu tuhaf bir açıyla kıvrıldı.

"Ah" dedi Cardan, sitemkâr bir sesle ve bir kez daha duymazdan gelindi.

Nihayet güve, yarısı suya batmış, siyah, kenarları beyaz deniz salyangozlarıyla kabuk bağlamış bir kayanın üzerine kondu. Prens Cardan yaratığın sırtından kayarak bir gelgit havuzuna indi. Güzel çizmeleri ıslandı.

Margaret ona bakıp, "Şimdi bana ne olacak?" diye sordu.

Cardan, Elfhame'den ayrıldığında kadının üzerindeki büyüyü başarıyla kaldırdığından emin değildi, ama kaldırmış gibi görünüyordu. Belli belirsiz kıyıya işaret edip, "Nereden bileyim?" dedi. "Ülkendeki ölümlüler ne yapıyorsa sen de onu yap."

Güvenin sırtından inen kadın sahile yürüdü. Ardından derin titrek bir nefes aldı. "Öyleyse bu bir numara değil demek? Gerçekten gidebilir miyim?"

"Git" dedi Cardan. Elleriyle kadını kışkışladı. "Keşke yapsaydın."

"Neden ben?" diye sordu Margaret. Ne en küçüğü ne de en büyüğüydü. En güçlü ve en acınası olmaktan çok uzaktı. İkisi de onu ayırt eden tek şeyi biliyorlardı ve ikisinin de hoşuna gidecek bir şey değildi bu.

"Çünkü artık sana bakmak istemiyorum" dedi Cardan.

Kadın onu süzdü. Çatlamış dudaklarını yaladı.

"Asla istemedim de..." Margaret cümlenin sonunu getirmedi. Şüphesiz Cardan'ın yüzündeki

ifadeyi gördü. Ayrıca, bir cümleye başlayıp yalan söyleyemediklerini fark ettiklerinde, Halk'ın konuşma şeklini taklit etmenin rahatsız edici bir etkisi oldu.

Önemi yoktu. Kadının lafının sonunu onun adına Cardan getirebilirdi: Asla sırtını kamçılayıp yaralar açmak istemedim. Sadece kardeşin tarafından büyülendim çünkü.

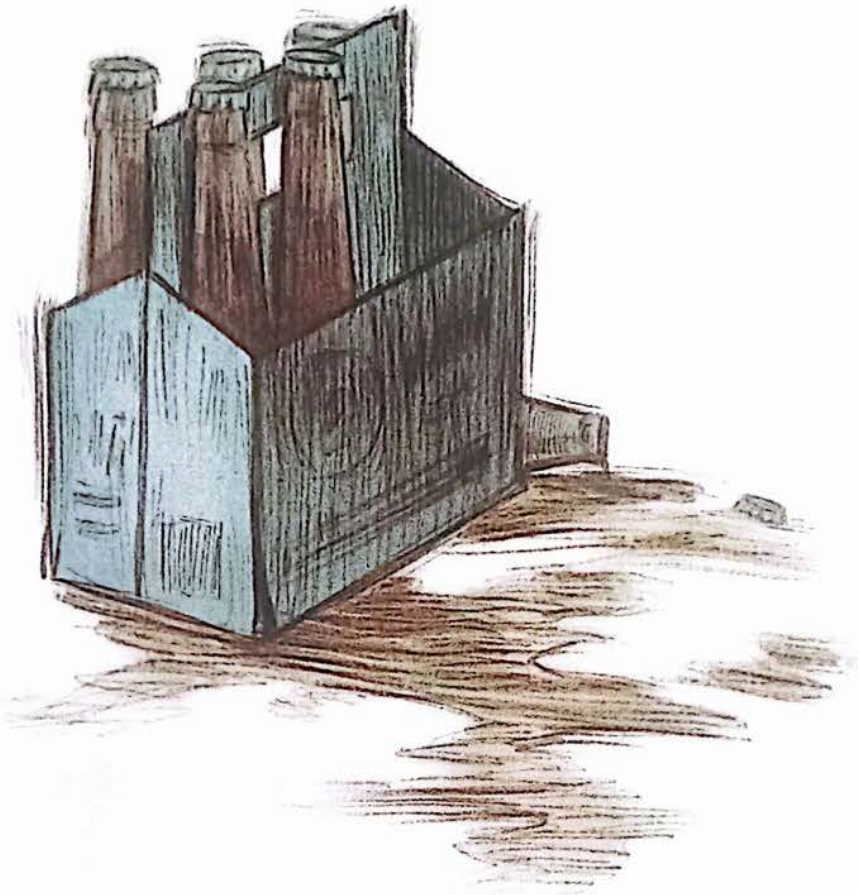
Balekin'in cezasının bir parçası her zaman aşağılama olur ve bir ölümlü tarafından dövülmekten daha aşağılayıcı ne olabilir? Fakat tabii ki senden nefret ediyorum. Beni kendi hayatımdan çekip koparan hepinizden nefret ediyorum. Bir yanım seni incitmekten memnun.

"Evet" dedi Cardan. "Biliyorum. Şimdi gözümün önünden kaybol."

Margaret uzun bir süre ona baktı. Siyah saçlarının bukleleri muhtemelen rüzgârda şekillenmişti ve kulaklarının sivri uçları ona her ne kadar öyle görünse de onun ölümlü bir delikanlı olmadığını hatırlatıyordu.

Ve ıslak çizmeleri kuma batıyordu.

Sonunda Margaret dönüp soğuk ve ıssız kumsaldan geçerek ötedeki ışıklara doğru yürüdü.

Cardan onun gidişini izledi. Kendisini bitkin, perişan ve budala biri gibi hissederek.

Ve yalnız.

Ben zayıf değilim diye bağırmak istedi arkasından. Bana acıma cüretini gösterme. Acınması gereken sensin, ölümlü. Sen bir hiçsin, bense bir prensim. Periler prensi...

Uzun adımlarla devasa güvenin yanına döndü fakat güve onu Elfhame'e geri götürmeyecekti. Cardan yaprakları büyüyle paraya çevirip altılı bir bira kutusu satın alana ve biraları yaratığın içmesi için döküp yerde köpüklü bir birikinti oluşturana dek.

V

Elfhame Prensi Biraz Zor Bir Duruma Düşüyor

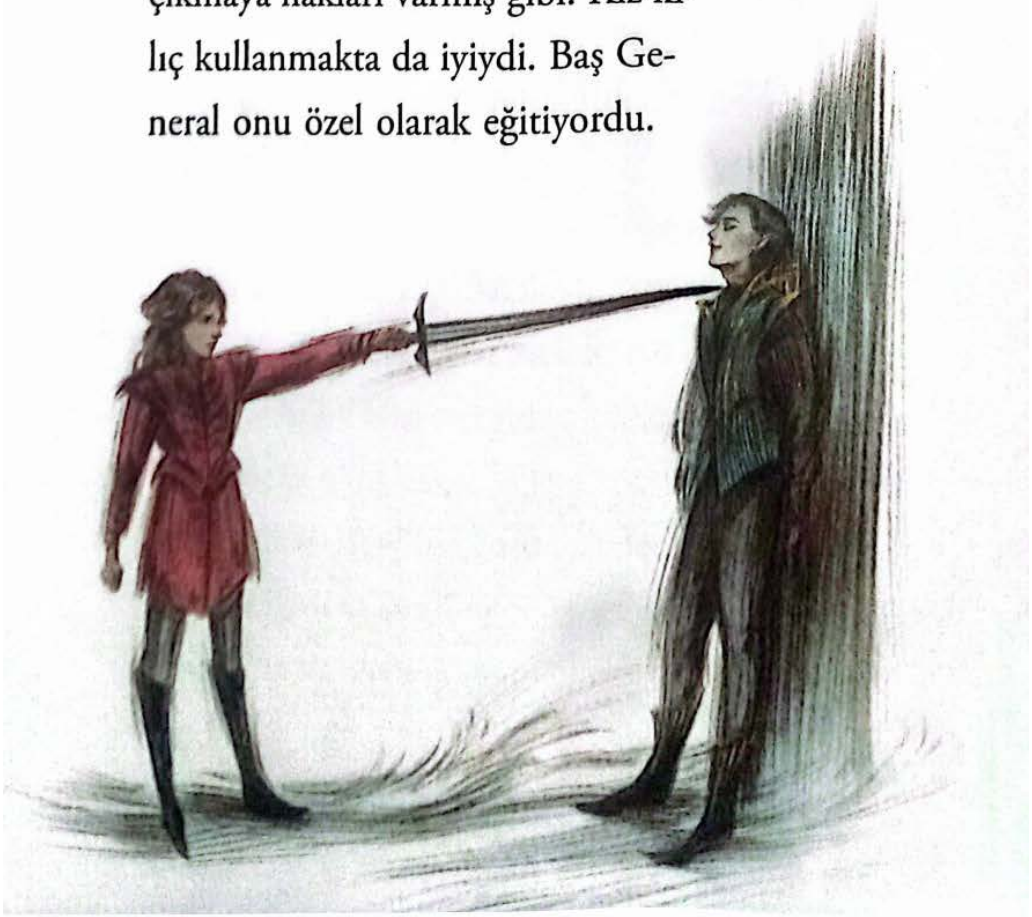

İlk fark ettiği kızın kulağının tuhaf kıvrımı oldu. Yanaklarında ve ağzında bir yuvarlaklık yankılanıyordu. Sonra bedeninin katı görüntüsünü fark etti. Dünyada alan ve ağırlık kaplamak için var edilmiş gibi. Kadın hareket ettiğinde ormanın zemininde ayak izleri bırakıyordu.

Çünkü sessizce süzülerek, yaprakları ve dalları yerlerinden oynatmadan nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu. Böylesi kolay bir işte bile bu denli beceriksiz olduğunu görünce Cardan kibirlendi.

Ancak sonradan, hayaletler ülkesindeki tek gerçek şey bu kadınmış gibi, kadının çizmesinin toprakta bıraktığı şeklin aklına gelmesiyle rahatsız oldu.

Onu daha önce görmüş olabileceğini düşündü. Fakat saray okulunda ona dikkatle baktı. Çamura bulanmış eteklerini, saçlarındaki kısmen çözülmüş kurdeleleri zihnine kazıdı. Onda ikiz kız kardeşini, kendisinin diğer yarısını görüyordu. İkisinden biri kundakta perilerin aslıyla değiştirdiği bir çocukmuş ve insan değilmiş gibi. Yemek yerken, kendi aralarındaki şakalara gülerek nasıl fısıldaştıklarını gördü. Öğretmenlere nasıl yanıtlar verdiklerini gördü. O bilgileri öğrenmeye bir hakları varmış, kendilerinden üstün olanlarla yan yana oturmaya bir hakları varmış gibi. O yanıtlarla ara sıra kendilerinden üstün olanlara üstün çıkmaya hakları varmış gibi. Kız kılıç kullanmakta da iyiydi. Baş General onu özel olarak eğitiyordu.

Kız sadakatsiz bir eşten olma bir piç değilmiş gibi.

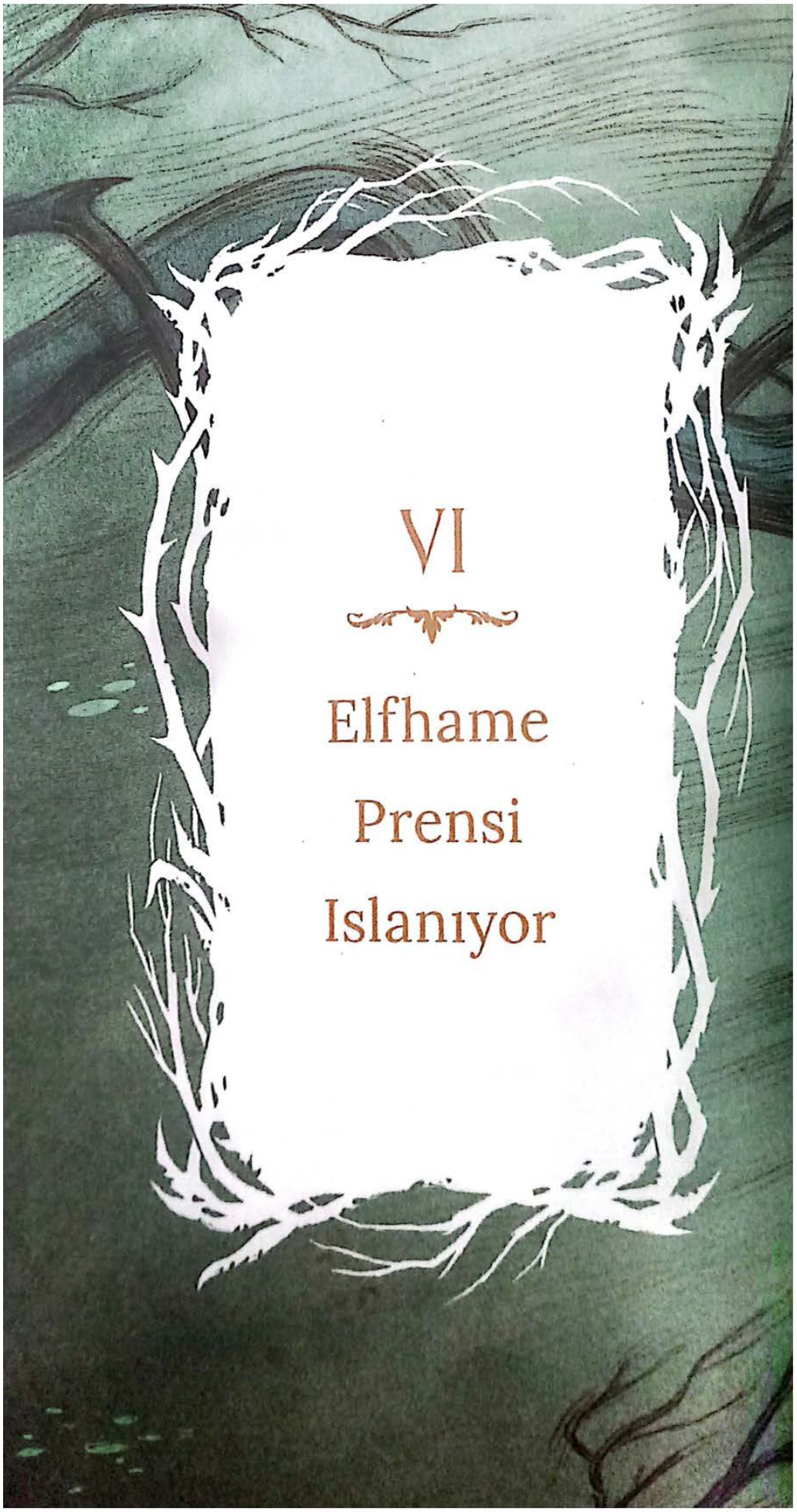
Kız ona meydan okuduğunda öyle iyi kılıç kullanmıştı ki kazanmasına izin vermediğine inanmak neredeyse imkânsızdı.

Prens Cardan'ın hıncı iyice artmıştı. Bu kız ne diye o kadar çabalıyordu ki? Ona hiçbir şey kazandırmayacak olmasına rağmen ne diye öyle çalışıyordu?

Nicasia dudak büküp, "Ölümlüler" dedi.

Cardan ömrü boyunca hiçbir şey için öyle çok çabalamamıştı.

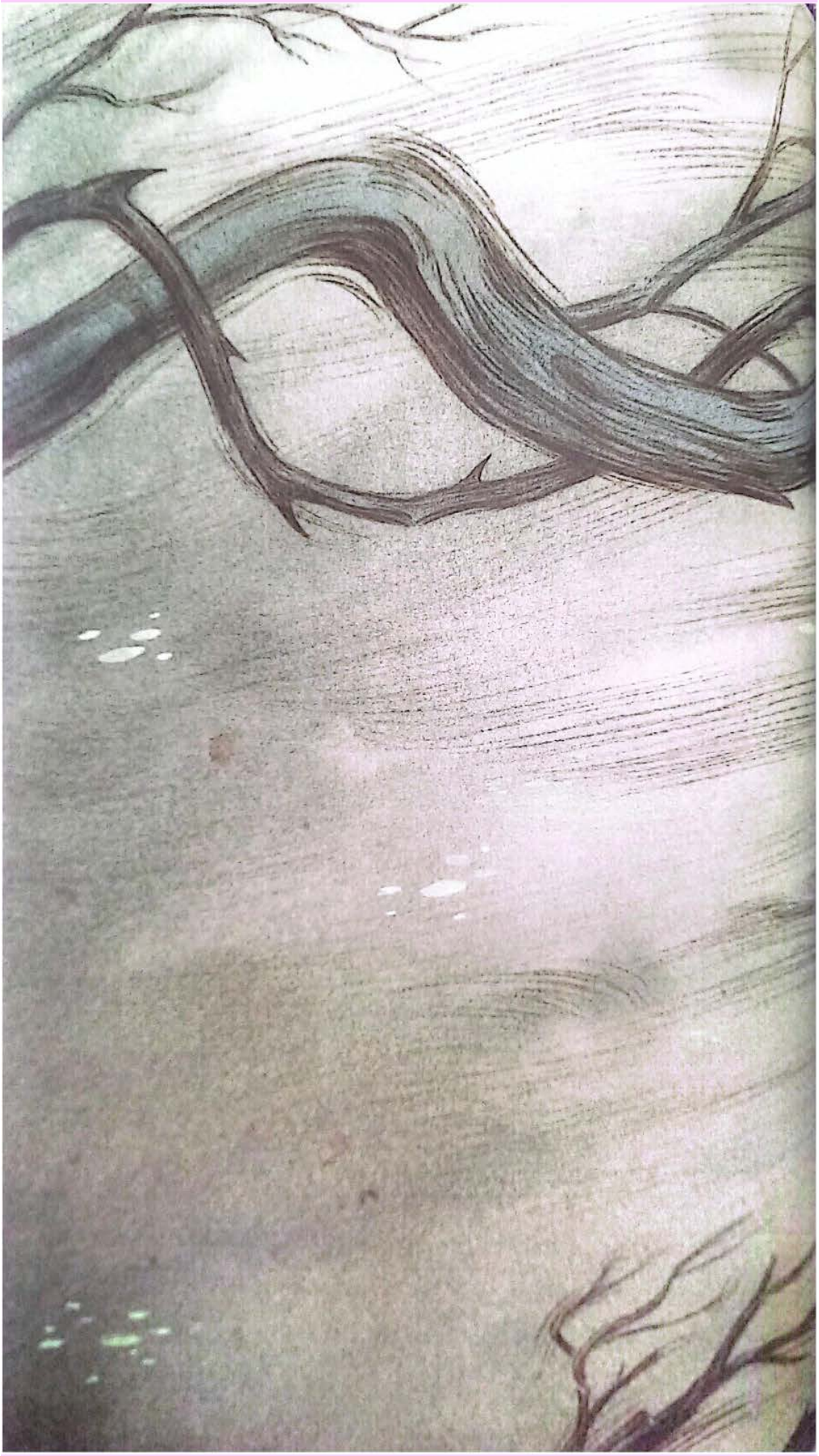
Jude, diye düşündü Cardan. Kızın isminin şeklinden nefret ederek. *Jude.*

VI

Elfhame Prensi Islanıyor

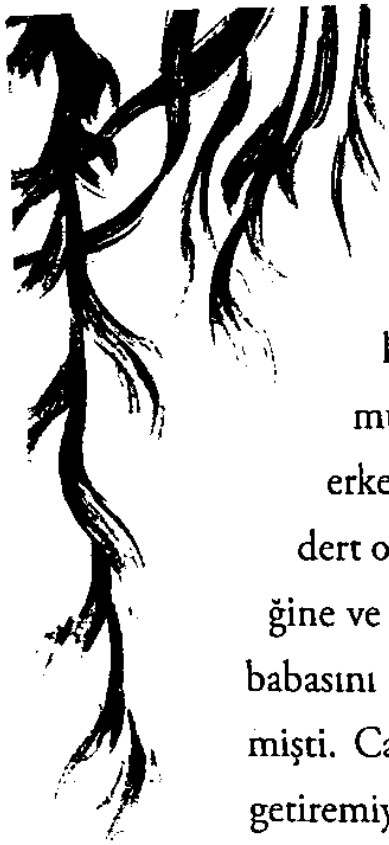

Dudakları Cardan'ın boğazında olan Nicasia, "Benimle Deniz Altı'na gel" diye fısıldadı.

Eğri Orman'ın sınırında, yumuşak bir yosun yatağında uzanıyorlardı. Cardan kıyıya vuran dalgaların sesini işitebiliyordu. Üzerinde gümüş renginde bir elbise olan Nicasia kollarını ve bacaklarını iki yana açmıştı ve saçı bir gelgit havuzu gibi bedeninin altına yayılmıştı.

İçine düşüverdikleri bir ilişkiydi bu. Gençliğin verdiği şevkle kolayca arkadaşlıktan öpücüklere geçiverdiler. Nicasia ona fısıltılarla dalgaların altında geçen çocukluğundan ve az kalsın hayatını sona erdirecek başarısız suikast girişiminden

bahsetmiş, ona insana dönüşebilen foklar olan selkie'lerin dilinde şiirler okumuştu. Bunun karşılığında Cardan ona erkek kardeşinden ve annesinden, başına dert olan ve kendisinin tacın sonunu getireceğine ve krallığın mahvına neden olacağına dair, babasını ona karşı dolduran kehanetten bahsetmişti. Cardan, Nicasia'dan ayrılmayı aklına bile getiremiyordu.

Ona doğru dönüp, "Deniz Altı'na mı diye mırıldandı.

"Annem beni almaya gelince bizimle gel" dedi Nicasia. "Benimle sonsuza dek derinlerde yaşa. Köpekbalıklarına bineriz, herkes bizden korkar."

Elfhame'i terk etme fikrinin heyecanlandırdığı Cardan hemen "Olur" dedi. "Memnuniyetle."

Nicasia güldü. Keyiflenmişti. Dudaklarını Cardan'ın dudaklarına kenetledi.

Cardan, Nicasia'nın sırtını öptü. Diğer kardeşleri Kan Tacı için didişirken kendisinin geleceğin Deniz Altı kraliçesinin eşi olacağını düşündükçe kibirleniyordu. Kardeşlerinin kıskançlığı ona keyif verecekti.

Kendisine bir zamanlar çile veren o kehanet şimdi yeni bir anlam kazanmıştı. Belki de Cardan günün birinde Elfhame'i yok edip dalgaların üzerinde bir kötü adam, altında ise bir kahraman olurdu. Belki de yüreğindeki tüm bu nefretin bir şeylere faydası vardı.

Prenses Nicasia onun kaderi, prensesin krallığı onun krallığı olacaktı.

Fakat Nicasia'nın omzunu öpmek için hareketlendiğinde prenses sırıtarak onu itti. Birden yerinden fırlayıp, "Hadi derinlere dalalım" dedi. "Sana denizin altında yaşamak nasıl olacak göstereyim."

"Şimdi mi?" diye sordu Cardan. Fakat prenses çoktan ayağa kalkmış elbisesini üzerinden atmıştı. Çıplak Nicasia dalgalara doğru koşup Cardan'a el etti.

Cardan güldü. Ayaklarını sallayıp çizmelerini çıkardıktan sonra Nicasia'nın peşinden gitti. Prens yüzmeyi seviyor, havanın sıcak olduğu günlerde sarayın yakınlarındaki gölette zaman geçiriyor ya da Maskeler Gölü'nde yüzüyordu. Bazen suyun üzerinde kalır göğe bakar, bulutların geçişini izlerdi.

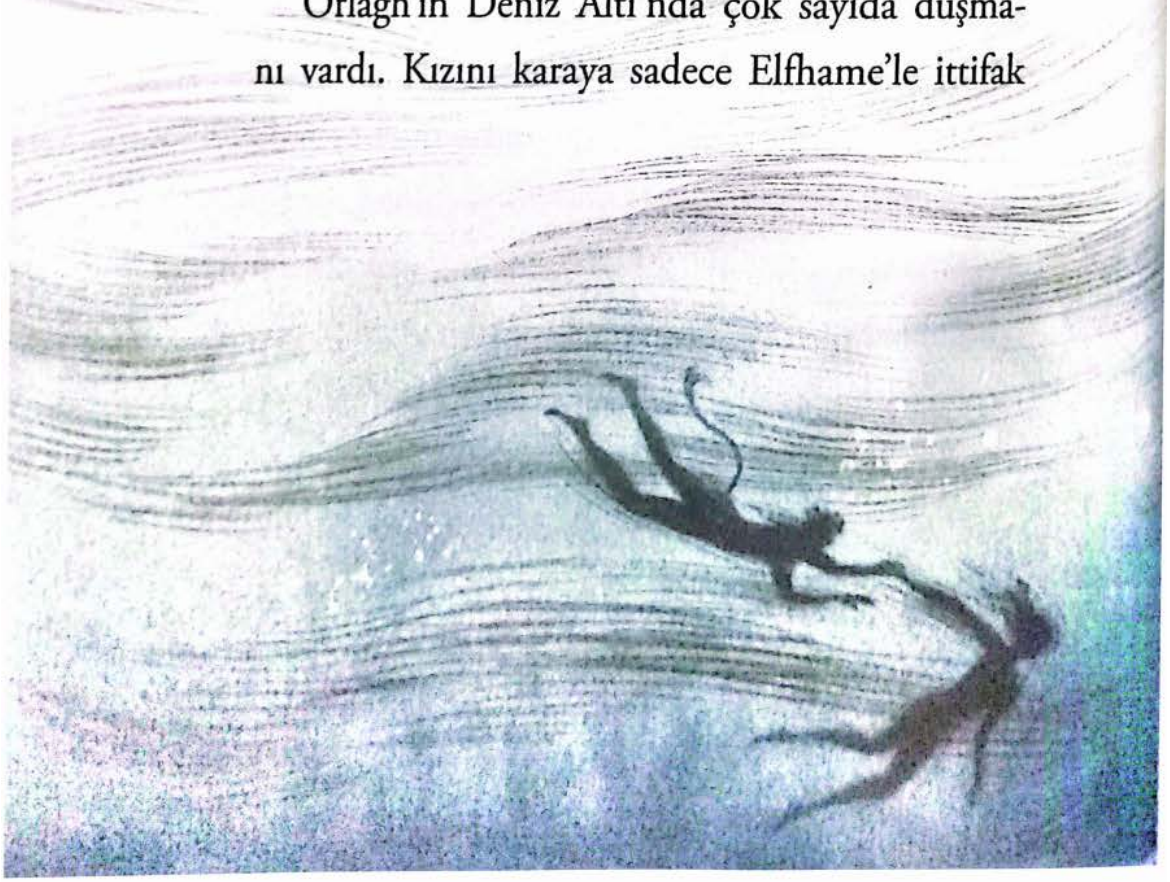
Denizde bedenini dalgalara atar ve dalgalara kendisini alıp götürmeleri için meydan okurdu. Madem bunu yapmak zaten hoşuna gidiyordu bu yeni deneyim çok daha fazla hoşuna giderdi.

Sahilde giysilerini çıkardı. Kuma battıklarında ayak parmaklarına değen su soğuktu. Dalgaların köpükleri arasına girerlerken kuyruğu bilinçsizce sallandı.

Nicasia, Cardan'ın dudaklarına bir parmağını bastırıp Deniz Altı dilinde birkaç söz söyledi. Kulağa bir balinanın şarkısı ve martıların çığlığı gibi gelen bir dildi bu.

Cardan bir anda akciğerlerinde bir batma hissi duydu. Nefesi kesildi. Büyüydü bu.

Orlagh'ın Deniz Altı'nda çok sayıda düşmanı vardı. Kızını karaya sadece Elfhame'le ittifak

kurmak için değil, onu güvende tutmak için de göndermişti. Cardan kendisini suyun derinlerine götüren prensese bunu hatırlatması gerekip gerekmediğini düşündü. Fakat Nicasia cüretkâr olmaya kararlıysa Cardan ona ayak uyduracaktı.

Sular başının üzerini örtünce Cardan'ın siyah bukleleri yüzünün etrafında havalandı. Güneş ışığı uzaklaştı. Dibe dalarlarken Nicasia'nın saçı bir bayrak gibi dalgalanıyor, bedeni suda soluk bir parıltıya dönüyordu. Cardan konuşmak istese de ağzını açtığında içine su doluyor, akciğerleri patlayacak gibi oluyordu. Büyü nefes almasını mümkün kılsa da göğsü ona ağır geliyordu.

Büyü Cardan'ı korusa da amansız soğuğu ve gözlerini yakan tuzu hissediyordu. Büyüsünü gemleyen tuz. Her yanda karanlık vardı. Bir göletin geniş alanında yüzmek gibi değildi bu. Küçük bir odaya kapanıp kalmak gibi bir histi.

Şimdi pes edersen eli boş kalırsın, diye hatırlattı kendine.

Yanlarından gümüşi balıklar geçti. Bedenleri bıçaklar gibi parlaktı.

Nicasia daha derinlere yüzdü. Ve Nicasia, Cardan uzaklarda bir Deniz Altı sarayının

ışıklarını, mercanlardan ve deniz kabuklarından yapılmış parıldayan binaları görene dek prense kılavuzluk etti. Cardan bir uskumru sürüsünün arasından deniz kızı geçidini andıran bir şekil gördü.

Nicasia'yı uyarmak istese de ağzını açtığında konuşmasının imkânsız olduğunu fark etti. Cardan hissettiği paniği dizginlemek için mücadele etti. Kafası allak bullaktı.

Deniz Altı'nda Nicasia'ya eş olmak gerekten nasıl olurdu? Elfhame'deki kadar önemsiz olması bir yana, daha güçsüz ve belki daha hor görülen biri olabilirdi.

Denizin ağırlığı Cardan'ı aşağı iter gibiydi. Yukarı ve aşağı kavramlarını kaybetmişti. Hep askıda olmak, akıntıya karşı mücadele etmek ya da akıntıya boyun eğmek. Artık hayatında yosundan yataklar, kolayca telaffuz edilen iğneli sözcükler, çok şarap içip yere yığılmak, dans etmek olmayacaktı.

O ölümlü kız bile bir anda silinip gitmeyecek ayak izleri bırakabilirdi burada.

Sonra bir parıltı fark etti. Uzakta fakat belirgin. Güneş. Cardan, Nicasia'nın elini tutup güneşe doğru

hareketlendi. Ayaklarını çırparak yüzeye çıkıp ihtiyaç duymadığı havayı doyasıya akciğerlerine çekti.

Kısa süre sonra Nicasia da yüzeye çıktı. Boğazının iki yanındaki solungaçlardan su akıyordu. "İyi misin?"

Cardan yanıt veremeyecek kadar su yutmuş, öksürüyordu.

Nicasia ona, "Bir dahaki sefere daha iyi olacak" dedi. Bir şey arıyormuşçasına prensin yüzünü süzdü. Bulamadığı belliydi. Yüzü düştü. "Güzel buldun, değil mi?"

Cardan nefes nefese, "Hayal ettiğim her şeyden farklı" dedi.

Nicasia iç çekti. Yüzünde yeniden mutlu bir ifade belirdi. Sahile yüzdüler. Sonra kumsala çıkıp giysilerini topladılar.

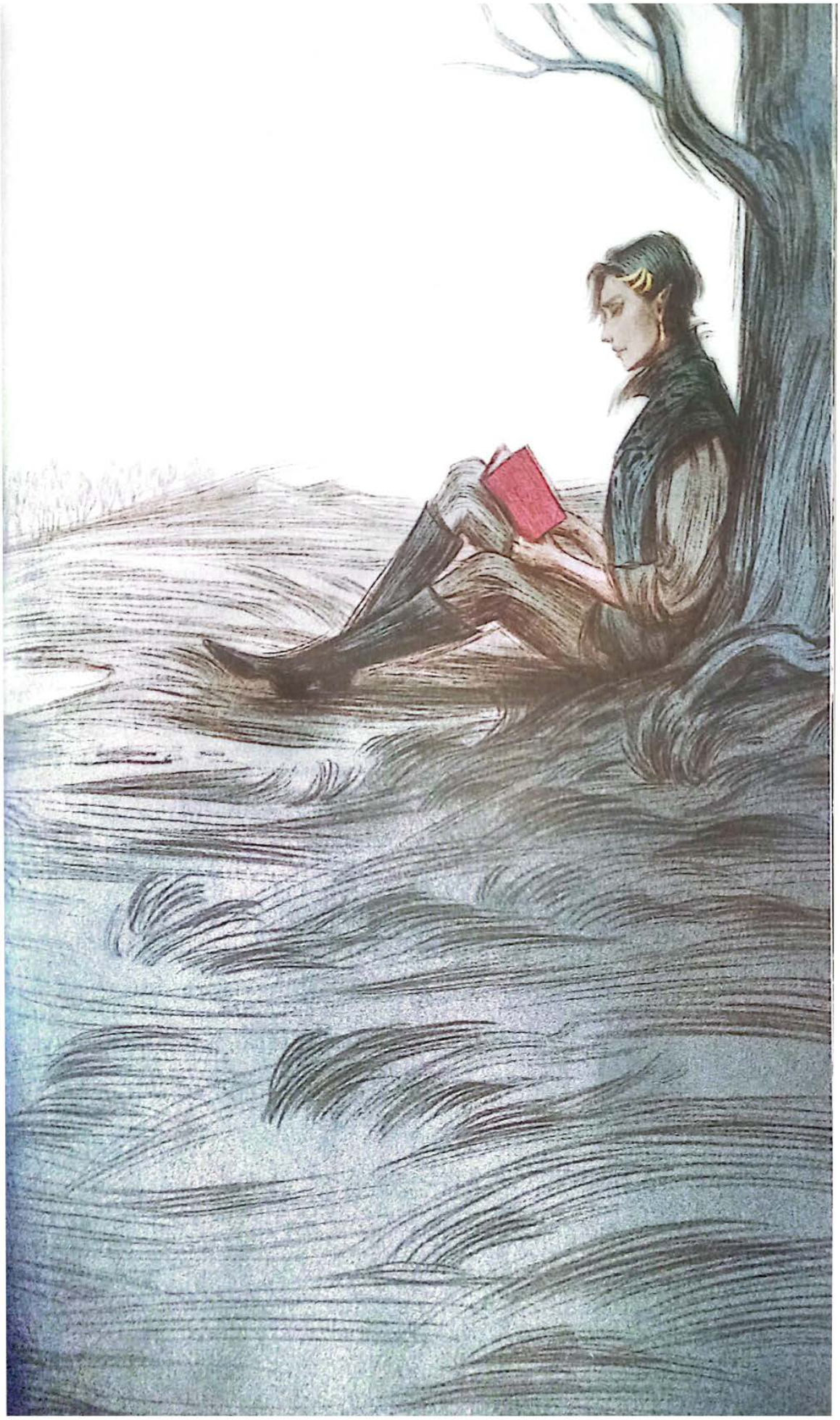
Evlerine dönerlerken Cardan kendisini Deniz Altı'na alışabileceğine, orada hayatta kalmayı öğreneceğine, orada önemli biri olarak yaşamaktan keyif alacağına ikna etmeye çalıştı. Soğuk karanlıkta aklı bir kulağın kıvrımına, bir adımın ağırlığına, inmeden frenlenen bir darbeye gittiyse de bunun bir önemi yoktu. Hiçbir önemi yoktu ve bunu unutmalıydı.

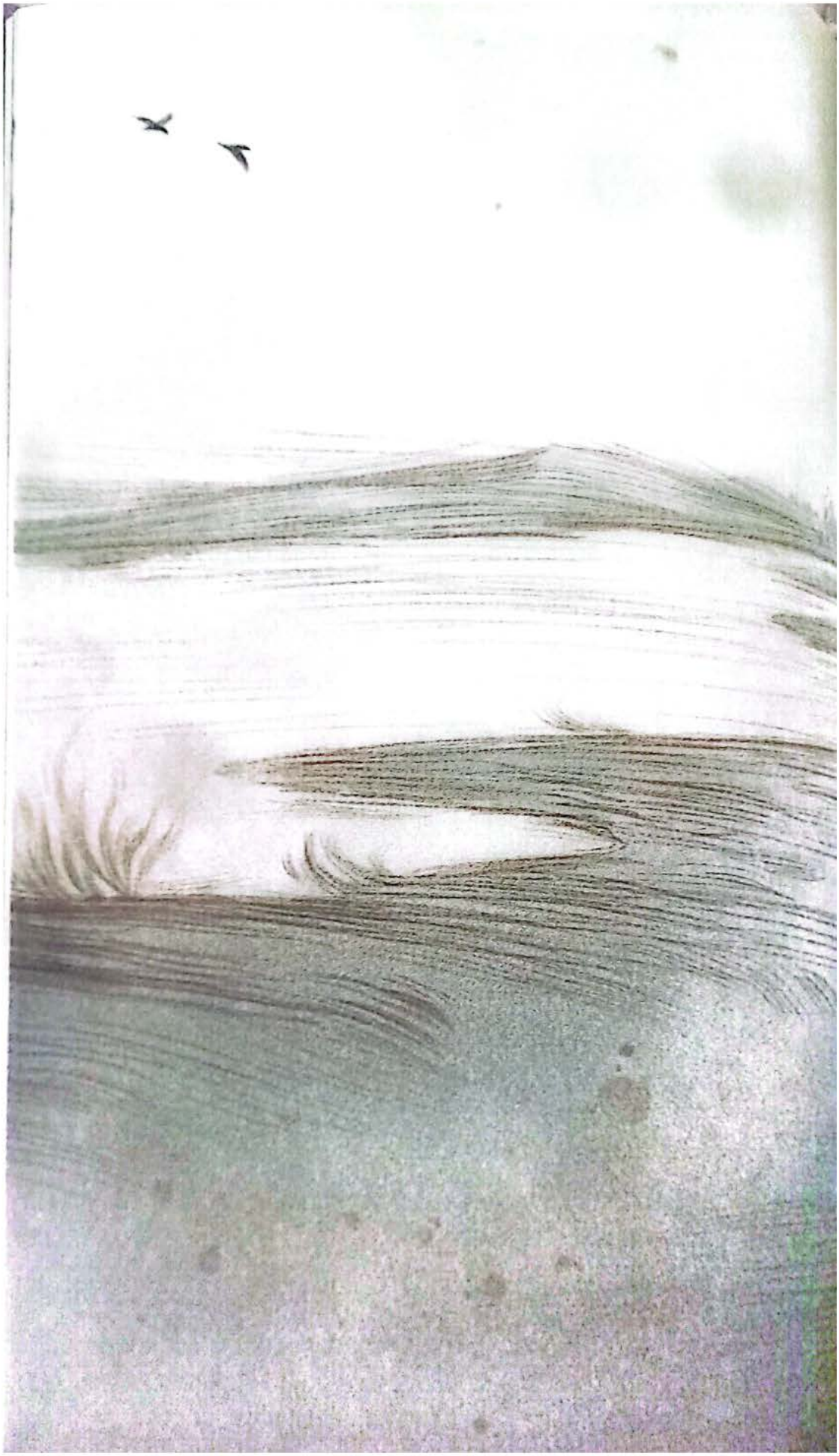

VII

Elfhame Prensine İki Öykü Veriliyor

Cardan artık sarayın gözünde bir utanç vesilesi olmadığından Eldred onun resmi yemeklere gelmesini umuyordu. Her ne kadar Cardan masanın uzak ucuna oturtulsa ve Val Moren'in sert bakışlarına tahammül etmek zorunda kalsa da. Kâhya hâlâ sevdiği bir adamın ölümünden Cardan'ın sorumlu olduğuna inanıyordu. Artık kendisini kötülüğe adadığından Cardan bu yanlış anlamadan sapkınca bir keyif alıyordu. Ailesini kızdırmak için yaptığı her şey, her acımasız iğnelemesi, her dudak büküşü ona biraz daha güçlendiği hissini veriyordu.

O güne dek gerçekten ustalaştığı tek iş kötüyü oynamaktı.

Akşam yemeğinden sonra nutuk zamanı gelince Cardan yemek masasından kaçıp daha fazla şarap bulmak için kendisini salonlara attı. Etrafta konuklar olduğundan Eldred'ın onu azarlaması mümkün değildi. Büsbütün zıvanadan çıkmadıkça da yaptıkları Balekin'i eğlendirmekten öteye geçmiyordu.

Cardan, Rhyia'nın salonda olduğunu görünce şaşırdı. Yanında alevleri titreyen mumlarla, kucağında bir kitapla oturuyordu. Başını kaldırıp ona bakarak esnedi. "İnsanların elinden çıkma kitapları çok okudun mu?" diye sordu.

Cardan kız kardeşlerinin içinde en çok Rhyia'yı seviyordu. Rhyia saraylıların arasına nadiren karışır, adalardaki tenha yerleri tercih ederdi. Fakat Cardan ona özel bir ilgi göstermemişti hiç. Şimdi onu karşısında bulunca nasıl davranacağını bilememişti.

Cardan resmi bir tavırla, "İnsanlar iğrenç" dedi.

Sözleri Rhyia'yı eğlendirmiş gibiydi. "Öyleler demek?"

O an Cardan'ın Jude'u düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Jude son derece önemsizdi.

Rhyia kitabı Cardan'a doğru salladı. "Bunu bana Vivienne verdi. Onu tanıyor musun? Saçma sapan bir şey fakat eğlenceli."

Vivienne, Jude ve Taryn'in ablası, Madoc'un meşru kızıydı. Onun ismini işitmek Cardan'ı rahatsız etmişti. Kız kardeşi onun düşüncelerini okuyordu sanki.

Cardan güçlükle "Adı ne?" diyebildi.

Rhyia kitabı Cardan'ın eline verdi.

Cardan başını eğip kapağında altın sarısı kabartma harflerin olduğu kırmızı kitaba baktı. Kitabın adı *Alice Harikalar Diyarında ve Aynanın İçinden* idi. Cardan kitaba hayretle kaşlarını çattı. Bir ölümlü kitabının öyle görünmesini beklemiyordu; onların kitaplarının renksiz şeyler olacağını düşünüyordu. Arabalara ya da gökdelenlere düzülen methiyeler olacaklarını. Fakat sonra aklına insanların sanatsal becerilerinden dolayı sıkça periler diyarına getirildiklerini hatırladı. Kitabı açıp gözünün çarptığı ilk cümleyi okudu.

"Onların hep muhteşem canavarlar olduğunu düşünmüşümdür!" dedi Unicorn.

Cardan Unicorn'un kiminle tartıştığını görmek için sayfaları çevirdi. Bir çocuk. İsminin Harikalar Diyarı olduğu anlaşılan bir yere düşen bir insan kız.

"Bu kitabı gerçekten bir ölümlü mü yazmış?" diye sordu Cardan.

Kaşlarını çatıp daha fazla sayfa çevirdi.

"Hayır, çocuk!" dedi Düşes. "Her şeyde alınacak bir ders vardır, tabii o dersi bulabilirsen."

Rhyia öne eğilip bir tutam saçını kulağının arkasına kıstırdı. "Al bunu."

"*Benden* kitabı almamı mı istiyorsun?" diye sordu Cardan. Emin olmak adına.

Cardan hediye almayı hak edecek ne yaptığını merak ediyordu.

Rhyia ona, "Biraz saçmalığın sana iyi geleceğini düşündüm" deyince Cardan bir nebze endişelendi.

Cardan kitabı alıp eve götürdü. Ertesi gün deniz kenarına gittiğinde kitabı yanına aldı. Oturup açtı ve okumaya başladı. Zaman akıp gitti. Arkasından birinin yaklaştığını fark etmedi bile.

"Deniz kenarında somurtmakla mı meşgulsün prensçik?"

Cardan başını kaldırınca troll kadını gördü. İrkildi.

"Aslog'u unutmadın, değil mi?" diye sordu kadın. Sesinde iğneleyici, suçlayan bir ton vardı.

Cardan kadını çocukluğundan kalma bir kâbus olarak hatırlıyordu. Daha önce hep kendisinin bu anıyı zihninde uydurmuş olabileceğini düşünmüştü.

Aslog'un üzerinde, sivri uçlu ve ucu kıvrık bir kapüşonu olan uzun bir pelerin vardı. Elinde, üzeri örtülmüş olan bir sepet taşıyordu.

"Somurtmuyordum, kitap okuyordum" dedi Cardan. Kendisini çocuksu hissetti. Ayağa kalkıp kitabı koltukaltına sıkıştırdı ve kendisine artık bir

çocuk olmadığını hatırlattı. "Fakat dikkatimin başka yere çekilmesinden memnunum. Sepetini taşımamı ister misin?"

Aslog, "Biri yapmacıklık öğrenmiş" deyip sepeti Cardan'a uzattı.

"Yeterince ders aldım" dedi Cardan. Gülümsedi. Gülümserken keskin dişlerini göstermeye çalışarak. "Bir ders de senden aldığımı hatırlıyorum."

"Ah, evet, sana bir masal anlatmıştım. Fakat sonunun böyle bitmediğini hatırlıyorum" dedi Aslog ve ardından ekledi. "Benimle pazara kadar yürüsene."

"Nasıl istersen." Aslog'un sepeti şaşırtıcı ölçüde ağırdı. "İçinde ne var bunun?"

"Kemikler" dedi Aslog. "Kemikleri de buğdayı öğüttüğüm kadar kolayca öğütüyorum. Babana bunu hatırlatmak gerek."

Cardan, temkinli bir tavırla, "Kimin kemikleri?" diye sordu.

"Öğrenmesen olmaz, değil mi?" Aslog güldü. "Sana o öyküyü anlattığımda epey küçüktün. Belki de yeni bir kulakla yeniden dinlemek istersin."

"Neden olmasın?" dedi Cardan. Masalı yeniden dinlemek istediğinden emin de değildi. Nedense kadının yanındayken eğitimini aldığı, sinsi tavrı

sergileyemiyordu. Belki de Aslog'un o tavrı hemen sezeceğini biliyordu.

"Bir zamanlar kötü kalpli bir oğlan varmış" dedi troll kadını.

"Yo, yanlış oldu" diye araya girdi Cardan. "Öyle değildi. *Sivri dilli* bir oğlandı."

"Oğlanlar değişir" dedi Aslog. "Öyküler de."

Cardan kendisine bir prens olduğunu hatırlattı. Artık o gücü nasıl kullanılacağını da biliyordu. Aslog'u cezalandırabilirdi. Babasının pek de umurunda olmasa bile kral, Cardan'ı troll kadınına kötü muamele etmekten alıkoymak için pek de çaba göstermezdi. Özellikle de bir zamanlar krallığı tehdit eden bir kadın söz konusuyken.

Bir zamanlar kötü yürekli bir kadın varmış.

"Pekâlâ" dedi Cardan. "Devam et."

Aslog devam etti. Dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. "Fırıncının ekmeklerinin içine taş koyuyor, kasabın sosislerinin bozuk etten yapıldığına dair

söylentiler yayıyor ve kardeşlerini azarlayıp duruyormuş. Köyün kızları onu aşkla değiştirmeye çalıştıklarında ise kısa sürede bu yaptıklarından pişman oluyorlarmış."

Cardan bir kaşını kaldırıp "Ne rezilce" dedi. "Besbelli oğlan bu öykünün kötü adamı."

"Belki de..." dedi Aslog. "Fakat oğlanın talihsizliği köyün kızlarından birinin annesinin bir cadı olması olmuş. Cadı taştan bir kalbi varmış gibi davrandığı için oğlanın kalbini taşa çevirerek onu lanetlemiş. Parmağını oğlanın göğsüne dokundurmasıyla oğlanın göğsü birden ağırlaşıvermiş.

"'Hiçbir şey hissetmeyeceksin' demiş cadı oğlana. 'Ne sevgi ne korku ne de mutluluk.' Fakat oğlan korkmak bir yana dursun, kadına gülmüş.

"'İyi ya' demiş oğlan. 'Artık önümde hiçbir engel kalmadı.' Sonra kaderinin peşinde evden ayrılmış. Artık taştan kalbiyle eskisinden de kötü biri olacağını düşünüyormuş."

Cardan, Aslog'a yan yan baktı.

Aslog prense göz kırpıp boğazını temizledi. "Bir gün bir gece yolculuk etmesinin ardından oğlan bir hana gelmiş. Handa bir sarhoşun dışarıya çıkmasını bekleyip adamın parasını çalmış. Çaldığı sikkeyle yemek yemiş, geceyi geçireceği

bir oda tutmuş ve kasaba sakinlerine içki ısmarlamış. Bu tavrı kasabalıların öyle hoşuna gitmiş ki çevrede olup biten tüm ilginç olaylardan onu haberdar etmeye başlamışlar.

"Bu haberlerden biri de kızını evlendirmek isteyen zengin bir adama dairmiş. Kızla evlenecek kişinin onunla üç gece geçirmesi ve hiç korku sergilememesi gerekiyormuş. Handaki adamlar uzun uzun, uygunsuz fikirler ortaya atarak bunun ne anlama geldiği üzerine fikirler yürütseler de oğlanın aklında hiçbir şeyden korkmaması ve paraya ihtiyacı olduğu varmış. Bir at çalıp onunla zengin adamın evine gitmiş ve kendisini tanıtmış."

Cardan, "Geçen sefer sana masaldan alınacak dersin açık olduğunu söylemiştim fakat bu kadarı da fazla değil mi sence?" dedi. "Oğlan çok kötü biri, bu yüzden de cezasını çekecek."

"Öyle mi dersin?" dedi Aslog. "Biraz daha dinle".

Pazaryerine yaklaşmışlardı. Cardan oraya vardıklarında bir şarap tulumu

alıp içindeki şarabı bir dikişte bitirmeyi düşündü. "Sanırım dinlemem gerekecek."

Aslog güldü. "İşte hatırladığım prensçik! Neyse, zengin adam kızının lanetlendiğini söylemiş, oğlan kızın yanında üç gece hayatta kalabilirse lanet kalkacakmış. 'O zaman onunla evlenebilir ve tüm mallarıma sahip olabilirsin' demiş adam oğlana. Devasa konağa bakınan oğlan adamın malının mülkünün kendisine yeterli geleceğini düşünmüş.

"Fakat akşam yaklaşırken oğlan korkmasa da hiçbir şey hissetmemekten rahatsız olmuş. Hiç olmazsa biraz gerginlik hissetmesi gerektiğini düşünmüş. Zengin adamın masasında daha önce hiç tatmadığı yemekler yiyip içkiler içmişse de bunlardan hiç keyif almamış. İlk kez cadının laneti ona böyle musallat oluyormuş. Her ne olursa olsun asla mutluluğu bulamıyormuş. Belki de hiç korku hissedememenin o kadar da iyi bir şey olmadığını düşünmüş.

"Fakat yolundan dönmemeye kararlıymış ve içinde sayvanlı bir yatak olan bir odaya götürülmüş. Duvarda rahatsız edici bir şekilde pençe izlerini andıran izler varmış. Oğlan bir banka oturup pence-

renin ötesinde ayın yükselmesini beklemiş. Nihayet kız içeri girmiş. Bedeni kürkle kaplı, ağzı ustura keskinliğinde üç sıra dişle dolu bir canavar. Oğlan taştan bir kalbi olmasa çığlık atar, koşarak kaçarmış. Kız dişlerini gıcırdatarak oğlanın korku sergilemesini beklemiş. Bunun yerine yatağa çıkıp kızla beraber olmak için onu el ederek yatağa çağırmış."

Prens Cardan kaşlarını kaldırıp, "İşte bu kesinlikle dokuz yaşımdayken bana anlattığın öykü değil" dedi.

"Oğlan korkmadığını daha iyi nasıl belli edebilirdi ki?" Troll kadını bütün dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ah fakat korku olmadan keyfi çıkmaz ki" diye karşılık verdi Cardan.

"Bence bu dediğin oğlanın değil senin hakkında çok şey anlatıyor" dedi Aslog. Masala devam etti. "Ertesi gün zengin adamın evindeki herkes oğlanı yatakta uyur, zarar görmemiş bulunca heyecanlanmış. Ona kahvaltıdan önce yeni bir takım elbise getirmişler. Daha önce o kadar güzel giysileri olmamış hiç. Fakat giysiler paçavradan farksızmış gibi oğlan hiç memnun olmamış. Gündüzleri evin dört bir yanını gezip canavarın gündüzleri nerede

geçirdiğini bulmaya çalışsa da onu görememiş.

"İkinci gece de ilkinden farksız geçmiş. Kız oğlanın üzüne kükrese de oğlan kaçmamış. Oğlan yatmaya gidince kız onun peşinden gitmiş.

"Üçüncü gece ev ahalisi müthiş bir beklenti içine girmiş. Oğlanı damat gibi giydirip şafakta bir düğün planlamışlar."

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

O arada pazaryerine ulaşmıştılar. Cardan sepeti kadına geri verdi. Sepetten kurtulduğu için memnundu. "Eh, gitmem gerek. Üçüncü gece ne olacağını ikimiz de biliyoruz. Lanet üzerinden kalkınca oğlan ölür."

"Yo, hayır" dedi troll kadını. "Zengin adam oğlanı varisi yapıyor."

Cardan kaşlarını çattı. "Hayır, bu doğru olamaz..."

Aslog prensin sözünü kesti. "Üçüncü gece oğlan yatak odasına gitmiş. Önceki geceden farksız bir gece olacağını düşünerek. Fakat canavar odaya girip yatağa işaret etmiş. Hemen sonra bir başka canavar sessizce içeri girmiş. Bu diğeri daha iri ve daha güçlüymüş.

"Anlıyorsun ya, zengin adam oğlana lanet hakkındaki tüm gerçeği anlatmamış. Kızı, bir cadının oğlunu hakaret ederek reddetmiş ve cadı onu lanetlemiş. Lanet, kızın kendisiyle hiç korkmadan üç gece geçirecek olan kişiyle –ne denli yoksul ve çirkin olursa olsun– evlenmesini gerektiriyormuş. Fakat cadının bilmediği, kızın, cadının oğlunu oğlanın başına bir şey gelmesinden korktuğu için reddettiğiymiş. Çünkü kız oğlanı sevdiği için babası kızını evlenirlerse oğlanı öldürmekle tehdit etmiş.

"Cadının oğlunun fazla büyü bilgisi olmasa da zengin adamın kızının yüreğinin içini iyi biliyormuş. Bu yüzden birinin laneti kaldıracağı haberi kendisine ulaşınca hemen harekete geçmesi gerektiğini anlamış. Laneti kaldıramasa da bir laneti üzerine nasıl çekeceğini biliyormuş.

"Böylece kendisini kızınkine ikizi kadar benzeyen bir canavara dönüştürmüş ve oğlana saldırmış. Oğlan sırtını duvara

çarpınca göğsünün içinde bir şeyin kırıldığını hissetmiş. Üzerindeki lanet kalkmış. En azından yaptığı birkaç şeyden dolayı pişmanlık hissetmiş. Sonra lanetli gelinine karşı tuhaf, şefkatli bir sevgi duymuş.

"Oğlan yeni canavara 'Geri dur' diye bağırmış. Gözyaşları yanaklarını ıslatmış. Ateşin içindeki ocak demirini eline almış.

"Fakat oğlan saldıramadan iki canavar pencereden dışarı atlayıp gecenin içinde kaybolmuş. Oğlan ikisinin ardından bakarken kalbi artık taş olmasa da içine bir ağırlık çökmüş. Ertesi sabah evin sakinlerinin odada buldukları oğlan zengin adamın yanına gidip ona öyküyü anlatmış. Adamın tek kızı kaçtığından adam oğlanın varisi olması ve tüm topraklarının ona miras kalması gerektiğini ilan etmiş."

Cardan, "Oğlan kötü biri olsa bile mi?" diye sordu. "İkisi de kötü insanlar olsalar da mı? Bana bu öyküden çıkarılacak dersi sorma çünkü ne olduğunu bilmiyorum hatta çıkarılacak bir ders olduğunu bile düşünmüyorum."

"Yok demek?" dedi Aslog. "Kısa ve öz bir ders. Bir kalp taştan da olsa kırılabilir."

VIII

Elfhame Prensi Öykülerden Nefret Etmeye Başlıyor

slog'un anlattığı masalın kötüye alamet olabileceğini bilen Prens Cardan bu düşünceyi çeşitli aşırılıklarla, eğlenceyle ve geleceği düşünmeyi büsbütün reddederek aklından silmek için elinden geleni yaptı.

Prens Cardan, Oyuk Yurt'un salonlarından birinde, bir halının üzerinde uyanana dek her şey gayet yolunda gidiyordu. İkindiyi akşama bağlayan saatlerde güneş ışığı pencereden içeri sızdı. Üzerinde gündüz giysileri ve ağır bir şarap kokusu olan Cardan'ın başı hâlâ sarhoş olabileceğini düşündürecek bir şekilde dönüyordu.

Zeminde uyuyan tek kişi Cardan değildi. Yakınında teni leylak rengi, üzerinde uyuduğu için

kenarları kırışmış bir balo elbisesi olan, ince ikiz kanatları sırtında seğiren biri vardı. O kadının yanında da kanatlarında altın tozu olan üç parmak peri. Kanepenin üzerinde ise ağzında pıhtılaşmış kanı andıran bir şey olan bir troll uzanıyordu.

Prens Cardan partide olanları anımsamaya çalışsa da aklında sadece dudaklarına Balekin'in bir kadehi götürdüğü an kalmıştı.

Sonra gecede olanlar yavaş yavaş, parçalar halinde aklına gelmeye başladı. Balekin, Cardan'ı son eğlencesine arkadaşlarını getirmesi için teşvik etmişti. Genellikle curcunalı akşamlarını ay ışığında şarap içip kendilerini eğlendirirken halkı dehşete düşürecek planlar kurmakla geçiriyorlardı.

Balekin'in deyişiyle: *Himayendeki şu küçük Sığırcıklar.*

Cardan davete kuşkuyla yaklaşmıştı. Çünkü en büyük erkek kardeşi ancak cömertliğinden en büyük faydayı kendisi göreceği zaman cömert davranırdı. Fakat Valerian ve Locke, Sığırcıklar'ın efsanevi eğlence düşkünlükleriyle rekabet etmeye

hevesliydiler. Nicasia herkesle alay etmeyi iple çektiğinden onları vazgeçirmek imkânsızdı.

Nicasia üstte balık kılçıklarından ve deniz kabuklarından bir kafes, altta siyah ipekten oluşan bir elbise giymiş; deniz mavisi saçları mercandan bir taca tutturulmuştu. Bir Nicasia'ya bir de kardeşine bakan Cardan, Balekin'in geçmişte prensesin gözüne girmek için nasıl planlar kurduğunu düşünmeden edemedi.

Cardan kardeşinin hâlâ benzer planları olabileceğinden endişe ediyordu. Fakat Nicasia Cardan'a defalarca tüm Elfhame'i o hariç emri altına almayı düşündüğünü söyleyerek güven telkin etmişti.

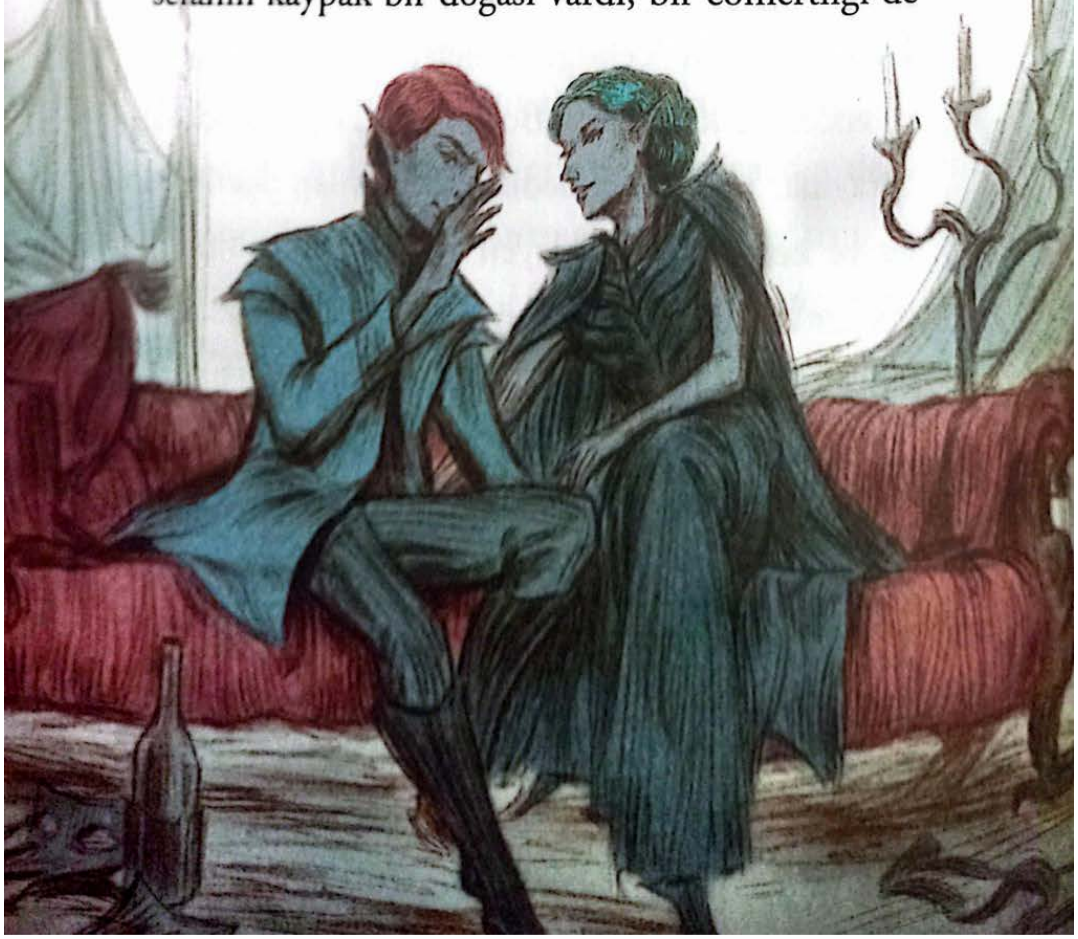
Çok geçmeden Valerian geldi. Ardından da Locke. Kanın çektiği keneler gibi Balekin'in eğlencesine kapıldılar. Bol miktarda şarap içildi. Saraylılar aralarında dedikodu yaptılar, flörtleştiler ve kendilerini bekleyen gece için birbirlerine vaatler verdiler. Kısa bir süre için erotik şiirler ardı ardına geldi. Cardan'ın diline tozlar bastırıldı. Cardan, Nicasia'yı öperek tozları ona uzattı.

Şafak sökerken Cardan dünya ve içindeki herkes ona büyük bir mutluluk verir oldu. Hatta Balekin'e karşı bile bir yakınlık, o sosyal çevreye dâhil edilmesinden ve yöntemleri ne kadar

sert de olsa en büyük abisinin kafasındaki gibi yeniden şekillendirilmesinden dolayı bir minnet duydu. Cardan şerefe kadeh kaldırmak için şarap doldurmaya gitti.

Odanın diğer ucunda, alçak kadife kanepelerden birinde Nicasia'nın yanında Locke'la oturduğunu gördü. Locke, Nicasia'ya bacağı onun bacağına yaslanacak kadar yakın oturmuş, prensesin kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Cardan onlara baktı. Cardan'ın ikisini fark ettiğini görünce Nicasia'nın yüzüne suçluluk oturdu.

Fakat gece ilerledikçe Cardan öyle küçük bir olayı aklından çıkarmakta zorlanmadı. Zevk ve sefanın kaypak bir doğası vardı; bir cömertliği de

sınırları silikleştirmesiydi. Cardan'ın dikkatini çekecek epey de eğlence vardı.

Bir ağaç kadın dans etmek için bir masanın üzerine çıktı. Dalları avizelere değiyordu. Budak deliğinden gözleri kapalıydı ve kabukla kaplı parmakları havada dalgalanıyordu. Bir şişeden bolca içki yudumladı.

Valerian dudağını büzüp, "Balekin'in Duarte kızlarını davet etmemiş olması çok kötü" dedi. Gözleri, gümüş bir üzüm tabağını aldıktan sonra narları bölerek tanelerini masaya dağıtan, büyülenmiş bir insanın üzerindeydi. "Bunlara Elfhame'deki gerçek konumlarını gösterme fırsatını elde etmeyi ne de isterim."

"Ah, hayır, ben onlardan epey hoşlanıyorum" dedi Locke. "Özellikle de şundan. Yoksa diğeri miydi?"

Nicasia, "Baş general başını duvara asar sonra" dediği Locke'un yanağını okşadı.

Locke hınzırca bir gülümsemeyle, "Fakat ne baş ama" dedi. "Tam duvara asmalık."

Nicasia gözlerini Cardan'a çevirdi ve daha fazla konuşmadı. Yüzüne bilinçli bir şekilde hissiz bir ifade yerleştirdi. Cardan bunu bir kenara yazdı.

Önemsiz sözlerin arasında önemli bir ayrıntı olarak.

Cardan kadehini dikip midesindeki ekşimeye aldırış etmeden şarabı son damlasına kadar içti. Davet bir anda bulanıklaştı.

Aklına ağaç kadının bir masayı kırdığı geldi. Valerian ağzından bitki özü gelen kadını tuhaf, zalimce bir ifadeyle süzdü.

Bir hobgoblin davete katılanlardan birinin saçlarının gerildiği bir lavtayı çalıyordu.

Parmak periler bir bal likörü sürahisinin etrafına üşüşmüşlerdi.

Cardan bahçelerde ayağa kalkıp yıldızlara baktı.

Sonra halının üzerinde uyandı. Odaya bakındığında tanıdığı kimseyi göremedi. Sendeleyerek merdivenden çıkıp odasına gitti.

Orada Locke ve Nicasia'yı sönmekte olan ateşin başında, halının üzerinde kıvrılmış yatar halde buldu. Bedenleri Cardan'ın yatağındaki duvar halısına sarınmıştı. Nicasia'nın yere attığı siyah, ipek elbisesi parlak bir su birikintisi gibi görünüyordu. Elbisenin parçası olan kafes yarıya kadar yatağın altına tıkıştırılmıştı. Locke'un beyaz ceketi zemindeki ahşap tahtaların üzerine serilmişti.

Nicasia'nın başı Locke'un çıplak göğsü üzerinde duruyordu. Tilki kızılı saçlar terden Locke'un yanağına yapışmıştı.

Cardan onlara bakarken hızla akan kan yanaklarını kızarttı ve başındaki zonklama öyle arttı ki bir an için tüm düşüncelerini boğdu. Cardan ikisinin sarmaş dolaş bedenlerine, ızgaradaki parlayan korlara; masasının üzerindeki, saray öğretmenlerinin verdikleri yarım kalmış ödeve ve kâğıdın üzerine dağılmış mürekkep lekelerine baktı.

Cardan gördükleri karşısında Aslog'un öyküsündeki taş kalpli oğlan gibi davranmalıydı. Fakat nedense kalbinin cama dönmesine göz yumdu. Kalbinin kırılan parçalarının akciğerlerine battığını, aldığı her nefeste ona acı verdiğini hissediyordu.

Cardan, Nicasia'nın onu incitmeyeceğine inanmıştı. Bu gülünçtü çünkü Cardan herkesin başkalarını incittiğini, en çok acıyı da sevdiklerimizin verdiği iyi biliyordu. İkisinin de ellerine geçen her fırsatta başkalarının canını yakmaktan keyif aldıklarının gayet farkındayken kendisini nasıl emniyette görebilmişti ki?

Onları uyandırması, alaycı bir tavır takınıp bunun bir önemi yokmuş gibi davranması gerektiğini

biliyordu. O zamana dek tek gerçek yeteneği kötülüğü olduğundan bunu başarabileceğinden emindi.

Cardan çizmeli ayağıyla Locke'u dürttü. Yaptığına tekmelemek denemese de çok da farklı değildi. "Kalkma zamanı."

Locke gözlerini kırpıştırdı. Homurdanıp esnedi. Cardan, Locke'un gözlerinden onun durumu ölçüp biçtiğini seçebiliyordu. O gözlerde korku olarak adlandırılabilecek bir ifade de seziliyordu. Locke bilinçli bir şekilde, sıradan bir an yaşanıyormuşçasına esnedi. "Seni arasak da bulamadık. Valerian ve ağaç kadınla gittiğinizi zannettim."

Cardan, "Neden öyle düşündün ki?" diye sordu.

"*Aşırılıkta* birbirinizle yarışıyor gibiydiniz." Locke abartılı bir el hareketi yaptı. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Locke'un en ince niteliklerinden biri, yaptıkları en aşağılık işleri bile şiirsel bir öyküye çevirebilme becerisiydi. Bunları tekrar tekrar anlatırdı. Ta ki Cardan neredeyse gerçekte yaşanan olayların şaşırtıcı derecede daha iyi ya da heyecan verici ölçüde daha kötü bu yeni formlarına neredeyse inanacak hale gelene dek. Halk gibi Cardan da yalan söyleyemiyordu. Fakat öyküler Halk'ın ağzından çıkan, yalana en yakın şeylerdi.

Ve Locke bu anı da öyküleştirmek istiyor olabilirdi. Her dinlediklerinde gülebilecekleri bir şeye. Belki de Cardan, Locke'un bunu yapmasına izin vermeliydi.

Fakat Nicasia gözlerini açtı. Cardan'ı görmesiyle de nefesi kesildi.

Bana bunun hiçbir anlamı olmadığını, sadece bir eğlence olduğunu söyle, diye düşündü Cardan. *Bana her şeyin eskisi gibi olacağını söyle. Bana söyle ki ben de sana ayak uydurup öyleymiş gibi davranabileyim.*

Fakat sonrasında Nicasia sessiz kaldı.

Cardan, "Odama çekilmeye niyetliydim" dedi. Gözlerini kısıp üstünlük taslayan bir tavır takındı. "Belki de ikiniz, aranızda her ne oluyorsa ona başka bir yerde devamı edebilirsiniz."

Cardan'ın bir yanı onu henüz alaycı tavırlarını iyice mükemmelleştirmeden önce kendisini tanıyan Nicasia'nın güleceğini düşünüyordu. Fakat Nicasia, Cardan'ın bakışları altında ezilip büzüldü. Locke ayağa kalkıp pantolonunu giydi. "Ah, yapma ama böyle. Arkadaşız biz."

Cardan'ın yapmacık tavrı bir anda kayboluverdi. Bir zamanlar sarayı arşınlayan, masalardan yiyecek aşıran, bakımsız, sevgisiz, öfkeli, herkese diş

gösteren, yabani çocuğa dönüşüverdi. Locke'un üzerine atılan Cardan onu yere yapıştırdı. İkisi bir arada yere yığıldı. Cardan yumruğunu Locke'un gözüyle elmacıkkemiği arasında bir yere indirdi.

"Bana kim olduğumu söylemeyi kes" dedi dişlerini gösterip hırlayarak. "Öykülerinden bıktım."

Locke, Cardan'ı üzerinden atmaya çalıştı. Fakat avantaj Cardan'daydı ve bu avantajı ellerini Locke'un boğazına dolamak için kullandı.

Belki de gerçekten sarhoştu. Bir anda başının dönmeye başladığını hissetti.

Nicasia, "Ona bir zarar vereceksin!" diye bağırıp omzuna vurdu. Bu yaptığı işe yaramayınca da onu oğlanın üzerinden çekip almaya çalıştı.

Locke anlamsız sesler çıkardı. Cardan onun soluk borusunu konuşamayacağı kadar sıktığını fark etti.

Ellerini çekip saldı.

Locke öksürdü, telaşla akciğerlerine hava çekti.

Cardan, "Bunun hakkında da bir öykü uydur" diye bağırdı. Adrenalin kanında hâlâ köpürüyordu.

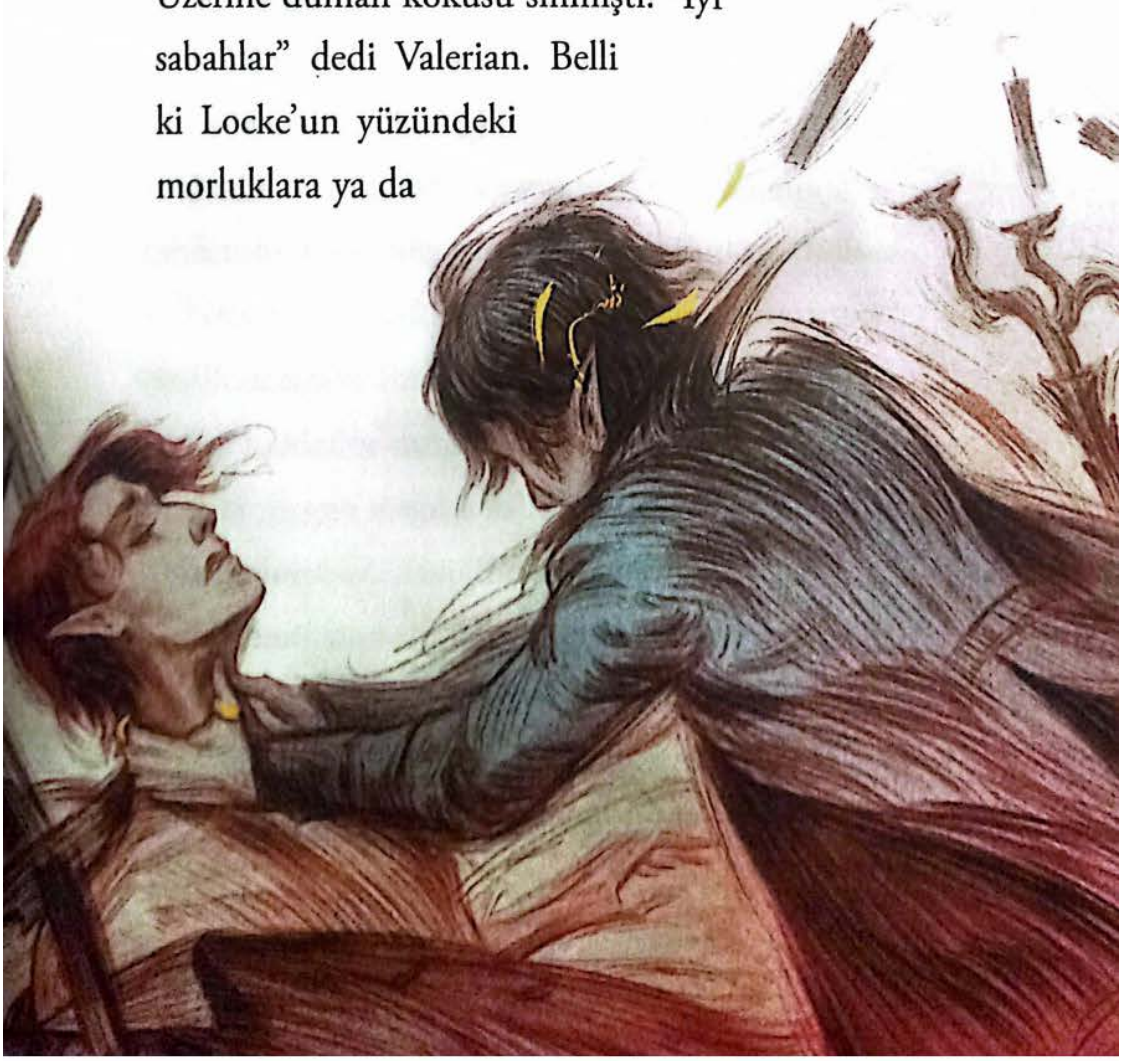
Locke nihayet "Peki" diyebildi. Sesi bir tuhaf çıkıyordu. "Peki, seni kaçık, aşağılık züppe. Fakat ikinizin birlikteliği sadece bir alışkanlıkmış; öyle olmasa onu kendime bu kadar kolay âşık edemezdim."

Cardan, Locke'u yumrukladı. Bu kez Locke de ona bir yumruk savurdu. Yumruğu Cardan'ın başının yanına indi. İkisi birbirlerine darbeler indirerek yerde yuvarlandı. Ta ki Locke, Cardan'ın elinden kaçıp ayağa kalkana dek. Cardan kapıya doğru koşan Locke'un peşinden gitti.

Nicasia ikisinin arkasından, "İkiniz de budalalık ediyorsunuz" diye bağırdı.

Cardan ve Locke merdiven basamaklarından hızla indi. Az kalsın Valerian'a çarpacaklardı.

Valerian'ın gömleği hafifçe yanmıştı. Üzerine duman kokusu sinmişti. "İyi sabahlar" dedi Valerian. Belli ki Locke'un yüzündeki morluklara ya da

ikisinin onu gördüklerinde telaşla durduklarına dikkat etmemişti. "Cardan, umarım kardeşin bana kızmaz. Korkarım konuklardan birini ateşe vermiş olabilirim."

Nicasia'nın kolundan tuttuğu Cardan'ın ne tepki vermeye ne de birinin ölüp ölmediğini sormaya vakti oldu. "Benimle gel" dedi Nicasia. Cardan'ı kolundan tutup salonlardan birine sürükledi. İçeride bir satir divanın üzerinde uzanıyordu. Onları görünce satir uzandığı yerde sırtını dikleştirdi.

Nicasia, "Çık dışarı" diye buyurup kapıya işaret etti. Satir, Nicasia'nın yüzüne bir kez bakıp toynaklarının çıkardığı tıkırtılar eşliğinde odadan çıktı.

Sonra Nicasia, Cardan'a doğru döndü. Cardan savunmacı bir tavırla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ona vurmana sevindim" dedi Nicasia. "Bizi bulmana sevindim. Daha baştan anlaman gerekirdi. Sana söylememe korkaklığım engel oldu."

"Benim de buna sevindiğimi mi sanıyorsun? Hayır, sevinmiyorum." Locke'un kulağına indirdiği darbenin etkisiyle hâlâ çınlayan kulağından, indirdiği yumruklar yüzünden yanan parmak eklemlerinden ve Nicasia'nın karşısında öyle dikil-

mesinden ötürü Cardan baştaki soğukkanlılığını yeniden sergilemekte güçlük çekiyordu.

"Affet beni." Nicasia yukarı baktı. Ağzının kenarları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benim için önemlisin. Hep de öyle olacaksın."

Cardan, Nicasia'ya Locke'un haklı olup olmadığını sormak istedi. Arkadaşlığın âşık olmanın heyecanını eksiltip eksiltmediğini. Fakat Nicasia'ya bakmasıyla sorusunun yanıtını almıştı bile. Onurunu korumasının bir tek yolu olduğunu biliyordu.

"Onun yanında olmayı tercih ettin" dedi Cardan. "Affedilecek bir şey yok ortada. Fakat bundan dolayı pişman olursan bir süreliğine kenara attığın bir oyuncak gibi beni yeniden yanına çağırabileceğini sanma."

Nicasia ona baktı. Çattığı kaşlarının ortasında ince bir çizgi oluştu. "Bunu yapmam..."

"O halde birbirimizi anlıyoruz." Cardan arkasına dönüp uzun adımlarla salondan çıktı.

Valerian ve Locke koridorda değildi.

Cardan adamakıllı ayılmadan daha da çok içmenin dışında yapmaya değer hiçbir iş göremiyordu. Bağırışlar ve yumruklar alemcileri uyandırmaya yetmişti. Çoğu yeni eğlencelerde

Cardan'a eşlik edecekleri için memnundu.

Cardan köprücükkemiklerine serpiştirilmiş altın rengi tozları yalayıp bir pooka'nın göbek deliğinden sert, çim kokan bir içki içti. Derslerini kaçırdığını fark ettiğinde üç gün boyunca sarhoş olmuş ve bu sürenin çoğunu uyanık geçirecek kadar çok toz ve iksir tüketmişti.

Bir süredir üzerine sinen şarap kokusu iğrenç bir hal almıştı ve daha önce başı hafifçe dönerken şimdi sağa sola yalpalıyordu.

Fakat Cardan'a öğretmenlerinin karşısına çıkması ve asillerin çocuklarına, tüm işittiklerine rağmen iyi durumda olduğunu göstermesi gerekiyormuş gibi geliyordu. Aslında hayatında kendisini bu kadar iyi hissettiği nadir anlardan biriydi bu.

Sendeleyerek koridordan geçti ve kapıdan çıktı.

"Prensim?" Kapıdaki ahşap yüzde sıkıntılı bir ifade vardı. "O halde dışarı çıkmayacaksınız, değil mi?"

"Kapım" diye yanıt verdi Cardan. "Kesinlikle çıkacağım."

Aniden öndeki merdivenin basamaklarından düştü.

Ahıra varınca gülmeye baş-

ladı. Öyle çok gülüyordu ki kendisini samanların üzerine attı. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Nicasia'yı ve Locke'u, cilveleşmeleri, öyküleri, yalanları düşünse de bunların hepsi birbirine karıştı. Kendisini devasa bir güvenin sularından içtiği bir kırmızı şarap denizinde boğulur halde gördü; Nicasia'nın kuyruğunun olacağı yerde bir balık başı olduğunu; ellerinin Dain'in boğazını sıktığını; Margaret'ın elinde bir kırbaçla tepesinde kıkırdayarak belirip Aslog'a dönüştüğünü de.

Başı dönen Cardan bir atın sırtına çıktı. Nicasia'ya artık bu topraklarda hoş karşılanmayacağını, Yüce Kral'ın oğlu olarak ona yapılan daveti sonlandırdığını söylemesi gerekiyordu. Locke'u da sürgüne gönderecekti. Hayır, Locke'u lanetleyecek birini bulacaktı ki her konuştuğunda deniz yılanları kussun.

Sonra öğretmenlere ve saraydaki diğer herkese kendisini ne kadar harika hissettiğini söyleyecekti.

Atla yolculuğunda orman ve patika bir bulanıklıktan ibaretti. Bir ara eyerden aşağı sallandığını fark etti. Az kalsın dikenli çalıların içine düşecekken kendisini toplayıp dik oturmayı başardı. Fakat düşecek gibi olduğu o kısa anda aklı başına gelmişti.

Mavi göğün siyah denizle buluştuğu ufka baktı ve artık onun altında günlerini geçirmeyeceğini geçirdi aklından.

Zaten oradan nefret ediyordun, diye düşündü.

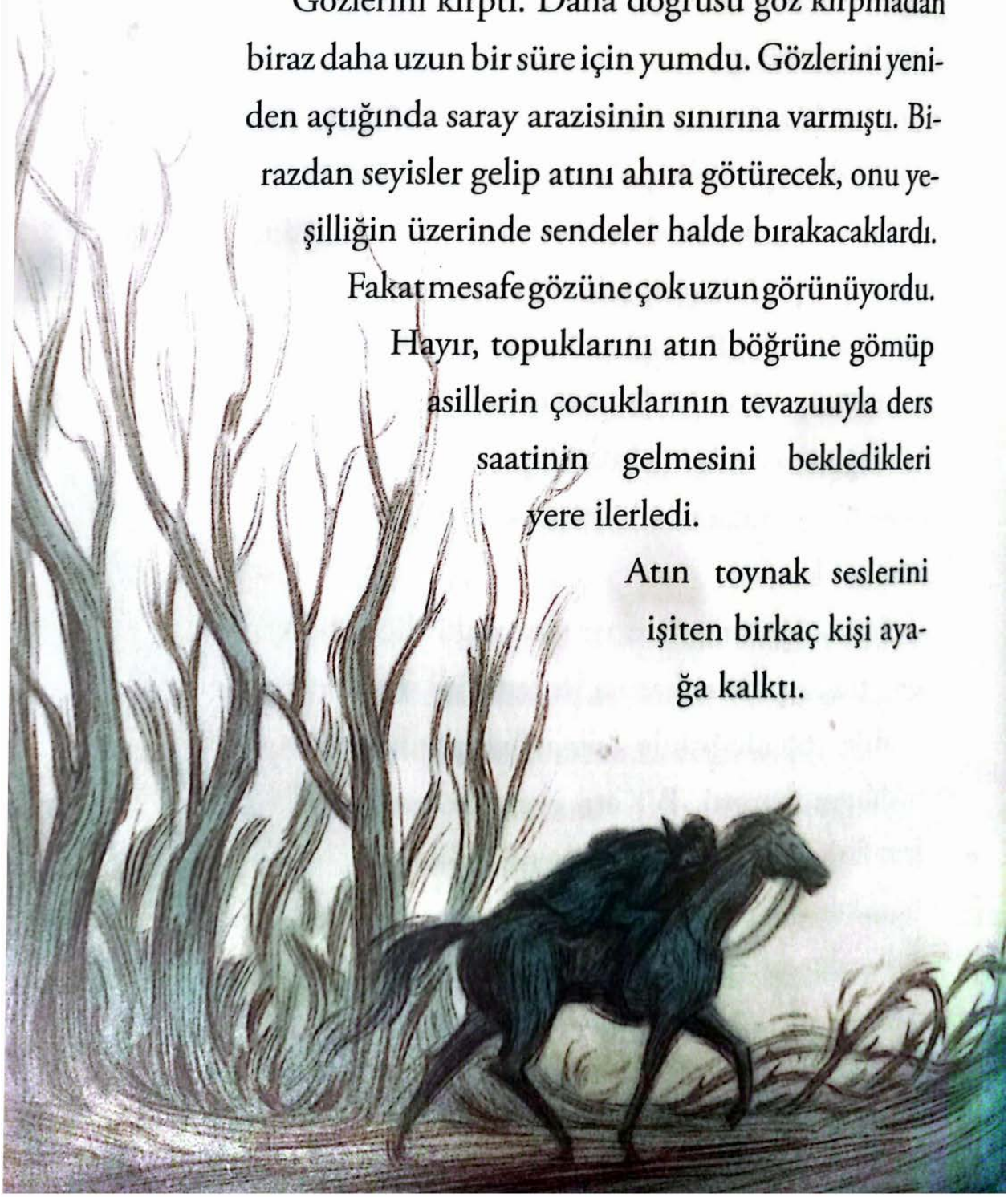
Fakat geleceği önünde uzanıyordu ve o gelecekte takip edebileceği bir yol görmüyordu artık.

Gözlerini kırptı. Daha doğrusu göz kırpmadan biraz daha uzun bir süre için yumdu. Gözlerini yeniden açtığında saray arazisinin sınırına varmıştı. Birazdan seyisler gelip atını ahıra götürecek, onu yeşilliğin üzerinde sendeler halde bırakacaklardı.

Fakat mesafe gözüne çok uzun görünüyordu.

Hayır, topuklarını atın böğrüne gömüp asillerin çocuklarının tevazuuyla ders saatinin gelmesini bekledikleri yere ilerledi.

Atın toynak seslerini işiten birkaç kişi ayağa kalktı.

Cardan kaçışan bu kişilere "Hah!" diye bağırdı. Çoğunun peşine düştü. Sonra saat yönünün aksine dönerek güvende olduğunu sananların üzerine atını sürdü. Bir kahkaha daha attı.

Birkaç dönüşün ardından Locke'un yanında dikilen Nicasia'yı gördü. Bir ağacın yaprakları altına sığınmışlardı. Nicasia çok korkmuş görünüyordu. Fakat Locke bu beklenmedik gelişme karşısında duyduğu keyfi gizleyemiyordu.

Cardan'ın içinde nasıl bir ateş yandıysa gitgide büyüdü.

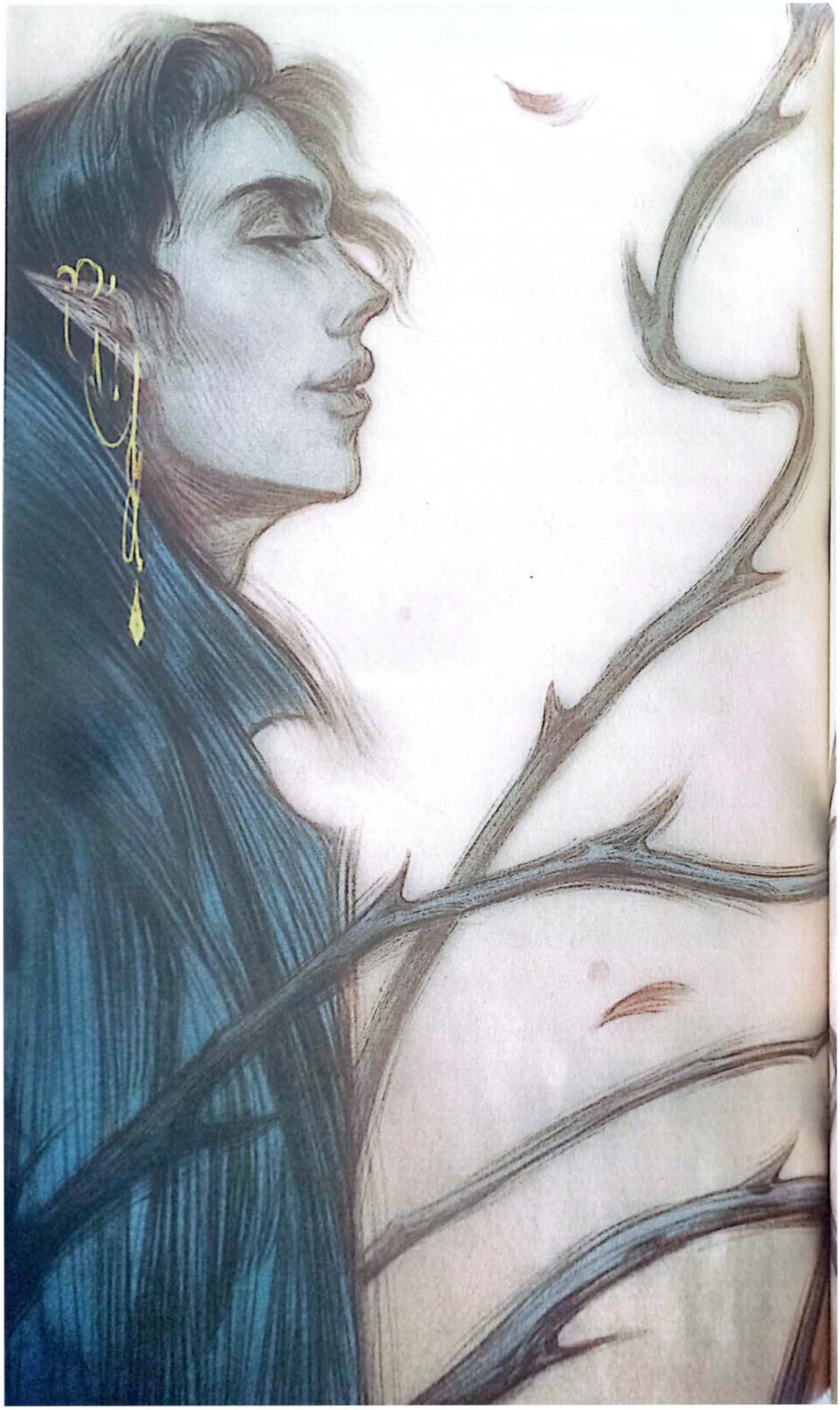
"Prensin canı öyle istediği için dersler askıya alındı" diye duyurdu Cardan.

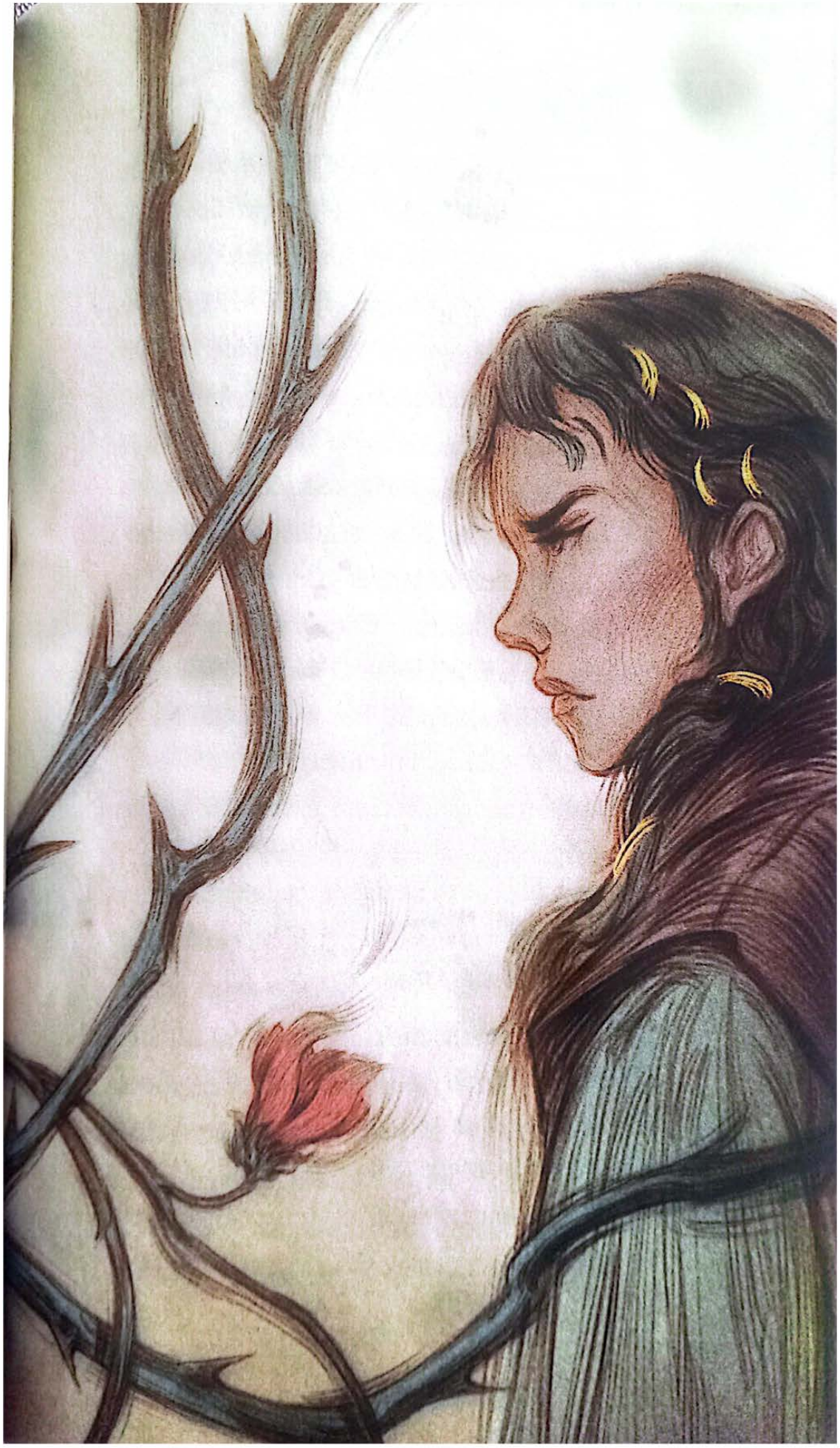
Öğretmenlerinden biri, "Ekselansları" dedi, "babanız..."

Adamın sözünü kesen Cardan, "Kendisi Yüce Kral olur" dedi. Dizginleri çekip atı yürütmek için topuklarını hayvanın böğrüne bastırdı. "Bu da beni prens yapıyor. Sen de tebaamdan birisin."

Birisinin sessizce "Bir prens" dediğini işitti. Dönüp bakınca Duarte kızlarını gördü. Taryn ikiz kız kardeşinin elini öyle sıkı tutuyordu ki tırnakları Jude'un derisine batmıştı. O an Cardan konuşanın o olmadığından emin oldu.

Gözlerini Jude'a çevirdi.

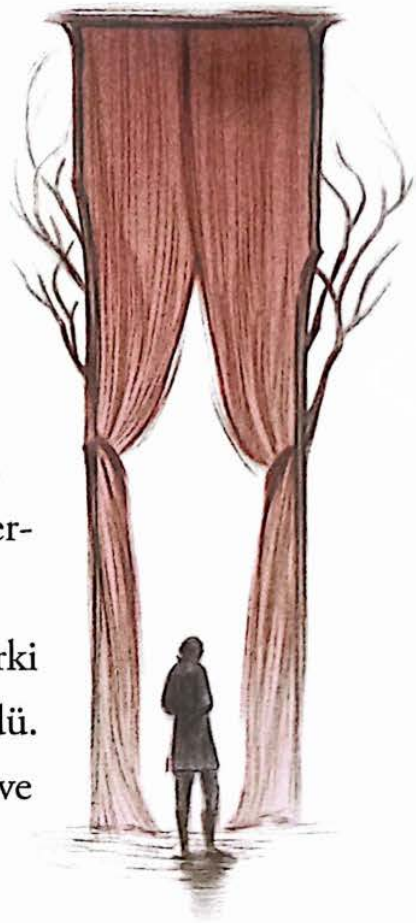

Kahverengi bukleler Jude'un omuzlarına dökülüyordu. Kız altında sade bir çift kahverengi çizmenin seçildiği bir eteğin üzerine kızıl kahverengi bir ceket giymişti. Bir eli belindeydi ve kemerine dokunuyordu. O kemerdeki kınında duran silahı çekebilecekmiş gibi. Düşünmesi bile komikti bunu. Cardan oraya gelirken yanına bir kılıç almamıştı. Kılıcı sallayacak kadar ayakta durabileceğinden bile emin değildi ve ayık olduğu bir zamanda kız ona bilerek yenilmişti.

Jude başını kaldırıp Cardan'a baktı. Cardan kızın gözlerinde kendisininki kadar büyük ve engin bir nefret olduğunu fark etti. İnsanı bir fıçı şarap gibi boğabilecek bir nefret.

Yüzüne yansıyan hislerini gizlemekte geciken Jude saygı bahanesiyle başını eğdi.

İmkânsız, diye düşündü Cardan. *Onun mahrum kaldığı her şey kendisine verilirken kızmak için ne sebebi vardı ki?* Belki de hayal gücünün bir oyunuydu bu. Belki de Cardan yansımasını bir başkasının yüzünde görmek istemiş ve sapkın bir tercihle onun yüzünü tercih etmişti.

Cardan bir haykırışla atını Jude'a doğru sürdü. Sırf onun ve kız kardeşinin kaçışını izlemek için. Sırf ona eğer Jude ondan nefret ediyorsa nefretinin kendisininki kadar aciz olduğunu göstermek için.

Oyuk Yurt'a dönüş yolu oraya kadarki yolculuğundan çok daha uzun sürdü. Nedense Cardan ormanda kayboldu ve atının Sütağaç'ta dolanmasına, dalların giysilerini yırtmasına ve siyah iğneli arıların çevresinde öfkeyle vızıldamasına izin verdi.

Basamaklardan çıkarken kapı "Prensim" dedi, "kaçamağınız kardeşinizin kulağına gitti. Belki biraz bekleyip gidişinizi ertelemek..."

Fakat Cardan sadece güldü. Balekin onun ofisine gelmesini emrettiğinde bile güldü. Orada bir başka hizmetçi ve bir başka kamçı görmeyi umuyordu. Fakat sadece kardeşiyle karşılaştı.

"Aşırı duygusal gösterinden Nicasia'nın gözündeki yerini kaybettiğini çıkardım, öyle mi?" diye sordu Balekin.

Dik durabileceğinden emim olamayan Cardan oturmaya çalıştı. Hemen yakınında bir sandalye olmadığından da yere çöktü.

Balekin masanın arkasından çıkıp çok da anlayışsız sayılamayacak bir ifadeyle küçük kardeşine bakıp, "Bir cilveleşmeye hak ettiğinden fazla anlam yükleme" diye ekledi. "Bir hiçtir bu. Konuyu dramatize etmeye gerek yok."

Cardan, "Hiç olan benim" dedi, "dramatik olmasam da."

Balekin, "Prenses Nicasia'yla ilişkin güce seni en yaklaştıran şey" dedi. "Babamız Deniz Altı'yla aramızdaki barışı sürdürmek adına senin aşırılıklarını görmezlikten geliyor. Başka türlü davranışlarını hoş görür müydü sanıyorsun?"

"Ve sanırım bazı nedenlerden ötürü Kraliçe Orlagh üzerinde etki sağlamak için bana ihtiyacın var" dedi Cardan.

Balekin, Cardan'ın sözlerini inkâr etmedi. "Yeni sevgilisinden sıkıldığında sana dönmesini sağla. Şimdi git yat... *Tek başına.*"

Cardan basamaklardan kafasında çınlayan toynak sesleriyle çıkarken Deniz Altı'ndan gelen bir prensesin ilgisine nail olmak için yağ çekenlerden biri olmamaya nasıl yemin ettiğini anımsadı. Dikkatli olmazsa tam da onlardan birine dönüşecekti.

VIII

Elfhame Prensi Öfkeden Tepiniyor

Cardan yeni boyanmış çizmelerini bir kayanın üzerine bırakmıştı. Başı bir süredir okuduğu komik ölümlü kitabının üzerindeydi. İçinde bir kızın, bir tavşanın ve kötü bir kraliçenin olduğu kitabı okuduğundan beri insan romanlarından hoşlanmaya başlamıştı. Pazarcı bir hobgoblin, Cardan'ın kraliyet bahçelerinden aşırdığı güllerin karşılığında ona kitapları vermişti.

Cardan'ın az ötesinde, meşe palamudundan şapkaları olan ve kürdan büyüklüğünde kılıçlar taşıyan parmak periler bir pars zambağı denizinin üzerinde savaşıyorlardı. Cardan başını kaldırıp baktığında koluna taktığı bir sepetle tepesinde dikilen Nicasia'yı gördü.

"Konuşmak istiyorum" dedi Nicasia. Sonra Cardan'ın yanına oturup bir örtü serdi ve üzerine kurutulmuş balık serpilmiş, yosuna sarılmış küçük kekle ve yeşil şarabı andıran bir sıvıyla dolu bir şişe koydu. Cardan dudağını büktü. Nicasia'nın tüm bu zahmete girmesine hiç gerek yoktu. Zaten Cardan'ın Nicasia'ya ve Locke'a son derece medeni bir şekilde davrandığı söylenebilirdi. Dördü her zamanki gibi diğer saraylılara kök söktürmeye devam etmişlerdi. Bu zalimlikte ümitsizliğin keskin ucu olsa bile, artık Cardan'ın ağzından hakaretler ve sataşmalar eksik olmasa bile, bunun bir önemi var mıydı ki? Cardan zaten hep feci biri olmuştu. Artık sadece eskisinden beterdi.

"Alsana bir tane" dedi Nicasia.

Cardan Deniz Altı'nda onunla hükmedecekse o yiyecekleri yemek zorunda değildi. "Belki rahatımı neden bozduğunu söylersen bunu yapabilirim."

"Beni yeniden kabul etmeni istiyorum" dedi Nicasia. "Planlarımızın hiçbiri değişmek zorunda değil. Aramızdaki hiçbir şey eskisinden farklı olmak zorunda değil."

Cardan esnedi. Şaşırdığını belli edip Nicasia'yı memnun etmek istemiyordu. Onu Locke'la yakaladığında Nicasia'dan beklediği sözler bunlardı. Fakat artık o sözleri işitmek istemiyordu.

Nihayetinde Balekin'in haklı olduğunu düşündü. Nicasia'nın cilveleşmesinin hiçbir anlamı yoktu. Balekin ancak yanında Nicasia varken Cardan'ın belli bir siyasi güce sahip olabileceği konusunda da haklıydı. Cardan onu kaybederse hor görülen en küçük prens olarak tek başına kalırdı.

Neyse ki siyaset Cardan'ın umurunda değildi. Eldred'den işiteceği azar da.

"Hayır, sanmıyorum" dedi Cardan. "Fakat neden fikrini değiştirdiğini de merak ettim."

Cardan göz ucuyla bir parmak perinin bir çiçeğin üzerine yuvarlanıp üstü başı havuç rengi

polenlerle kaplı halde geri çıktığını fark etti. Diğeri muzaffer bir edayla kılıcını havaya kaldırdı.

Nicasia uzunca bir süre konuşmadı. Balıklı keklerden biriyle oynadı.

Cardan kaşlarını kaldırdı. "Ah, onu terk etme seçimini yapan sen değildin, öyle değil mi?"

"Mesele bundan daha karmaşık" dedi Nicasia. "Seni de etkileyecek."

"Öyle mi?" diye sordu Cardan.

"Beni dinlemen gerek! Locke ölümlü kızlardan birini sevgilisi yaptı." Nicasia sesinin titremesini engellemek için basbayağı mücadele ediyordu.

Cardan sessiz kaldı. Kafası karışmıştı.

Ölümlü kızlardan biri.

Nihayet gergin bir sesle, "Sana acımamı bekleyemezsin" dedi.

"Hayır" dedi Nicasia ağır ağır konuşarak. "Senden yüzüme karşı gülmeni ve benim bunu hak etmediğimi söylemeni bekliyorum." Perişan halde Oyuk Yurt'a baktı. "Fakat bence Locke bunu yaparak benim kadar seni de küçük düşürmek istiyor. Ne de olsa birinin sevgilisini çalıp ondan bu kadar kısa sürede bıkmak dışarıdan nasıl görülür ki?"

Cardan bu durumun kendisini diğer insanların gözünde ne duruma düşürdüğüyle ilgilenmi-

yordu. Biraz olsun umurunda değildi bu.

"Hangisi?" diye sordu Cardan. "Hangi ölümlü kız?"

"Bunun bir önemi var mı ki?" Nicasia bariz bir şekilde öfkelenmişti. "İkisi de."

Bunun bir önemi olmaması gerekirdi. İnsan kızlar önemsizdi, birer hiçtiler. Aslında Nicasia'nın yaptığından bu kadar kısa sürede pişman olmasının Cardan'ı memnun etmesi gerekirdi. Fakat kendisini eskisinden de öfkeli hissediyorsa bunun için bir nedeni yoktu. "En azından Locke durumu idare edemediğinde Baş General'in neler yapacağını görme zevkini yaşayacaksın."

"Bu kadarı yetmez" dedi Nicasia.

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Onları cezalandırmayı." Nicasia, Cardan'ın ellerini tuttu. "Üçünü de cezalandırmayı. Valerian'ı ölümlülere azap çektirmekten hoşlanacağına ikna etmeyi. Locke'u da buna uygun davranmaya zorlamayı. Hepsine acı çektirmeyi."

Cardan ayağa kalkıp, baştan "Şunu baştan söylesene" dedi. "Sırf eğlencesine bile kabul ederdim."

Cardan başının dertte olduğunu ancak beline kadar nehrin suyunun içinde akıntıyla mücadele eden Jude'a öfkeyle bakarken fark etti. Valerian'ın hokkadan döktüğü mürekkep Jude'un etrafında dönüyordu. Az ileride sivri dişli su perileri pusuda bekliyordu.

Jude'un kestane rengi saçları boğazına yapışmıştı. Yanakları soğuktan kızarmış, dudakları morarmıştı. Siyah gözlerinin içi nefretle ve küçümsemeyle yanıyordu.

Cardan kızın bunda haklı olduğunu düşündü. Çünkü suyun içinde olmasının sebebi Cardan'dı. Valerian, Nicasia hatta Locke nehrin kenarında kızla alay etmekle meşguldüler.

Jude'un yıldırılması gerekiyordu. Boyun eğmesi, itaat etmesi, Cardan'ın üstünlüğünü tanıması gerekiyordu. Biraz yaltaklanma fena olmazdı. Jude yalvarırsa bu Cardan'ın daha da hoşuna giderdi.

"Pes et" dedi Cardan. Bunu gerekten umuyordu.

"Asla." Jude'un yüzünde sinir bozucu, küçük bir gülümseme vardı. Her ne kadar söylediklerine kendi bile inanamasa da. Cardan'ı en çok çileden çıkaran ise Jude'un bu sözlerinde samimi olmasına gerek olmamasıydı. O bir ölümlüydü. Yalan söyleyebilirdi. O halde bunu neden yapmayacaktı ki?

Bu işin sonunda Jude'un galip çıkması imkânsızdı.

Buna rağmen Cardan ona aklına gelen tüm o yumuşak tonlu, tehditkâr sözleri söyledikten sonra, onu nehrin kıyısına çıkar halde bıraktığında geri çekilenin kendisi olduğunu fark etti. Boyun eğen kendisiydi.

O gece ve sonraki birçok gece boyunca Jude'u aklından çıkaramadı. Gözlerindeki nefreti değil. O nefreti anlıyordu. Buna aldırış da etmiyordu. O nefret içini ısıtıyordu.

Fakat kızın küçümsemesi Cardan'a onun tüm sertliğinin ve özenle yontulmuş yanlarının altında yatanı görebildiği hissini veriyordu. Ona, kötülüğü kendisine kalkan yapmadan önce babasının ve saray meclisinin ona ne gözle baktığını hatırlatıyordu.

Ve her ne kadar kızın sonu felaket olsa da onun orada dikilip kendisine meydan okumasını sağlayan inanca gıpta ediyordu.

Kızın bir hiç olması gerekiyordu. Değersiz olması gerekiyordu. Önemi olmaması gerekiyordu.

Cardan'ın onu önemsiz kılması gerekiyordu.

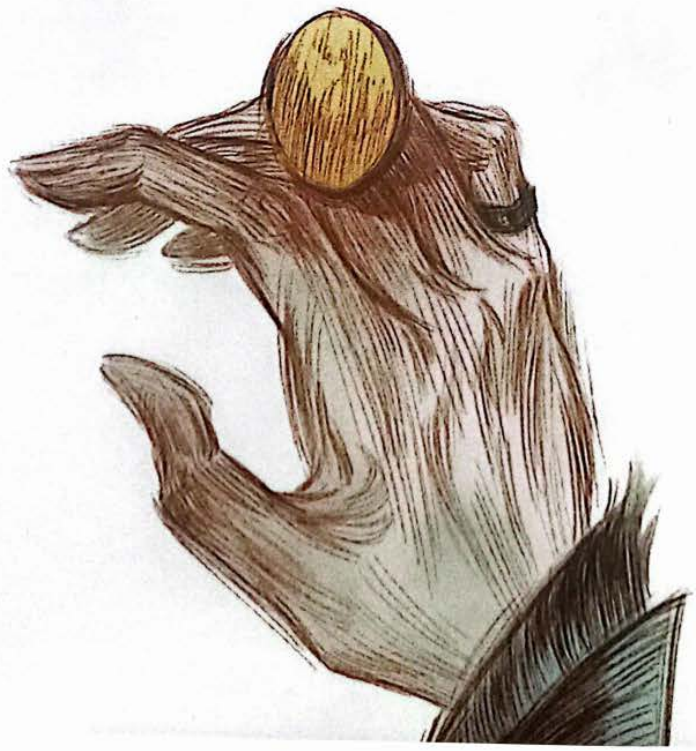
Fakat her gece Jude, Cardan'ın düşüncelerine

musallat oluyordu. Saçının kıvrımları. Parmaklarındaki nasırlar. Dalgınca ısırdığı dudağındaki izler. Cardan onu çok fazla düşünüyordu. Çok fazla düşünse de kendisini tutamıyordu.

Kendisini tutamaması da onu tiksindiriyordu.

Cardan, Jude'a ondan daha üstün olduğunu göstermek zorundaydı. Kendisinden af dilesin diye. Yaltaklansın diye. Onu kendisine hayran etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Karşısında diz çöküp ondan yüce merhameti için yalvartmasını, teslim olmasını, pes etmesini sağlamalıydı.

Cardan'ı ilk kez Oyuk Yurt'a getirdiğinde Balekin ona "*Bir gelecek seç*" diye buyurmuştu. Fakat

kimse kendisine bir gelecek seçmez. Herkes nereye çıkacağını bilmediği yollar seçer sadece.

Bir yol seçersin, bir canavar etlerini ayırıverir.

Bir başka yol seçersin kalbin taşa, ateşe ya da cama dönüşüverir.

Yıllar sonra Cardan, Gölgeler Avlusu'ndaki bir masada oturup, Hamamböceği'nden parmakları üzerinde bir madeni parayı çevirmeyi ve döndürüp istediği yüzünü yukarı getirecek şekilde bırakmayı öğrenecekti.

Cardan, defalarca denese de parmaklarına söz geçiremiyordu.

"Yazı geldi, gördün mü?" Hamamböceği hareketi öyle rahatça tekrar etti ki hiç zorlanmaması Cardan'ın şevkini kırdı. "Fakat senin gibi bir prensin bir haydudun numarasını öğrenmekle ne işi olabilir?"

Cardan, "Kadere hâkim olmayı kim istemez ki?" diye yanıt verdi. Demir parasını yeniden çevirdi.

Hamamböceği elini masaya vurup dönüşü durdurdu. "Unutma, aslında tek yapman gereken kendine hâkim olmak."

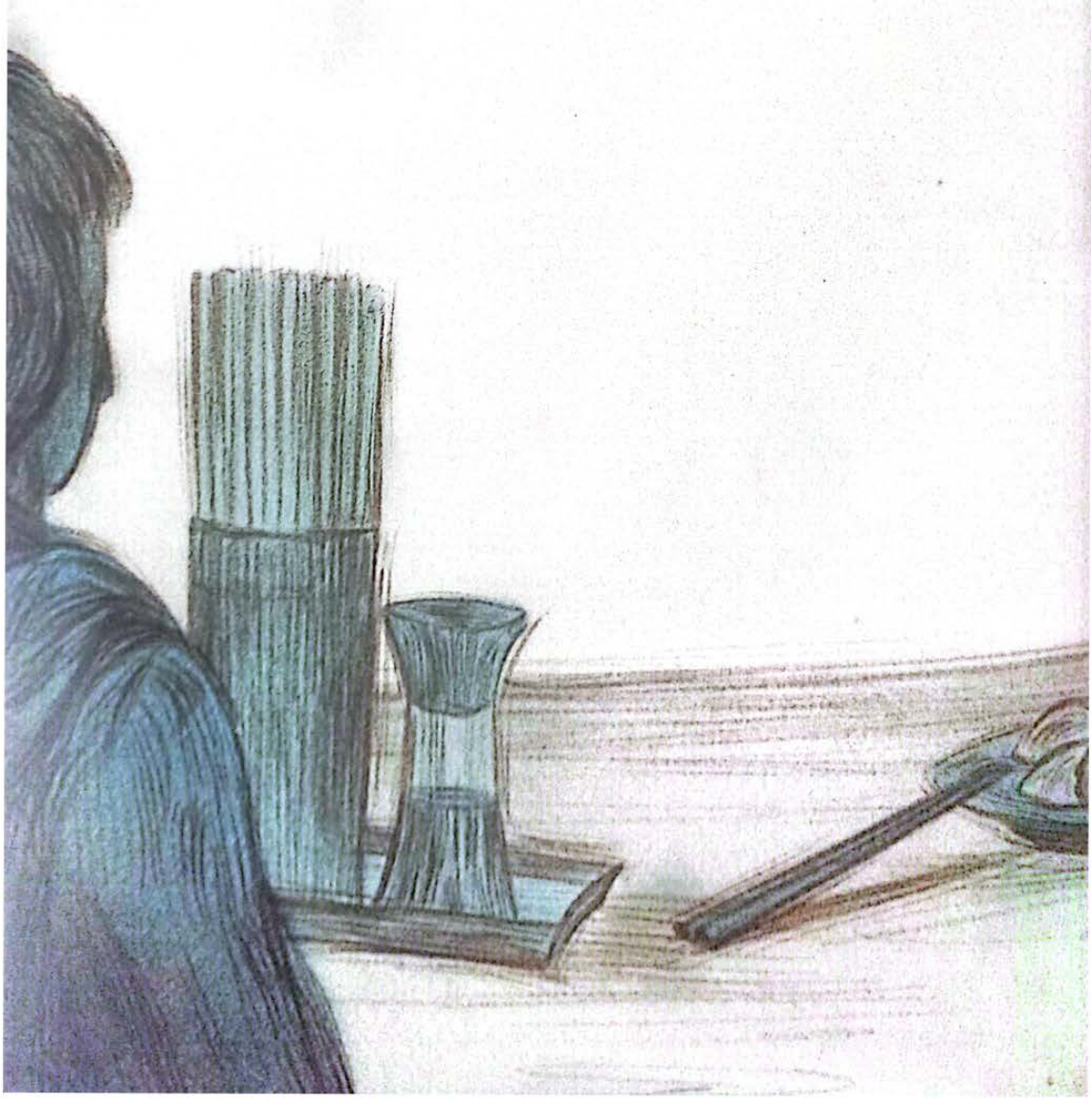

VIII

Elfhame Kralı Tek Bir İyi İş Yapmaya Çalışıyor

lümlüler dünyasında yalnız perilerle buluşmaya gitmeden önceki gece Vivi ve Heather onları baloncuk çayı içmeye götürdü. Aslen baloncuk falan da yoktu ortada. Bunun yerine Cardan'a tatlı, sütlü çaya batırılmış lezzetli toplar getirildi. Vivi çim jölesi sipariş ederken Heather da lavantaların rengiyle aynı renkte ve bir o kadar güzel kokan bir lavanta içkisi sipariş etti.

Cardan çok etkilenmişti ve ikisinden de birer yudum almak için ısrar etti. Sonra ısmarladıkları altı börekten birer ısırık aldı. Dilini uyuşturan mantarlı, lahanalı, domuz etli, kişnişli ve dana etli, kızarmış tavuklu börekler. Sonra da dilini

serinletmek için kremalı muhallebinin yanında dişlerine yapışan kırmızı fasulye ezmesi.

Heather, Cardan'a ziyafetin ortasında bir parmak perinin başını ısırıp koparmış gibi öfkeyle baktı.

Oak, "Bir böreği azıcık ısırıp geri bırakamazsın" dedi. "Bu iğrenç."

Cardan kötülüğün farklı şekilleri olduğunu ve kendisinin bunların hepsinde başarılı olduğunu düşündü.

Jude bir tek yemek çubuğunu fasulye kurabiyesinden geri kalan parçaya saplayıp kurabiyeyi ağzına götürerek bariz bir keyifle çiğnedi. Diğerlerinin kendisine baktığını görünce "Hadi ama!" dedi.

Vivi gülüp biraz daha börek sipariş etti.

Heather'ın dairesine döndüklerinde büyük, eski bir evde yaşayan korkunç bir aile ve her şeyi miras alan kurnaz bir hemşire hakkında bir film izlediler. Cardan bir başını kolunun üzerine koyup halının üzerine yattı. Diğer kolunu da Jude'un beline sardı. Ekranda gördüklerini hem tamamen anlıyor hem de hiçbir şey anlamıyordu. Tıpkı orada, onun ailesinin yanında olmaktan her şeyi anladığı ve hiçbir şey anlamadığı gibi. Kendisini alışkanlıktan ötürü etrafındakileri ısırabilecek bir yabani kedi gibi hissediyordu.

Oak odasını uyumaları için onlara verdi. Yatak küçük de olsa Jude kollarının arasındayken Cardan'ın umurunda değildi bu.

Jude karanlıkta ona, "Herhalde şu an güzel sarayını özlüyorsundur" dedi.

Cardan parmağını önce Jude'un dudağının kenarında gezdirip sonra yanağındaki yumuşak insan tüylerini okşadı. Bir çilin üzerinde kısa bir süre durakladı. Sonra küçük bir yara izinin üzerinde kaldı. Keskin bir silahın geride bıraktığı soluk renkli bir çizgi.

Cardan çocukken saraydan nasıl da nefret ettiğini, nasıl da Elfhame'den kaçma hayalleri kurduğunu anlatmayı düşündü. Jude bunların çoğunu zaten biliyordu. Sonra Jude'a güzel sarayının artık kendisine olduğu kadar ona da ait olduğunu söylemeyi düşündü. Bunların yerine, "Biraz olsun özlemedim" dedi. Sonra teninin üzerinde Jude'un gülümsemesini hissetti.

Fakat Cardan Elfhame'i terk etme arzusunu hatırladığında elinde olmadan Jude'un orada kalmayı ne de çok istediğini anımsadı. Ayrılmanın

Jude için ne kadar zor olduğunu, nasıl direndiğini, artık gerekmese de hâlâ nasıl direndiğini de.

Cardan, "Neden herkesten nefret etmedin?" diye sordu. "Herkesten, her zaman."

Jude dudaklarını Cardan'ın dudaklarına yaklaştırıp, "Senden nefret ediyordum" dedi.

Ertesi gün, öğleden sonra Bryern karayoluyla Heather'ın apartmanı arasındaki ormana geldi.

Demek Jude'un eski patronu yelekli ve melon şapkalı bir pooka'ydı. Siyah postu, altın sarısı kei gözleri ve Cardan'ın gözlemlediği kadarıyla kötü bir tavrı vardı. Ona fedailiğini yapan hırpani bir cluirchaun ve gergin görünen bir ogre

eşlik ediyordu. Bu da Bryern'ın hükümdarlarının karşısına çıkmaktan korktuğunu düşündürüyordu. Bu durum Cardan'ı rahatsız etmiyordu. Aslında bundan memnundu. Fakat o ikisinin Bryern'ı Elfhame'in Yüce Kralı ve Kraliçesi'nden koruyabileceğinin düşünülmesi bir hakaretti. Sadece bu da değil, Cardan onların karşılarında yeterince eğilmediklerini de fark etmişti.

Cardan'ın kim olduğunu fark ettiklerinde telaşlanmışlardı. Bir şekilde Cardan kendisini en çok kızdıranın bizzat gelmeye tenezzül etmeyip bu işi Jude' bırakacağını düşünmeleri olduğunu fark etti.

Kraliçesinin üzerinde ölümlü kıyafetleri vardı. Blucin ve kapüşonlu dedikleri şu giysi. Baş parmakları bileklerindeki deliklerden çıkıyordu. Saçlarının çoğunu salmışsa da iki örgü Elfhame'deki tarzına uygun bir şekilde yüzünün yanından sarkıyordu. Fakat burada bu saç modelinin onu bir ölümlü evinde büyümüş herhangi bir ölümlü kızdan ayırt edecek bir yanı yoktu.

Cardan ise Vivi'nin söylediği gibi giyinmişti. Siyah gömlek, blucin, çizmeler ve ceket. Çıkarmayı reddettiği parmaklarındaki yüzükler haricinde üzerinde hiç altın ve gümüş yoktu. Hayatında hiçbir zaman böyle basit giysileri rızasıyla giymemişti.

"Demek" dedi Jude, "bana eski işimi vermek istiyorsun."

Bryern korktuğunu bir nebze belli etmekle akıllık etti. "Majesteleri" dedi, "çok zor bir durumdayız. Kuzeybatıdan buraya bir saray meclisi geldi. Bir canavarın peşinde olduklarını söylüyorlar ve öz yönetimimize saygı göstermiyorlar. Şövalyeleri bizi köleliğe zorluyor ve yanlarında savaşmamız gerektiğini söylüyorlar. Canavar ormanda yaşadığı yere gelen herkesi katlediyor."

"Ya" dedi Jude. "Peki bu orman tam olarak..."

Cardan, "Hangi saray meclisi?" diye araya girdi. Jude'u hemen bir şeylerle savaşmaya gönüllü olmaktan alıkoymayı ümit ederek.

Bryern, Cardan'a, "Kraliçe Gliten'in meclisi majesteleri" dedi. Fakat sonra Jude'a doğru dönüp cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bu bir harita. İsteyebileceğinizi düşündüm."

Kraliçe Gliten. Cardan kaşlarını çattı. Kraliçe Gliten hakkında bir şeyler biliyordu. Fakat bunları anımsayamıyordu.

Jude haritayı cebine attı.

Bryern boynuzlu başını yarım yamalak salladı. "Geleceğinizi sanmıyordum."

Jude, Bryern'a Cardan'ın kendisine yöneltmesinden hiç hoşlanmayacağı türden bir bakış attı. "Bu yüzden mi koruyucu babamı Grima Mog'la kıyaslayıp suçu üzerime yıkmaya çalıştın?"

"Çok da sorun etmeyeceğiniz bir kıyaslama. Zira Grima Mog şu an yanınızda, onurlu bir mevkide." Clurichaun ilk kez konuşmuş, sözleriyle tartışmayı tatlıya bağlamayı ummuştu.

Jude, "Hadi oradan Ladhar" deyip gözlerini devirdi. "Peki, bu işin peşine düşeceğiz. Ulu Meclis'in sizin için hiçbir şey yapmadığını söylemeyin."

O gece Jude uykuya daldıktan çok sonra, Cardan yatağına yatıp tavana baktı.

Başta kendisini ayakta tutanın bu dünyanın tanıdık olmayan kokuları, her şeye sinen o keskin demir kokusu olduğunu sanmıştı. Sonra belki de üst üste bindirilen kadife yatak örtülerine ve şiltelere fazla alıştığını düşündü.

Fakat yatağından çıkarken sebebin bu olmadığını fark etti.

Jude, Bryern'a Cardan'ın kendisine yöneltmesinden hiç hoşlanmayacağı türden bir bakış attı. "Bu yüzden mi koruyucu babamı Grima Mog'la kıyaslayıp suçu üzerime yıkmaya çalıştın?"

"Çok da sorun etmeyeceğiniz bir kıyaslama. Zira Grima Mog şu an yanınızda, onurlu bir mevkide." Clurichaun ilk kez konuşmuş, sözleriyle tartışmayı tatlıya bağlamayı ummuştu.

Jude, "Hadi oradan Ladhar" deyip gözlerini devirdi. "Peki, bu işin peşine düşeceğiz. Ulu Meclis'in sizin için hiçbir şey yapmadığını söylemeyin."

O gece Jude uykuya daldıktan çok sonra, Cardan yatağına yatıp tavana baktı.

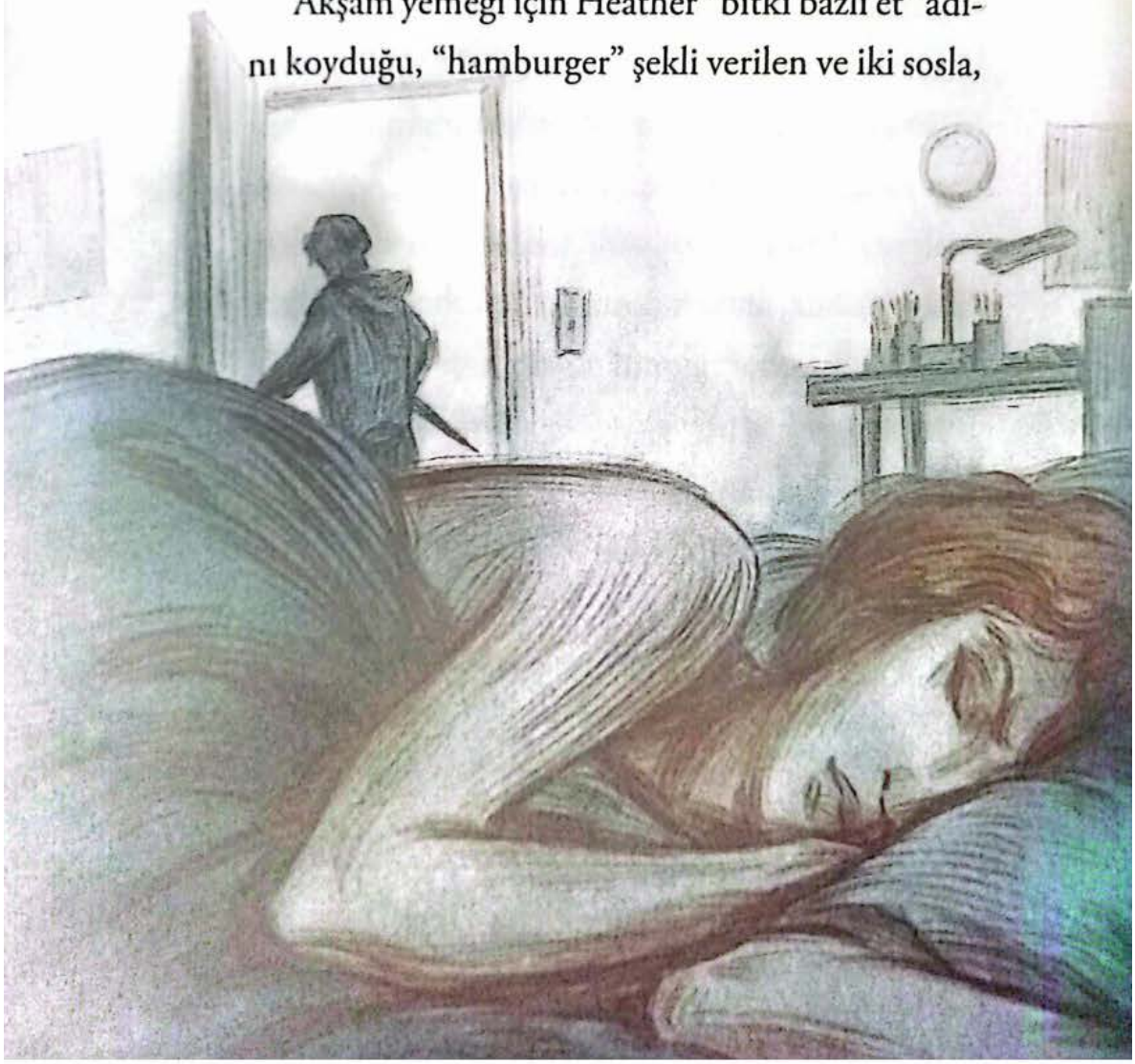
Başta kendisini ayakta tutanın bu dünyanın tanıdık olmayan kokuları, her şeye sinen o keskin demir kokusu olduğunu sanmıştı. Sonra belki de üst üste bindirilen kadife yatak örtülerine ve şiltelere fazla alıştığını düşündü.

Fakat yatağından çıkarken sebebin bu olmadığını fark etti.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Bryern'la buluşmalarının ardından Jude onun önerilerine son derece anlayışlı yaklaşıyordu. Evet, hemen Kraliçe Gliten'e bir mesaj göndermeleri ve temsilcilerine azarlanmak üzere karşılarına çıkmaları emredilmeliydi. Evet, kesinlikle takviye kuvvetler göndermeliydiler. Ayrıca tabii ki Cardan haritaya bakabilirdi. Her ne kadar harita Jude'un sırt çantasının dibine tıkıştırılmışsa da. Bu yüzden belki de haritaya sonra bir ara bakardı. Ne de olsa zamanları vardı.

Akşam yemeği için Heather "bitki bazlı et" adını koyduğu, "hamburger" şekli verilen ve iki sosla,

yapraklarla ve suya batırılmış çiğ soğan dilimleriyle süslenmiş bir şey pişirdi. Oak bunlardan iki tane yedi. Akşam yemeğinden sonra Cardan kendisini dışarıda, bir piknik masasında bir karton kupadan pembe şarap içer ve Vivi'nin Madoc'un ölümlüler dünyasına uyum sağlama çabalarına dair anlattığı her şeye güler halde buldu.

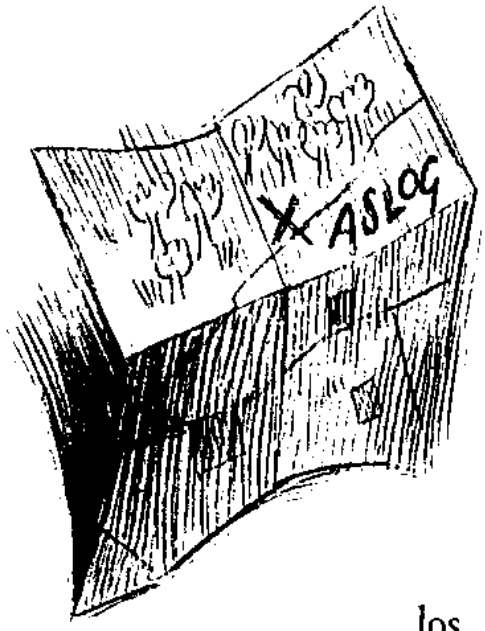
Son derece güzel bir gece olmuştu.

Evlilik birbirlerinin çıkarlarını kollamaktı ve Cardan'ın eşinin çıkarları strateji ve cinayet gerektirdiğinden beri Cardan onun kendisinin yoluna çıkan her şeyin üzerine atılıyordu. Bu kez bunu yapmıyorsa bir sebebi vardı.

Cardan mutfağa gidip Jude'un deri sırt çantasını aldı. Çantanın içini yoklayıp Bryern'ın verdiği haritayı çıkardı. Haritanın yanında Taryn'in –umulmadık bir şekilde– kraliyet hazinesinin içinde keşfettiği kadim, yaprak desenli zırh vardı.

Jude'un planının ne olduğundan emin olan Cardan başını iki yana salladı.

Şafaktan önce Jude uyanıp o zırhı kuşanacak, ölümlü babasının kılıcını beline takıp sessizce o yaratıkla savaşmaya gidecekti. Başından beri planı, yanına hizmetçiler ya da şövalyeler almadan gelmesinin nedeni buydu.

Cardan mutfak masasında oturup sıvışmaya çalışan Jude'u suçüstü yakalasa yeriydi.

Fakat haritayı alıp pencerenin kenarına gittiğinde ve dışarıdaki sokak lambasının loş ışığında haritayı incelediğinde Cardan başka bir şey fark etti.

Haritadaki ormanda yaratığın yaşadığı yer olarak işaretlenen noktada *ASLOG* yazıyordu. O an Cardan, Kraliçe Gliten'den en son ne zaman bahsedildiğini işittiğini anımsadı. Troll kadınını kandırıp birikimlerinden eden Kraliçe Gliten'di. Şimdi hem Kraliçe Gliten saray meclisi hem de Jude, Aslog'un peşindeydi. Daha önce kurtulması için bir şansı varsa artık o da kalmamıştı.

Belki de Cardan'ın bu durumu düzeltmeye gücü yeterdi. Belki de bunu yapabilecek tek kişi kendisiydi.

Oak sürgüne gönderildiği kanepeden başını kaldırıp uyku mahmuru gözlerle baktı. Fakat Cardan'ı görünce arkasına dönüp battaniyeleri ayağıyla kaldırıp yastıklara daha da gömüldü.

XI

Elfhame Kralı Hak Ettiğini Buluyor

ardan nadiren ölümlüler dünyasında yalnız gezinir, çevresindeki manzaranın tuhaflığı onu büyülerdi. Yol, önünde alabildiğine uzanıyordu. Kötü kokan petrolün içine gömülmüş kum, cüruf ve ezilmiş taşlar. Cardan kapalı marketlerin, kuaförlerin ve ışıkları hâlâ yanan eczanelerin önünden geçti. Her şeyde demir ve çürük kokusu olsa da oraya alıştıkça bunları bir şekilde daha az sorun ediyordu.

Cardan, Vivi'nin kapüşonlularından birini giymiş, sırtına Jude'un kılıçlarından birini takmıştı ve hem kılıcı gizlemek hem de kendisini insan gibi göstermek için kendisine büyü yapmıştı.

Bryern'ın verdiği harita yanında olsa da çok geçmeden haritada hiç sokak ismi olmadığını fark etti ve yabancı olduğu alana gezdikçe bir nebze aşina olmaya başladı. Aklı karışmış halde birkaç dönemeçten geçtikten sonra yön tarifi almayı umarak bir benzin istasyonuna yöneldi.

İçeride, sıkılmış görünen, gümüşi saçlı bir tezgâhtarın üzerinde duran televizyonda Hava Durumu Kanalı açıktı. Elektrik kablolarının yanında aperatifler vardı. Üç buzluk, soğuk içeceklerle ve dondurulmuş hazır yemeklerle doluydu. Yerel yiyeceklerin olduğu rafta deniz suyuna batırılmış şekerlerin ve yengeç yağı denen bir şeyin olduğu poşetler vardı. Çoğu gerilim ve romantik tarzındaki karton kapaklı kitapların bulunduğu bir dönen kitap standı ortadaki bölmenin merkezinde duruyordu. Cardan hımbılca hareketlerle standı çevirerek kitaplara göz attı. Kapağında belden üzeri çıplak bir adamın olduğu romanın adı *The Duke's Duke*'tü. Yanında da devam kitapları vardı: *Too Many Dukes* ve *Duke, Duke, Goose.* Bir kitap daha. Kapağında kapalı bir göz resmi olan *the Sleepy Detective.*

Cardan'ın ortalıkta göremediği ise haritalardı.

Tezgâhın arkasındaki adama, ona büyü yapmak

niyetiyle yaklaşan Cardan "Affedersiniz" dedi. Jude orada olup bu durumdan rahatsız olmayacağından Cardan adama başka türlü son derece şüphe uyandıracak soruları bu şekilde rahatça sorabilirdi. Fakat kafasından Aslog'u çıkaramadığından Oyuk Yurt'taki anıları, oradaki hizmetçilerin yaşadığı korkular aklına geliyordu. İnsanlığın içkin tuhaflığına bel bağlayıp en iyi sonucu ummaya karar verdi. "Elinizde ülkenizde gezinmemi sağlayacak bir araç var mı acaba?"

"Evet." Adam sigaraların ve çeşitli ilaçların kilitli olduğu bir dolaba uzandı. Katlanmış bir kâğıt çıkardı. Üç yıl öncesine ait bir harita. "Artık herkeste telefon olduğundan bunları satın almaya gelen pek kimse olmuyor" dedi. "Biz de yenilerini sipariş etmeyi bıraktık fakat bunu alabilirsiniz."

Cardan haritayı tezgâhın üzerinde düzleştirip nerede olduğunu, nereye gittiğini çözmeye çalıştı. Bu haritayı Bryern'ın çalakalem ve faydasız haritasıyla kıyasladı.

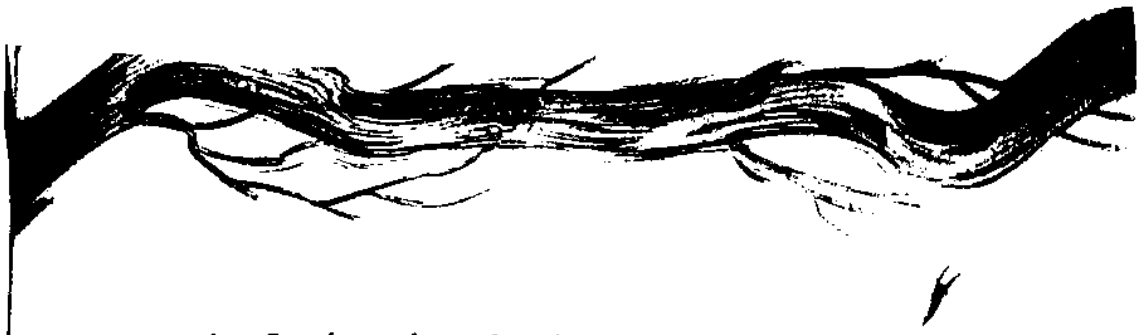
Tezgâhtar sakızların ve şekerlerin yanında üst üste dizilmiş karton kapaklı kitaplara işaret etti. Mor kapaklarında çizgi film çizimlerini andıran ölü ağaçlar ve kan akıtan puntolarla yazılmış başlıklar vardı. "Bölgedeki ilginç noktaları arıyorsanız bunu kendim yazdım ve ben de bir yayıncıyım. *Portland, Maine'in Gizli Yerler Rehberi.*"

"Çok iyi beyefendi, bunu alacağım." Cardan insan görüntüsünü başarıyla verebildiği için kendisini kutladı.

Adam sattığı ürünü yazarkasaya kaydederken yayla insanlarına –ne demekse bu– dair bir şeyler mırıldansa da Cardan bunun Halk'la hiçbir ilgisi olmadığından emindi.

Elbette ki üzerinde insan parası yoktu. Elfhame'in Yüce Kralı sıradan bir köylü gibi büyülenmiş yapraklarla ödeme yapmaya da yanaşmayacaktı. Bunun yerine büyülenmiş altın verip, aldıklarıyla kendinden hoşnut bir halde dışarı çıktı.

Sokak lambasının altında adamın kitabının sayfalarını çevirdi. Tüm bir bölüm uzaylılar tarafından kaçırılma olaylarına ayrılmıştı. Cardan o olaylardan Balekin'in sorumlu olabileceğini dü-

şündü. Saatler gibi gelen bir sürede yılların geçmesi büyünün ardından gelen zihinsel karmaşanın yaygın bir sonucuydu.

Cardan okudukça kasabadaki işlek bir caddeye musallat olan, müşterilerin sırtı dönükken biralarını ve şaraplarını bolca içen bir hayaleti olduğunu da öğrendi. *Kesin Ladhar'dır bu,* diye düşündü. Hayalet gemilere ve bir kayanın üzerine kurulup şarkılarıyla denizcileri ölüme gönderen denizkızına dair öyküleri hızlıca geçti.

Nihayet Aslog'un ininin olduğu yere vardı. William Baxter Ormanı. Cardan, Aslog'un ne zamandır orada olduğundan emin olmasa da ormanın merkezindeki bir cadıya dair iki öykü okumasının ardından en az iki yıldır orada olması gerektiğini düşündü. Anlaşılan bir zamanlar ormanın tam ortasından bir patika geçse de üç koşucunun kaybolmasının ardından orman muhafızları yolu kapatmışlardı.

Sokak isimleriyle dolu bir haritayla Cardan'ın yasak patikada yolunu bulması uzun sürmedi. Bir çitin üzerinden aşıp seke seke bir vadiden aşağı indi.

Ormana vardığında her şey sessizleşmiş gibiydi. Araba motorlarının sesleri ve makinelerin durmak

bilmeyen uğultusu giderek azaldı. Cardan büyüsünü üzerinden kaldırdı. Bundan memnundu. Yosunların ve killi toprağın kokusunu içine çekti. Ay ışığı yapraklardan ve taşlardan yansıyordu. Sessiz adımlarla yürüdü. Sonra burnuna yeni bir koku geldi. Yanan saç kokusu.

Aslog'u gördüğünde troll iki taşın üzerine eğiliyordu. İri bedeni bükülmüş, içinden ince, beyaz unun aktığı derme çatma bir değirmeni çeviriyordu. Değirmenin yanında yıpranmış ve üzerinde oyuklar olan, bir çöp yığınından aşırılmış gibi duran bir ızgara vardı. Aslog yaşam alanına küflenmiş veranda koltuklar ve üzerinde mantarlar bitmiş bir kanepe yerleştirmişti. Cardan orman zemininde yere atılmış giysiler olduğunu fark etti.

Troll kadını, "Kralcık" dedi. "Burada, ölümlüler dünyasında."

"Ben de seni burada bulduğum için bir o kadar şaşkınım Batının Aslog'u. Ne değişti de Kraliçe Gliten öyle amansızca peşine takıldı acaba? Burada yaptıklarının buna sebep olmadığı kesin." Cardan elini hafifçe sallayıp troll kadının yaptığı tuhaf işleri gösterdi.

Aslog, "Ekmeğime kemik tozu ekledim" dedi. "Diğer tüm tahıllar kadar iyi öğütülüyor.

Somunlarım eskisinden de meşhur olacak. Fakat aynı sebepten dolayı değil. Kraliçe Glinten'e eşinin kemiklerini kendi masasında yedirdiysem ne olmuş yani? Bundan aşağısını hak etmedi ki. Onun aksine, ben borçlarımı öderim."

Cardan burnundan gülünce Aslog ona hayretle baktı.

"Eh" dedi Cardan, "bu korkunç fakat biraz da komik. Demek istediğim kocasını tereyağı ve reçelle mi yedi?"

Aslog, Cardan'a öfkeli bir bakış atıp, "Sessiz kalman gereken zamanlarda hep gülmüşsündür zaten" dedi. "Hatırlıyorum."

Cardan gergin olduğunda da güldüğünü söylemedi. "Sana bir teklifte bulunmaya geldim Aslog. Ben babam değilim. Yüce Kral olarak Kraliçe Gliten'i seni hileyle mahrum ettiği toprakları sana vermeye zorlayabilirim. Fakat epey zamandır yaptıklarının sonuçlarından kurtaramam seni. Yine de izin verirsen sana yardım edebilirim."

"Birkaç ölümlü senin için önemli mi ki? Bana insanları önemsiyormuşsun gibi gelmemişti hiç. Ta ki sen o gelini seçene kadar. Hatta önemsediğin herhangi bir şey olduğunu bile düşünmemişimdir."

"Bana öykülerin değiştiğini söylemiştin" dedi. "Öykülerle birlikte oğlanların da. İkimiz de son karşılaşmamızdakinden farklıyız."

"Bir zamanlar bana teklif ettiğin şey kadar çok istediğim hiçbir şey yoktu. Fakat artık çok geç. Ben çok değiştim." Troll gülmeye başladı. "Sırtında ne var öyle? Şüphesiz silah değildir. Savaşçı değilsin sen."

Cardan, Jude'un kılıcına biraz utanarak baktı. Aslog'un sözlerindeki gerçek apaçık ortadaydı. Uzunca bir iç çekti. "Ben Elfhame'in Yüce Kralı'yım. Denizin dibinden bir ada çıkardım. Onlarca şövalyeyi sarmaşıklara sarıp boğdum. Buna ihtiyacım olduğunu bile düşünmüyorum fakat beni daha heybetli gösteriyor, sence de öyle değil mi?"

Fakat Cardan'ın söylemediği şey, kılıcı Jude'u yavaşlatmak için yanına aldığıydı. Erken uyanıp da durumu yanlış değerlendirmesin diye.

"Gel, yanıma otur" dedi Aslog. Sandalyelerden birini işaret etti.

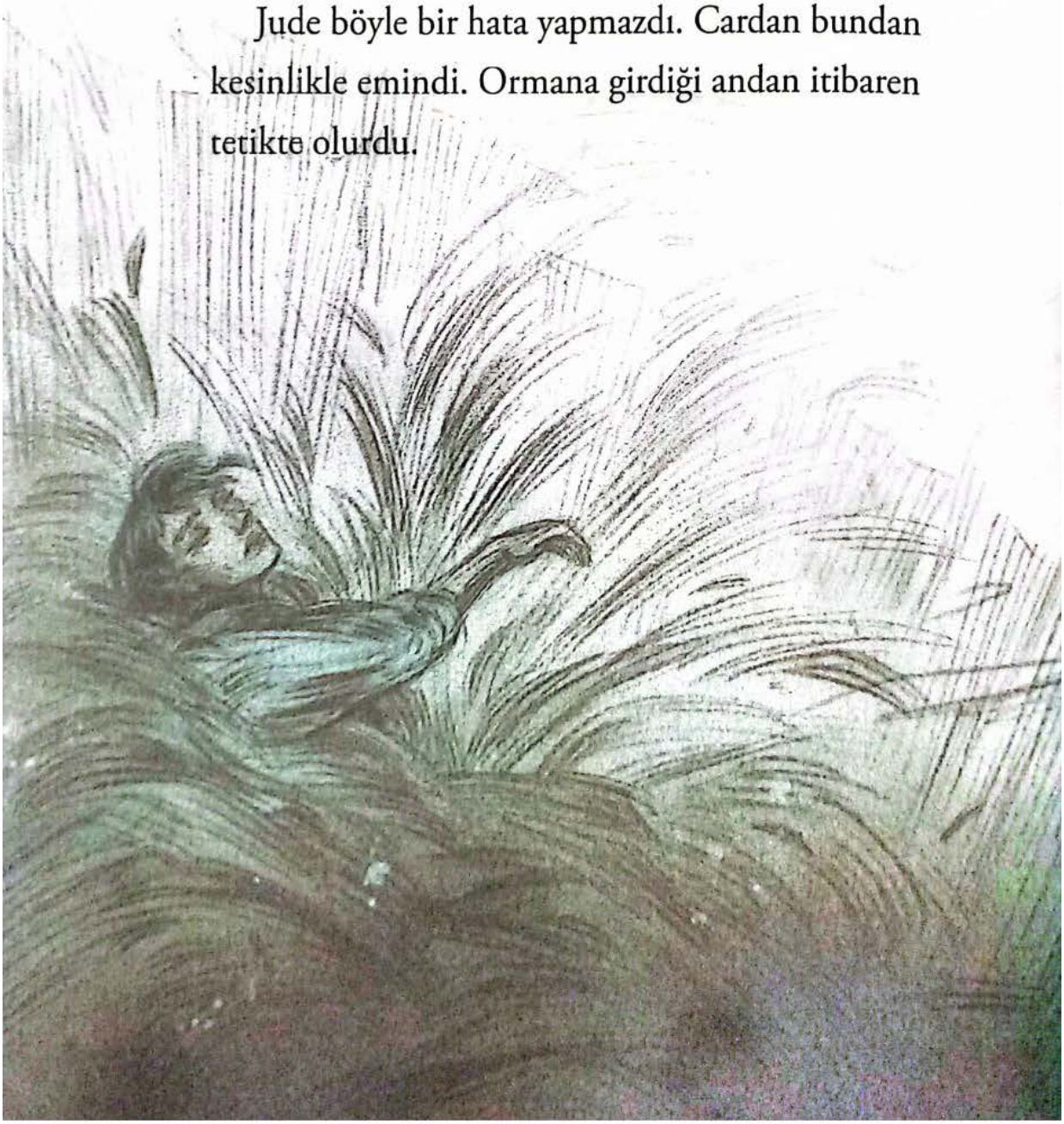
Cardan sandalyeye doğru hareketlendi. Üç adım atmasının ardından ayaklarının altındaki zemin göçtü. Kendisini yaptığı aptallıktan ötürü

kınadığı saniyelerin ardından tuzak çukurunun zeminine çarptı. Metal sandalye tepesine indi. Etrafında parıldayan siyah zerrelerden oluşan ince bir toz perdesi vardı. Nefes aldı. Sonra öksürdü. Sanki kor soluyup boğuluyor gibi bir hisse kapıldı.

Demir.

Sandalyeyi itip üzerinden attı ve ayağa kalktı. Metal parçalar giysilerine yapıştı; ateşten küçük karınca ısırıklarıyla tenine dokundu.

Jude böyle bir hata yapmazdı. Cardan bundan kesinlikle emindi. Ormana girdiği andan itibaren tetikte olurdu.

Hayır, bu doğru değildi. Jude hayatının her gününde ve her saatinde tetikteydi zaten.

Ayrıca demir onu yavaşlatmazdı.

Cardan'ın ölümü bu şekilde gelirse Jude bu utancın unutulmasına asla izin vermezdi.

"Yüce Kral bile demire dayanamaz" dedi Aslog. Çukura doğru yürüyüp aşağıdaki Cardan'a baktı. Tepesinde ağaçları ve gökte parlayan bir gümüş sikke gibi ilerleyen parlak dolunayı görebiliyordu. Doğan güneşin ilk ışıklarının kızılı hâlâ epey uzaktaydı ve Cardan o açıdan güneşin ışığını göremeyebilirdi bile.

Troll kadını eğilip uzun bir sopa aldı. Sopa baş kısmı sivri bir mızrak ucuyla değiştirilmiş bir tırmığı andırıyordu. Aslog diz çöküp sopayı bir kılıçbalığının peşine düşen zıpkınlı bir balık avcısı gibi Cardan'a saplamak için hamle etti.

İki kez hedefini kaçırsa da üçüncü hamlesinde keskin uç Cardan'ın omzunu çizdi. Cardan, Aslog'un ulaşamayacağı kadar geriye çekilip aralarındaki sandalyeyi kaldırıp bir kalkan olarak kullandı.

Aslog güldü. "Senin gücünü bile çalıyor kralcık."

Kalbi küt küt atan Cardan demir talaşlarının tozu arasında yatarak büyüsüne uzandı. Hâlâ top-

rağı hissedebiliyor, ondan bir şeyler çekebiliyordu. Fakat gücünü toplayıp ağaçlara uzandığında, ağaçların dallarını kendisine doğru çekmeye çalıştığında kontrolünü kaybetti. Demir talaşı yeteneklerini uyuşturmuştu.

Bir kez daha büyüsünün dokunaçlarına uzandı. Dalların titrediğini gördü; eğildiklerini hissetti. Belki de yeterince odaklanırsa...

Aslog bir kez daha eğreti mızrağıyla saldırdı. Cardan sandalyenin oturağıyla saldırıyı savuşturunca metal bir zil gibi çınladı.

Cardan, Aslog'a "Bu aptalca" dedi. "Beni tuzağa düşürdün. Hiçbir yere gidemem. Bu yüzden konuşmamızdan zarar gelmez."

Cardan küflü sandalyeyi düzeltip demir talaşlarının çoğunu elinden geldiğince üzerinden süpürdü. Bunu yaparken elleri yansa da. Bilinçli bir şekilde umursamaz bir hava takınarak bacak bacak üstüne attı.

Aslog, "Sana mızrağı batırmamdan önce bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sorsa da Aslog'a saldırmadı. "Ormanıma geldin kralcık ve bana adalet teklifinle hakaret ettin. Tek cezalandırmak istediğimin Kraliçe Gliten olduğunu mu sanıyorsun? Baban ölmüş olabilir fakat bu sadece

ona olan borcumun bir başkasına miras kaldığı demek."

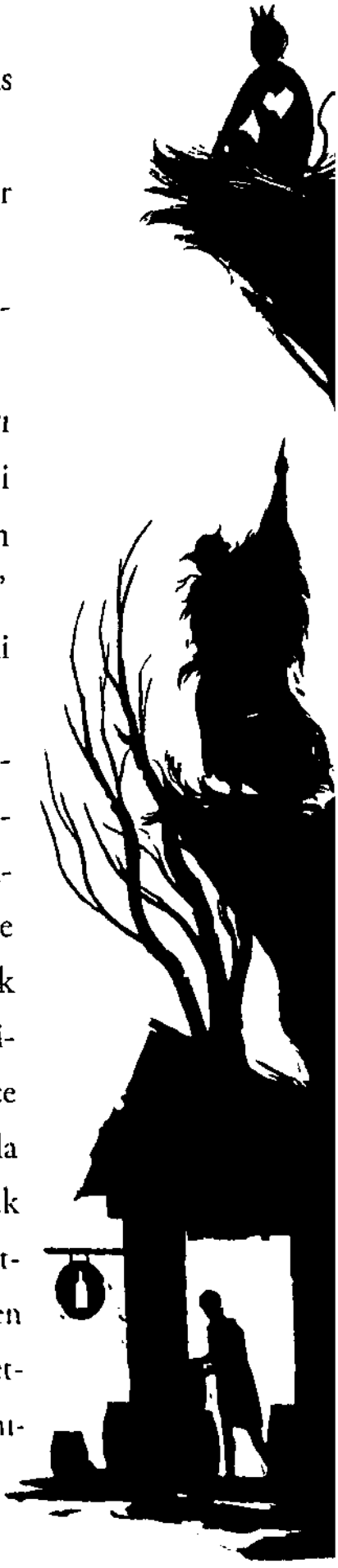
Cardan derin bir nefes aldı. "İzin ver sana bir öykü anlatayım."

"Sen mi?" dedi Aslog. "Bir öykü demek?"

"Bir zamanlar..." dedi Cardan, yukarı bakarak. Omzu zonkluyordu. Kendisini yeniden bir çocuk gibi, ahırdaki o oğlan gibi hissetti. "Sivri dilli bir oğlan varmış."

"Hah ha!" Aslog güldü. "Tanıdık geldi bu."

Cardan ne denli gergin olduğunu gizlemesini umduğu bir gülümsemeyle, "Belki" dedi. Locke'un nasıl öyküler anlattığını, bu öyküleri anında uydurduğunu ve öykülerine dinleyicinin hoşuna gidecek bir yön verdiğini düşündü ve kendisinin de aynısını becerebileceğini çaresizce ümit etti. "Oğlan herkesin başına bela olduğu bir adada yaşıyor; insanları küçük düşürmenin ve kendilerinden nefret ettirmenin yollarını arıyor; bunu yaparken onları kendisinden daha da çok nefret ettiriyormuş. Köyün kızlarına kötü davranı-

yor, kızların onu öpmesindense laf ebeliği yapmayı tercih ediyormuş. Belki kötü biri olmak için bazı sebepleri olduğundan, belki de kötü biri olarak doğduğundan. Yaptıklarından keyif alamaz hale gelince ormanda yaşayan bir troll kadınının yanına gidip ondan kalbini taşa çevirmesini istemiş."

"Bu ilginç bir varyasyon" dedi Aslog. Memnun görünen troll paslanmış, gıcırtılı sandalyelerden birini çukurun kenarına çekip dostane bir tavırla sandalyeye yerleşti.

"Oğlan öfkeliymiş" dedi Cardan. Bu kısmı uydurması kolay olmuştu. "Bir budalaymış da. Sonrasında ne zevk ne acı hissedebilmiş. Ne korku ne de ümit. Başta bu durum ona tam da umduğu gibi bir lütuf olarak görünmüş. Taş bir kalple o köyde kalması için hiçbir neden yokmuş. Bu yüzden elinde avucunda ne varsa yanına alıp kaderinin peşinde denize açılmış.

"Nihayet bir kasabaya ayak basıp orada bir handa iş bulmuş. İşi bira fıçılarını, soğan dolu çekçekleri, tekerlek peynirleri, şalgamları ve hancının konuklarına sulandırıp sunduğu seyreltilmiş, ekşi şarapla dolu şişeleri yer altındaki kilere taşımakmış. Tavukların boynunu uçurma ve bir içki için daha para vermeyecek durumda olan sarhoşları dışarı atma işi de ona verilmiş. Oğlana fazla para ödenmese de bu sayede sönmek üzere olan ateşin kenarında, tahta üzerinde uyuyabiliyormuş ve ona yiyebileceği kadar bol yağlı çorba veriliyormuş.

"Fakat bir gün yerde uzanırken iki adamın alışagelmedik bir yarışmadan bahsettiklerini işitmiş. Varlıklı bir savaş lordu kızını evlendirmek istiyormuş. Bunun için de kızının taliplerinin tek yapması gereken kızın yanında korkularını belli etmeden üç gece geçirmeleriymiş. Konuşan adamlardan ikisinin de bunu denemeye niyetleri olmasa da kalbi taştan olduğu için oğlan bunu yapmaya ve kalan hayatında rahat etmeye karar vermiş."

"Bir savaş lordu mu?" Troll kadınının şüpheci bir hali vardı.

"Öyle" dedi Cardan. "Çok acımasız biriymiş. Muhtemelen kızının lanetlenmesinin nedeni de

birçok insana savaş açması."

Aslog öne eğildi. Bunu yapmasıyla iri bedeninin altında çocuk sandalyesi gibi görünen sandalyesinin etrafına küflenmiş metal parçaları düştü. "Halk neden öyküler anlatabiliyor, biliyor musun?" diye sordu. "Biz asla yalan söyleyemeyenler. Bunu nasıl yapabiliyoruz?"

Aslog, Cardan'ın kendisine aynı soruyu hiç sormadığını düşünüyormuş gibi konuşuyordu. Fakat Cardan bu soruyu kendisine sormuştu. Hem de defalarca.

Cardan gerginliğini yansıtmamaya çalıştı. "Çünkü öyküler tam olarak asıl *gerçeği* anlatmasalar da *bir gerçeği* aktarırlar."

Aslog yumuşamış bir halde arkasına yaslandı. "Öykünün bir gerçeği aktardığından emin ol küçük kral yoksa ağzının içinde kuruyuverir, sabrımla birlikte."

Cardan bu sözlerin kendisini huzursuz etmesine engel olmaya çalışarak öyküsüne devam etti. "O gece hancıya onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyip handan çıkmış ve sebepsiz yere bir düşman daha edinmiş.

"Kayığını rıhtımdan alıp savaş lordunun topraklarına kürek çekmiş. Oraya vardığında savaş

lordu onu tepeden tırnağa süzmüş, sonra başını iki yana sallamış, oğlanın kaderinin ne olacağından eminmiş. Yine de kızının üzerindeki laneti kırmaya çalışmasına izin vermeye karar vermiş. Savaş lordu oğlana, 'Onunla üç gece geçirirsen evlenirsin ve tüm varlığım sana kalır,' demiş. Devasa konağa bakınan oğlan zenginliğin ona haz getirmese de en azından bir daha çalışmasına gerek bırakmayacağını düşünmüş.

"Fakat akşam gelince oğlan hiçbir şey hissetmemenin tuhaflığının ayırdına varmış. Hiç yemediği kadar güzel yemekler yemişse de bu ona hiç keyif vermemiş. Yıkayıp hiç görmediği kadar şık giysiler giydirdikleri oğlan paçavralar giymiş gibi hiçbir memnuniyet hissetmemiş. Taş kalbi olsun diye yalvarmışsa da ilk kez o kalp göğsüne ağır gelmiş. Aklında kendisini bekleyen şeyden korkması gerekip gerekmediği sorusu varmış. Korkamamasında son derece yanlış bir şey olup olmadığı sorusu da.

"Gece olduğunda içinde sayvanlı bir yatak olan bir odaya götürülmüş. Odada dolandığında duvarlardaki alçılarda pençe izleri olduğunu fark etmiş. Yatak örtülerini üzerine çekmesiyle tüyler uçuşup yere inmiş. Oğlan halının üzerindeki ürkütücü, kan lekesini andıran şeyi fark ettiğinde

kız içeri girmiş. Bedeni kürkle kaplı, ağzı ustura keskinliğinde dişlerle dolu bir canavar. Oğlan kaçmayıp yerinde kaldıysa bunun tek nedeni taş kalbiymiş. Buna karşın kapının arkasından sürgülendiğini işittiğinden de neredeyse eminmiş. Kaçarsa öleceğini biliyormuş.

"Bir süre öylece kalmışlar, oğlan hareket ederse kızın ona saldırıp saldırmayacağından emin değilmiş. Canavar da bir korku belirtisi bekler gibiymiş. Nihayet oğlan kıza yaklaşmış. Kızın çenesindeki yumuşak kürke dokunmuş, kız da oğlanın avucuna yaslanıp başını bir kedi gibi sürtmüş." Cardan duraksadı. Öykü neredeyse bitmek üzereydi ve öyküsüyle Aslog'u biraz daha meşgul etmesi gerekiyordu. Ufku görebilse ne iyi olurdu. Görebilse vaktin ne olduğunu bilebilirdi. Fakat elinden sadece sönükleşen yıldız ışığıyla saati kestirmek geliyordu. "Gece boyunca birlikte oturmuşlar, canavar halının üzerine kıvrılırken oğlan ona bakmış. Troll kadınının lanetine aşina olsa da o tür bir büyüyü ilk kez görüyormuş. Kalbi her zamanki gibi sert ve soğuk olmasa ne hissedeceğini merak ediyormuş.

"Nihayet oğlan uykuya dalmış ve uyandığında ev ahalisinin cırcırnasını işitmiş. Kendisinden ön-

ceki taliplerin hiçbiri canavarla bir gece bile geçirememiş. Oğlanın üzerine titremişler fakat oğlan korkunç gelin hakkında sorular sorduğunda kimse açık yanıtlar vermemiş. Böylece oğlan konakta gezinip kendi başına keşfedebileceklerinin peşine düşmüş.

"Arazinin uzak ucunda küçük bir ev ve orada şifalı otlar diken yaşlı bir kadın bulmuş. 'Gel de şunları dikmeme yardım et,' demiş kadın. Fakat oğlan hâlâ kötü biri olduğundan, 'Ben kendi anneme bu işlerde yardım etmiyorum, sana neden edeyim?' diye sormuş. Yaşlı kadın adama buğulu gözlerle bakıp 'İyi bir evlat olmayı öğrenmek için asla çok geç değildir,' demiş. Oğlan bu sözlere bir yanıt vermeden kadının otlarını dikmiş. İşleri bittiğinde kadın teşekkür yerine oğlana kızın babası gibi savaşması için yetiştirildiğini, kız elini silahlardan çekmek istediğinde de babasının ona izin vermediğini anlatmış. Oğlan kızı lanetleyenin savaş lordu olup olmadığını sorduğunda kadın daha fazlasını anlatmamış.

"İkinci akşam ilkinden farksız geçmiş. Canavar oğlanın yüzüne kükrese de oğlan

ne kaçmış ne de korkudan çığlıklar atmış. Geceyi dostça geçirmişler."

Troll kadını, "Dur tahmin edeyim" dedi. "Üçüncü gece de öyle kolayca geçmiş. Oğlanın da kızın da üzerlerindeki lanet kalkmış. Sonsuza dek mutlu yaşamışlar ve bu masalın verdiği ders de sevginin hepimizi kurtardığı."

Cardan, Aslog'a "Sence canavar kızlar ve kötü oğlanlar sevgiyi hak etmiyor mu?" diye sordu. Gökte giderek daha az yıldızın görünür olması karşısında kalbi tekledi. Aslog'u biraz daha konuşturabilirse bu zor durumdan sıyrılabilirdi.

Troll kadını, "İnsanların hak ettiklerini almalarına dair bir öykü mü bu?" diye sordu.

"Bekle ve gör" dedi Cardan. "İkinci gün oğlan bir kez daha konağın arazisinde gezinmiş ve bir kez daha yaşlı kadının evine ulaşmış. 'Bu kez, 'Battaniyeleri onarıyorum. Gel de şunları onarmama yardım et' demiş kadın. Fakat oğlan bu teklifi 'Kız kardeşime bile yardım etmem böyle işlerde, sana neden edeyim?' diyerek reddetmiş. Yaşlı kadın gözlerini oğlanın taştan kalbini görüyormuş gibi kısıp, 'İyi bir erkek kardeş olmayı öğrenmek için asla çok geç değildir,' demiş. Oğlan bu sözlere bir yanıt vermeden kadının battaniyeyi onarmasına yardımcı

olmuş. İşleri bittiğinde kadın teşekkür yerine oğlana bir cadı olduğunu, kızı lanetleyenin kendisi olduğunu, bunu da kız, babasının artık onu kontrol edemeyeceği kadar güçlü olmayı istediği için yaptığını söylemiş. Fakat savaş lordu cadıyı tehdit edip büyüyü kızına onunla üç gece geçirecek birini bulabilirse kızın sonsuza dek kendisine itaat edeceği şekilde değiştirmeye zorlamış."

Troll kadınının kaşları kalktı.

"Üçüncü gecede ev ahalisi müthiş bir beklenti içindeymiş. Oğlana damat kıyafeti giydirip şafakta düğün yapmayı planlamışlar. Savaş lordu gelip oğlanın cesaretini övmüş.

"Fakat canavarın üçüncü gece de gelmesini beklerken oğlan kıza ve lanete dair bildikleri üzerine düşünmüş. Taştan kalbini ve başını derde sokmaktan başka pek bir işe yaramayan sivri dilini düşünmüş. Mutlu olmasının artık mümkün olmadığını bilse de kızın çekeceği acının kendisine bir etkisi olmayacağını da biliyormuş. Öte yandan bir eli yağda, bir eli balda; rahat içinde yaşayabilirmiş. Fakat bunlar kendisine zaten kaybettiği şeyi asla vermeyecekmiş.

"Kız odaya girince oğlan çığlık atmış."

"Oğlan aptalın tekiymiş" dedi troll kadını.

"E, biz bunu zaten biliyorduk" dedi Cardan. "Fakat anlıyorsun ya, oğlan korku hissetmek zorunda olmadığını fark etmiş. Tek yapması gereken korku *sergilemekmiş*. Kalbi taştan olduğunda da sonradan olacaklardan korkmuyormuş. Şansını denemeye karar vermiş."

Sonrasında olanları biliyorsun. "Kız oğlanı tek, güçlü bir darbeyle duvara savurmuş. Oğlan duvara çarpınca göğsünün içinde bir şeyin çatladığını hissetmiş."

"Kalbi" dedi troll kadını. "Dehşeti ve kendi ölümünün verdiği acıyı hissetmek zorunda kalması ne acı."

Cardan gülümsedi. "Oğlanın içini büyük bir korku kaplamış. Fakat o korkunun yanında, canavar gelinine tuhaf şefkatli bir sevgi duymuş.

"Oğlan kıza 'Beni iyileştirdin,' demiş. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. 'Şimdi bırak üzerindeki lanetin kalkmasına sonsuza dek engel olayım.' Kız durup oğlanı dinlemiş.

"Oğlan planını açıklamış. Kız onunla evlenecekmiş, sonra oğlan onunla asla biraz korkmadan üç gece geçirmeyeceğine yemin edecekmiş. Böylece canavar kız ve sivri dilli, kötü oğlan evlenmişler, kız canavar formunda güçlü olmayı sürdürür-

ken oğlan da kalbini geri almış. Tüm bunlar da oğlanın şansını denediği için olmuş."

Troll kadını paslı sandalyesinden kalkıp, "E, öykünün verdiği ders ne?" diye sordu.

Cardan da ayağa kalktı. "Sanırım herkes öykülerden farklı dersler çıkarıyor fakat sanırım burada bir ders var. Bir kalbin olması feci bir şey de olsa kalbe ihtiyacın vardır.

"Ya da işte bir başka ders: Öyküler her şeyi haklı çıkarabilir. Taş kalpli oğlanın bir kahraman ya da kötü karakter olmasının önemi yok; hak ettiğini alması ya da almamasının önemi yok. Kimse onu ödüllendiremiyor ya da cezalandıramıyor; öykü anlatıcısı hariç. Öyküyü oğlan hakkında kendimize göre bir sonuç çıkarmamız için öyküyü bulandıran da o. Bana bir defasında öykülerin değiştiğini söylemiştin. Şimdi öykünü değiştirmenin zamanı.

"Kraliçe Gliten seni kandırdı. Yüce Kral da şikayetine kulak vermedi. Hak ettiğini almadın fakat sonsuza dek o tek öykünün içinde var olmana gerek yok. Kimsenin kalbi taş olarak kalmak zorunda değil."

Aslog göğe bakıp kaşlarını Cardan'a çattı. "Güneş doğduğunda beni gafil avlamak için ye-

terince uzun bir öykü uydurduğunu düşündün fakat yanıldın. Seni öldürmem çok kısa bir süre alacak kralcık."

"Sen de beklediğimin kraliçemin gelişi değil, güneşin doğuşu olduğunu düşündün. Onun ayak seslerini işitmiyor musun? Halk'tan biri gibi o ayak seslerini gizlemeyi asla başaramadı. Mutlaka methini işitmişsindir. Kırmızı başlıklı Grima Mog'u mağlup eden, Dişler Meclisi'ni dize getiren Jude Duarte'yi? Başımı hep dertten kurtarır. Gerçekten, onsuz ne yapardım, bilemiyorum."

Aslog anlatılan öyküleri işitmiş olmalıydı ki gözlerini çukurdan çekip ormana bakındı.

O anda Cardan irade gücünü toprağa yönlendirdi. Ölümlüler dünyasında olması ve hâlâ bedenine yapışan demir parçaları güçlerini köreltse de hâlâ Elfhame'in Yüce Kralı'ydı. Haşmetli ağaçlar Cardan'ın dallarından birini tutabileceği kadar eğilip onu çukurdan çıkardılar.

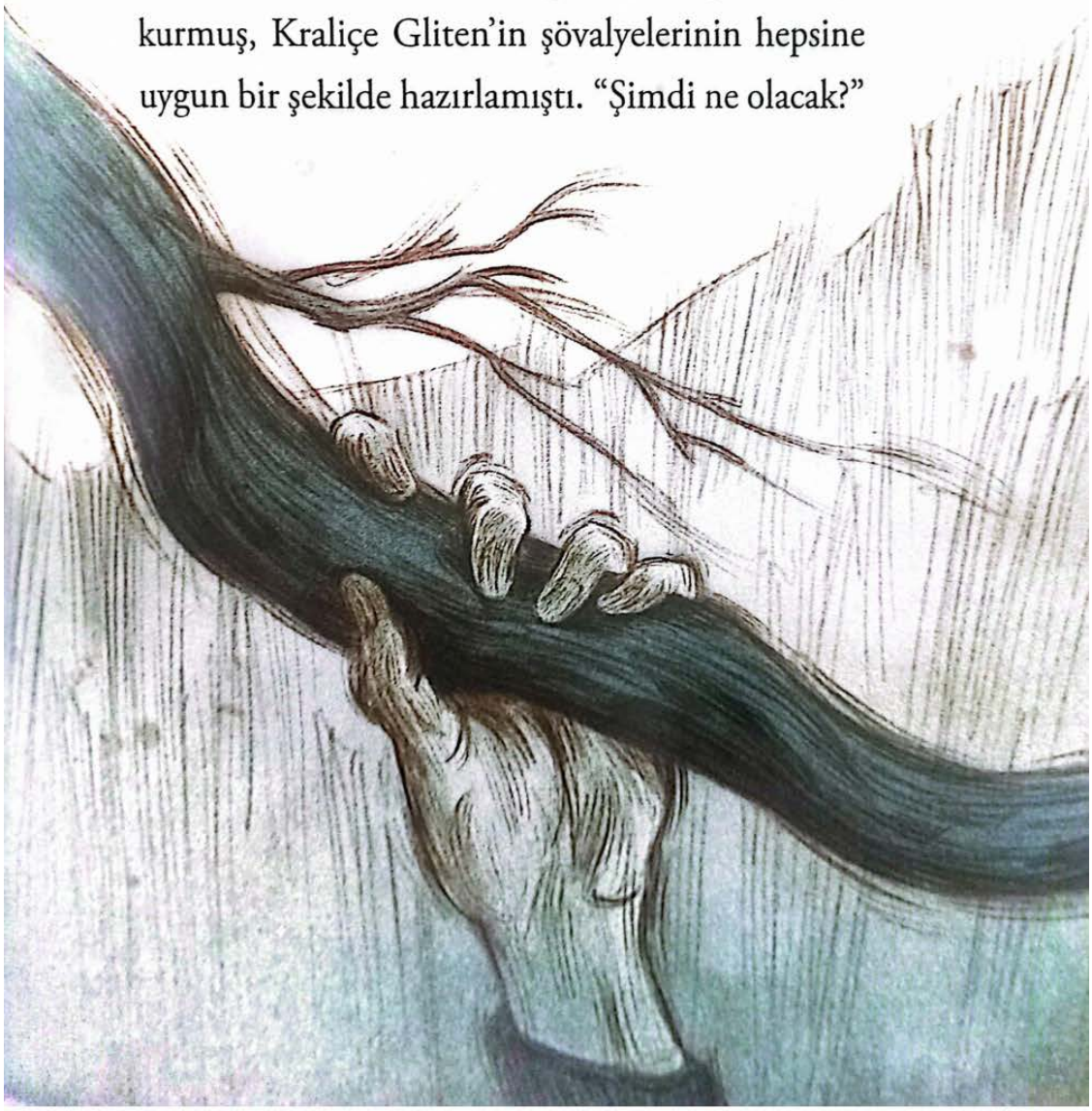
Ayakları yere değer değmez Cardan troll kadınının üzerinden kalktığı sandalyeyi havaya kaldırdı.

Aslog şaşkın bakışlarla Cardan'a doğru döndü. Cardan tereddüt etmedi. Sandalyenin küflenmiş ayaklarını Aslog'un karnına indirip onu sırtüstü çukura düşürdü.

Sırtı çukurun dibinde bolca bulunan demir talaşına çarptığında Aslog acı içinde inledi.

Cardan ayağa kalkarken sırtındaki Jude'a ait kılıcı çekti. Nightfell'i troll kadınına doğrulttu. Özür mahiyetinde omuzlarını silkip, "Öykünün hiçbir kısmı yalan değildi, bütünü hariç" dedi.

Aslog çukurda etrafına baktı. Parmakları çukurun kenarlarındaki kökleri ve toprağı kazıdı. Cardan'dan daha iri olsa da yardım almadan çıkamayacak kadar uzun değildi. Tuzağını da iyi kurmuş, Kraliçe Gliten'in şövalyelerinin hepsine uygun bir şekilde hazırlamıştı. "Şimdi ne olacak?"

"Birlikte güneşin doğuşunu bekleyeceğiz" dedi Cardan. Gözlerini ufka çevirdi. "Kimse de ölmeyecek."

Kızıl altın sarısına dönerken, mavi siyahın yerini alırken Cardan, Aslog'la oturdu. Gri Aslog'un teninin üzerinde gezinirken Cardan onunla oturdu ve Aslog taşa dönerken yüzünde beliren aldatılmışlıktan gözlerini kaçırmadı.

Cardan yeniden kendisini çimlerin üzerine bıraktı. Orada uzunca, baş döndürücü bir an boyunca uzandı. Ta ki Jude'un zırhındaki yaprakların tıngırtısını işitene dek. Başını kaldırdığında Jude'un kendisine doğru koştuğunu gördü.

"Derdin ne senin?" diye haykırdı Jude. Cardan'ın yanına gelince dizlerinin üzerine çöktü. Elleri Cardan'ın gömleğine gitti ve omzundaki yaraya bakmak için gömleği sıyırdı. Juede'un Cardan'ın kavrulan tenine değen parmakları soğuktu. Hoş bir histi bu. Cardan onun parmaklarını hiç çekmemesini diledi. "Bana yalnız gelmeyeceğine dair söz vermiştin fakat işte buradasın..."

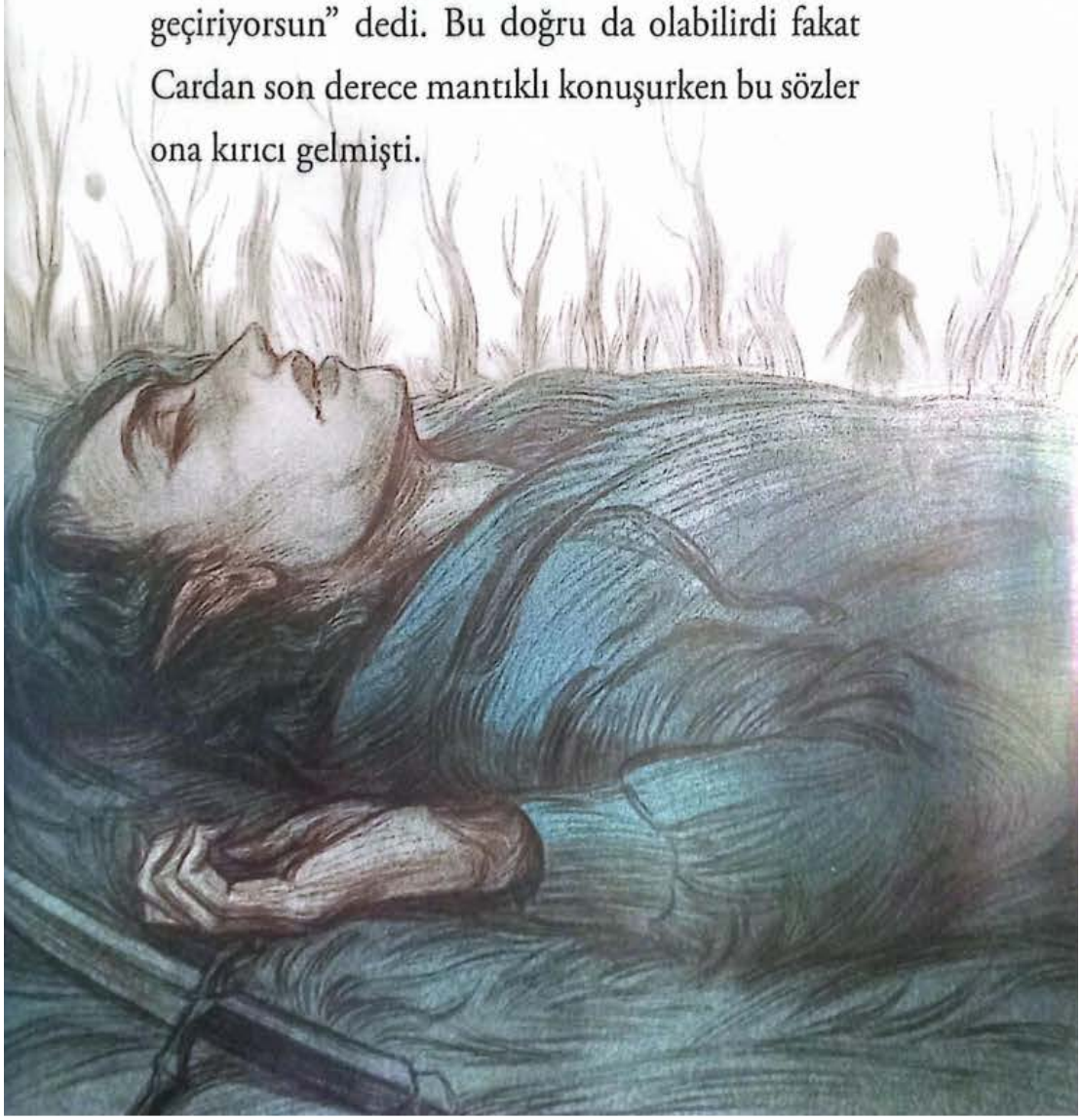
"Aslog'u tanırdım" dedi Cardan. "Arkadaştık onunla. Eh, tam olarak *arkadaş* denemese de... Fakat aramızda bir şey vardı işte. Onunla bir bağımız vardı. Ben de kahramanı oymamaya karar

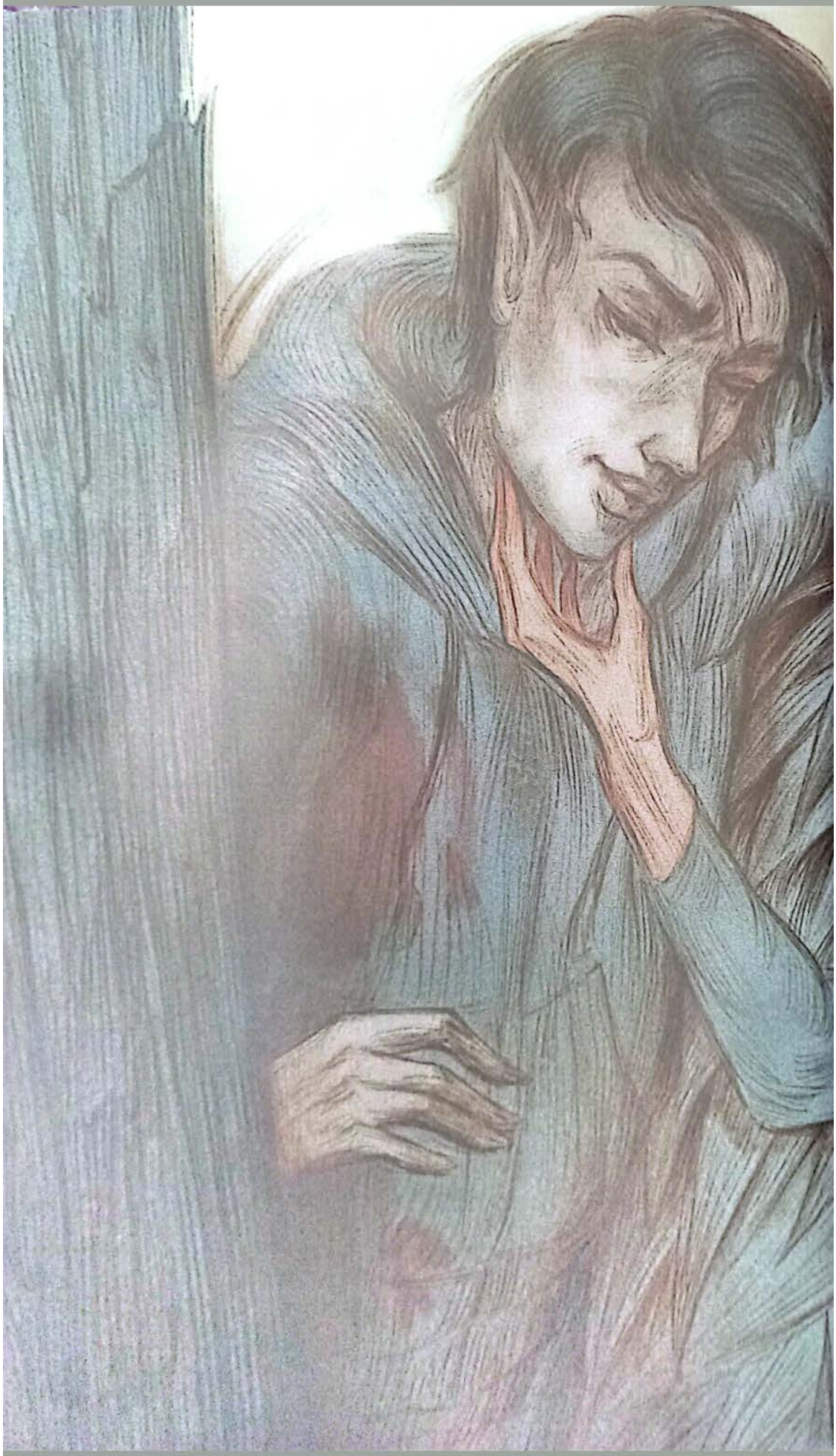
verdim. Bunun nasıl bir his olduğunu görmek için. Denemek için."

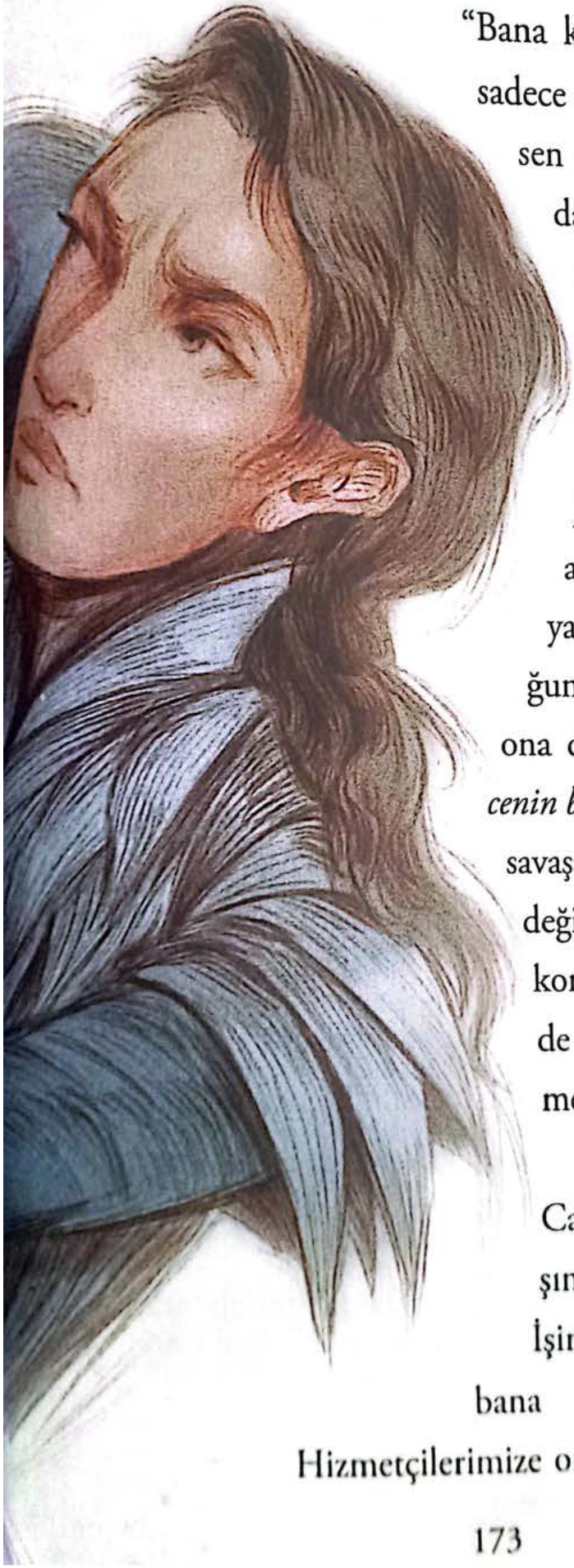
"Ve?" dedi Jude.

"Hoşuma gitmedi" dedi Cardan. "Bence hükümdarlık rollerimizin bundan böyle daha çok sembolik olmasını bir düşünmeliyiz. Daha aşağı meclisler ve yalnız Halk'ın işleri kendi başlarına yürütmeleri daha iyi olur."

Jude, Cardan'a, "Sanırım demir zehirlenmesi geçiriyorsun" dedi. Bu doğru da olabilirdi fakat Cardan son derece mantıklı konuşurken bu sözler ona kırıcı gelmişti.

"Bana kızıyorsan sebebi sadece çılgınca planını sen fırsatını bulamadan benim hayata geçirmemdir" dedi Cardan.

"Bu kesinlikle doğru değil." Jude, Cardan'ın ayağa kalkmasına yardım edip koltuğunun altına girerek ona destek verdi. "*Gecenin bir yarısı* bir troll'le savaşacak kadar kibirli değilim. Ayrıca onu konuşarak öldürmeyi de kesinlikle becere-mezdim."

"Ölmedi" dedi Cardan. "Sadece taşın içinde hapsoldu. İşin aslı, bu durum bana beni hatırlatıyor. Hizmetçilerimize onu günbatımından

önce Elfhame'e geri götürmeleri için haber salmamız gerek. Muhtemelen epey ağırdır." "Ya, *epey*" dedi Jude.

"Anlattığım öyküyü dinlemedin" diye ekledi Jude. "Ne yazık. Öyküde taş kalpli ve kötülüğe doğal bir yatkınlığı olan yakışıklı bir oğlan vardı. Yani öyküde hoşuna gidecek her şey vardı."

Jude güldü. "Gerçekten çok kötüsün, biliyor musun bunu? Söylediklerinin beni neden gülümsettiğini bile anlamıyorum."

Cardan kendisini tutmayıp Jude'a yaslandı ve sesindeki sıcaklığı işitti. "Kahramanı oynamanın hoşuma giden bir tek yanı oldu. Tek iyi kısmı. O da sana ne olur korkusuna kapılmamaktı."

"Bir dahaki sefere bir şey kanıtlamak istersen" dedi Jude, "yalvarırım çok dramatik bir tarzda yapma bunu."

Cardan'ın omzu acıyordu. Jude demir zehirlenmesi konusunda haklı olabilirdi. Cardan'a gerçekten başı dönüyor gibi geliyordu. Fakat ağaçlara, dönüp dolaşan elektrik kablolarına ve bulut kümelerine bakarak gülümsedi.

"Madem yalvarıyorsun, öyle olsun" dedi Cardan.

Teşekkür

Başından sonuna dek sihirli bir projeydi bu. Birçok insan da düzgün bir iş çıkarmama yardım etti.

Öncelikle temsilcim Joanna Volpe'ye bu kitabı etkileyici kılmanın yolunu bulduğu için, editörüm Alvina Ling'e böylesi tuhaf bir projenin başına geçtiği için ve sanat yönetmenimiz Karina Granda'ya kitap sizin önünüze gelene dek çok sayıda aşamada ona kılavuzluk ettiği için teşekkürü borç bilirim. Ruqayyah Daud ve Jordan Hill'e çok sayıda ayrıntıyla başa çıktığı ve beni idare ettiği için teşekkürler.

Siena Koncsol, sana ve LBYR'ın Pazarlama ve Reklam departmanındaki, beraber çalışmanın hep bir keyif olduğu herkese teşekkür ederim.

Rovina Cai, bu işe her şeyden önce gönüllü olduğun için ve durmadan ihtişamlı Cardan resimleri istememe kkatlandığın için sana teşekkür ederim.

Eleştiri partnerlerim, size tüm yardımlarınızdan dolayı teşekkür ederim. Bu kitabın yetmiş bin versiyonunu okuduğun için sana teşekkür

ederim Kelly Link. Cassandra Clare, Joshua Lewis ve Steve Berman'e şüphesiz asap bozucu olarak nitelendirilebilecek bir süratle bir atölye hazırladıkları için, Sarah Rees Brennan'e öykünün gelişimini kurgulamama, sonra bambaşka bir yöne saptığımda bunu tekrar yapmama yardım ettiği için teşekkürler. Leigh Bargudo'ya yardımıma koşup bana olay örgüsünün ne olduğunu ve ortada bir olay örgüsü olduğunu düşündürmek için neler yapabileceğimi hatırlattığı için teşekkür ederim.

Ve sana da teşekkürler Jessica Cooper. İnsanların nelerden hoşlanacağı konusunda bana fikir verdiğin için.

Ve her zaman olduğu gibi hem bana ilham verdikleri hem de kafamı dağıttıkları için Theo'ya ve Sebastian'a teşekkürler.

SADECE
SANA ÖZEL
SAHNE ARKASI
ÇALIŞMALARI
İÇİN
SAYFAYI ÇEVİR

Bu sihirli bir projeydi, çünkü benim için yazmanın en sinir bozucu yanlarından biri, kafamdaki görüntülerin ve duyguların kelimelere eksik aktarılmasıdır. Değiştirmek, beğenmediğim kısımları çıkarıp yeni şeyler eklemek ve kısaltmak için çok zaman harcıyorum. Ve o zaman bile, bir ressamın tek bir resimde uyandırmayı başarabildiği hissi uyandırmak için *çok fazla* kelime gerekiyor; bir bölüm, bazen koca bir kitap değerinde. Bu, bir yazar için aşağılayıcı olabilir, ancak bunun gibi bir işbirliğinde *harika* bir şey.

Tıpkı yazarların plan yapıp değiştirmesi gibi, ressamlar da nihai eserlerinden önce eskiz çizerler. Rovina'nın bazı eskizlerine, gelişen karakter tasarımlarına ve kitapta yer almayan birkaç çizime yer vermenin ilginç olacağını düşündük. Jude ve Cardan'ın farklı versiyonlarını görecek ve çizimlerdeki bu farklılıkların hikâyeyi okuma şeklinizi nasıl değiştirmiş olabileceğini hayal edebileceksiniz. Ben de size eskizlerde beğendiğim her şeyi göstereceğim.

Çizim Örnekleri

Bunlar, Rovina'nın projeye nasıl yaklaşacağına dair bize bir fikir vermek için gönderdiği örnekler. Daha önce yaptığı işleri görmüş ve beğenmiştim ama bu eskizlere bayıldım; Cardan'ın kaprisli, keyifli tasvirleri hoşuma gitti. Etkileyici kuyruğundan, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle kanepeye yaslanışına, üzüntüye gömülmüş haline kadar her ayrıntısıyla beni öyle çok gülümsetti ki! Benimle çalışmayı kabul ettiği için çok memnunum ve çalışmalarından ötürü Rovina'ya minnettarım. Rovina'nın çizimleri olmadan bu kitap eksik kalırdı.

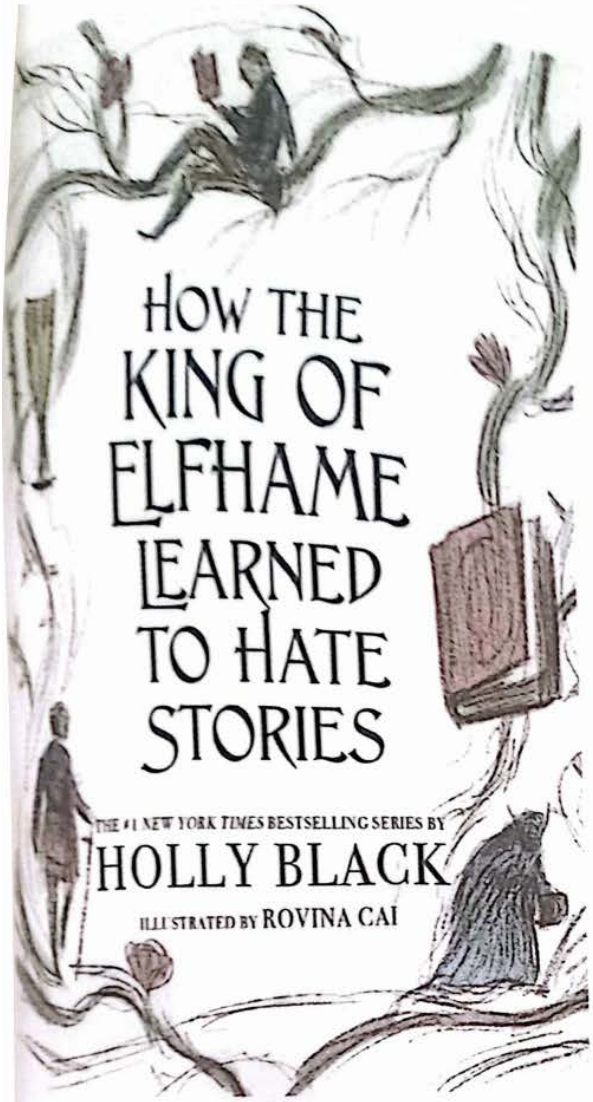

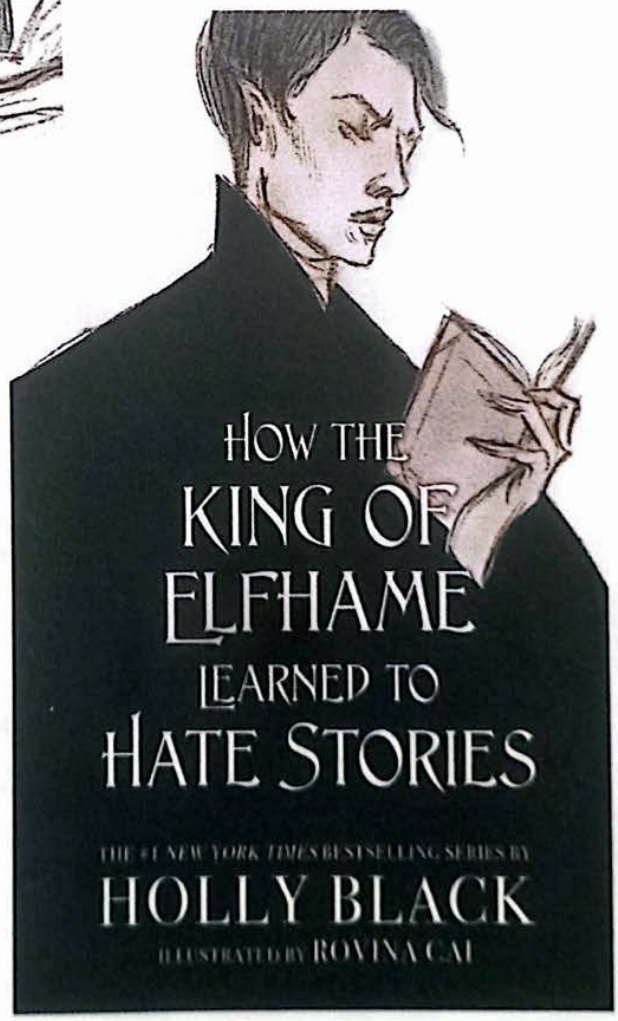
Kapak Çizimleri

Burada Rovina'nın sunduğu iki farklı kapak seçeneği görüyorsunuz. İkisi arasında bir seçim yapmakta o kadar zorlandık ki, ilk resmi kapakta, ikinci resmi de kitabın ön sayfasında kullandık. İlk resimde ilgi çekici bulduğum şey, eski peri masalı koleksiyonlarının kapaklarını çağrıştırması ama aynı zamanda tüm küçük ayrıntılarına da hayranım. Trol kadını görüyoruz. Şarap kadehi görüyoruz. Bir ağaca oturup kitap okumaya dalmış Cardan'ı daha özel bir şekilde görüyoruz. Jude'u başka bir masalın kahramanı olmaya hazır gibi, genç bir şövalye olarak görüyoruz.

İkinci çizimde ilgi çekici bulduğum şeyse, siyah renge çokça yer vermenin resmi ne kadar çarpıcı kıldığı. Cardan'ın korunmasız, kötü adam olmayı aklına getiremeyecek kadar okumakla meşgul görünmesine bayılıyorum.

Tek istediğim Cardan için daha fazla mücevherdi ve bunu sürekli isteyip durdum.

Karakter Çalışmaları

Çocukken, oyuncakçıda yere oturur, satın almak istediğim türden tüm oyuncak bebekleri çıkarır ve yüzlerini karşılaştırırdım. Evet, *teorik olarak* hepsi aynıydı, çünkü hepsi aynı kalıptan çıkmışlardı. Ama ben yine de farklılıklar görebildiğime inanıyordum. Bazılarında gözler biraz daha yukarıda ya da aşağıdaydı. Bazılarında biraz daha fazla boya vardı. En güzeli olduğunu düşündüğüm oyuncak bebeği bulana kadar hepsine uzun uzun bakardım.

Anlayacağınız, yüzleri çok önemsiyorum. Rovina'nın Jude ve Cardan'ı geliştirmesini ve onların sadece görünüşleriyle değil ifadeleriyle de kim olduklarını anlamasını izlemek büyüleyiciydi. Küçük farklılıkları, bir burnun eğimindeki, bir alnın yüksekliğindeki, göz altı çizgilerindeki değişiklikleri görmek ve bunun genel duruşu ne kadar değiştirdiğini fark etmeyi çok sevdim. Ve sonuçlar müthiş!

Cardan'ın saçlarının biraz daha uzun olmasını ve kulaklarının daha sivri olmasını rica etmiştim. Çok düzgün olduklarını görene kadar ne kadar dalgalı ve dağınık hayal ettiğimi fark etmemişim.

Karakter eskizleri, 1. versiyon

Buradaki ifade mükemmel saf kibir

Karakter eskizleri, 1. versiyon

akter eskizleri, 3. versiyon

Karakter eskizleri, final

Jude'un birini bıçaklamayı düşünür gibi bakana dek her versiyonda daha da sinirli görünmesine bayıldım.

Çıkarılan Çizimler

Bu, nihai kitaba asla girememiş bir spot resim koleksiyonu.

İlk çizimde, sihirli atların oradan çıktığını hayal etmemize yardımcı olan bir kanaryaotu bitkisi görüyoruz. İşe bakın ki, kanaryaotunun kendisi gerçek atlar için zehirlidir ve zararlı ot olduğu düşünülür. Bu sevimli çizimi seviyorum.

İkincisinde, güzel deniz kabukları görüyoruz. Son resimde daha tekinsiz deniz objeleri gördüğümüzü fark edeceksiniz ama ben hepsini kullanabilmeyi isterdim.

Üçüncü parçada peri atları için saman ve bir dirgen görüyoruz. Sanırım bu, Cardan'ın geceyi samanların arasında geçirmeyi düşündüğü ilk bölüm için çizilmişti. Ne yazık ki çizim çıkarıldı, çünkü burada binek kamplumbağalar için biraz yiyecek eklemek komik olurdu. İçleri sinek dolu kavanozlar mesela?

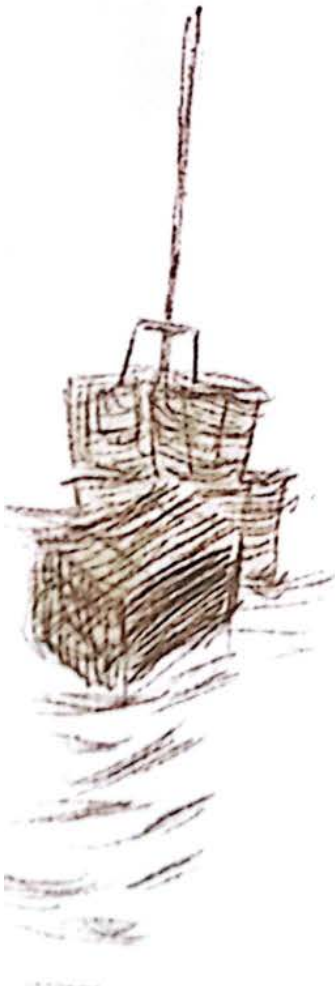
Son olarak, burada Jude'un çantasını ve Cardan'ın onu kapıp bir aptal gibi tehlikeye atılmasını bekler gibi ortada olan haritasını görüyoruz.

1. Bölüm

6. Bölüm

2. Bölüm

10. Bölüm

Peri Ziyafetini Mükemmelleştirmek

Elfhame Sarayı'nın Denizaltı Kraliçesi Orlagh ve kızı Prenses Nicasia'nın gelişi için verdiği ziyafet büyük bir olay (Cardan bazı ikramları iğrenç bulsa da).

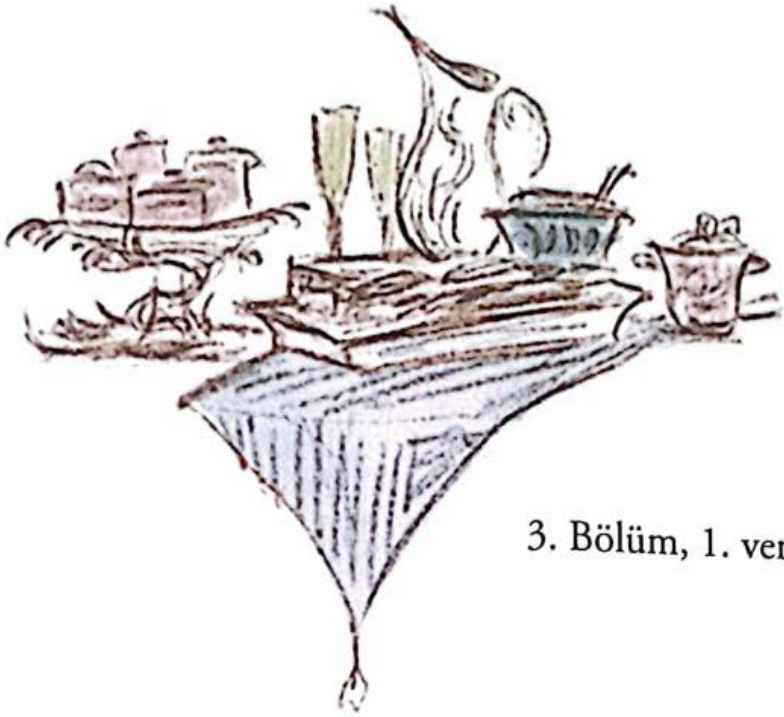
İlk versiyonda, masanın sadece küçük bir bölümünü görüyoruz; pastalar, bir sürahi, flüt kadehler.

İkincisinde, farklı şekillerdeki tuhaf yiyeceklerin eklenmesiyle, güzel bir ziyafetin daha büyük bir bölümünü görüyoruz.

Ve sonunda, son versiyona doğru ilerliyoruz; kapaklı cam fanuslarla dolu, yosunların da olduğu daha da muhteşem bir masa.

3. Bölüm, 1. versiyon

3. Bölüm, 2. versiyon

3. Bölüm, 3. versiyon

Bitiş

Bu çok tatlı değil mi? Yanağını Cardan'ın göğsüne dayamış, onun güvende olmasıyla rahatlamış Jude. Kolunu güven verir gibi Jude'un sırtına koymuş, onu kendine doğru çekip, başını koruyucu bir tavırla üzerine eğen Cardan. Neredeyse Cardan'ın son sahnede ormandan çılgına dönmüş bir halde çıkmasının yerine, kendi kafasında kurduğu bir son gibi.

Ah, neyse, en azından Cardan için bu çizim var.

11. Bölüm sonu, 1. versiyon

İkinci eskizde en çok hoşuma giden şey, Cardan ve Jude'un duygularını bu kadar az çizgiyle çok net bir şekilde görebiliyor olmamız. Cardan'ın ağzının çarpık çizilmesine bayıldım; sanki olanlar onu biraz eğlendirmiş ama biraz da hayal kırıklığına uğratmış gibi. Jude'un kaşlarının öfkeyle gerilmiş olması ama dudağını hafifçe büküşüyle ve Cardan'ın yüzüne dokunan elinin yumuşaklığıyla ona duyduğu delice sevgiyi göstermesi çok hoş.

11. Bölüm sonu, 2. versiyon

